KONAN
LA BARBARULO

DA ROBERT E. HOWARD

Tradukita da Brian E. Drake

Original imaji de la jurnalo
Weird Tales.

Imajo sur la kovrilo de la novelo “La fera diablo”.

Korektigita e revizita aprilo 2020.

THE OXFORD RATIONALIST
56 Albany Street
Oxford, NY 13830 USA
(607) 843-2636
brian.eric.drake@gmail.com

KONAN
LA BARBARULO

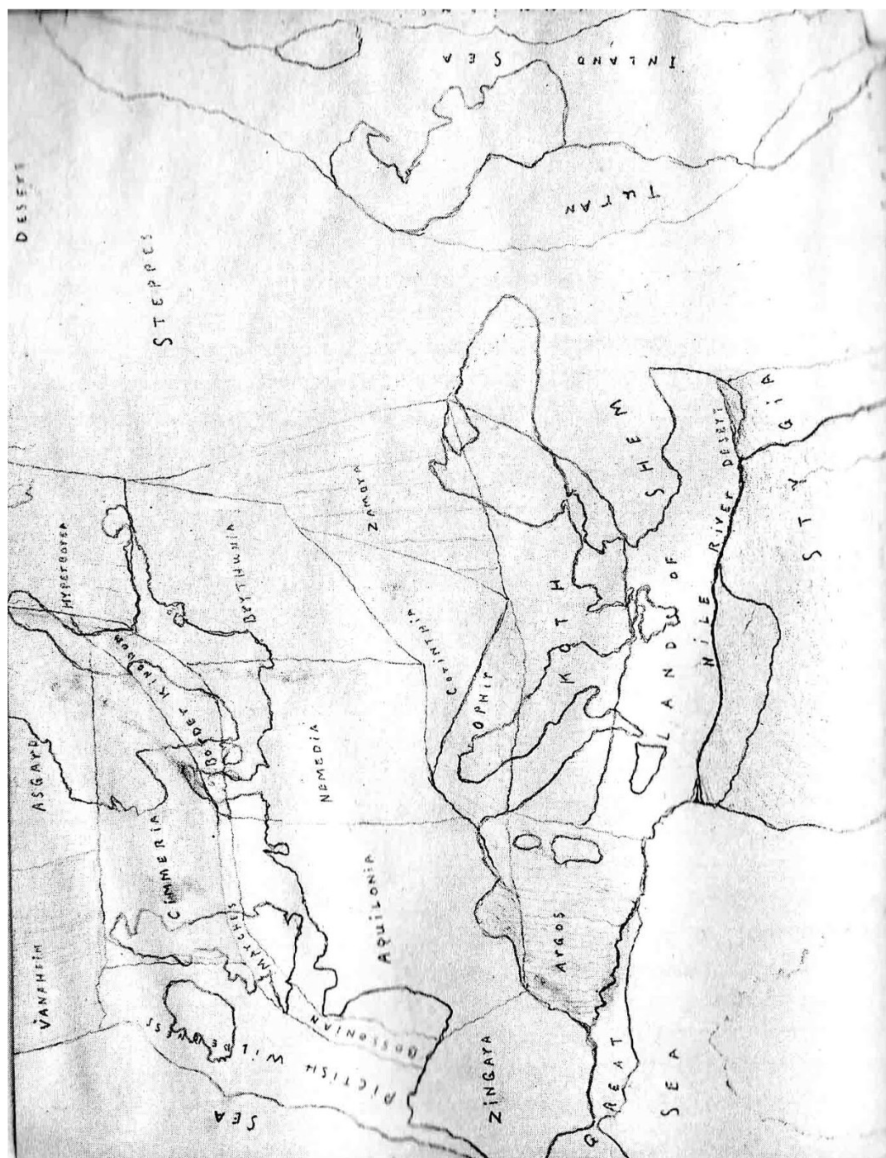
DA ROBERT E. HOWARD

Tradukita da Brian E. Drake

Robert E. Howard

KONTENAJO

Mapo di Hiborea da Robert E. Howard

Il shancelis for la parieto e renkontris la saltanta hororo per lanso dil hakilo

LA FENIXO SUR L'ESPADO

1.

'Saveskez, ho princo, ke inter ta yari dum ke l'oceani glutis Atlantida e l'urbi brilanta, e ta yari dum la acenso di la Filiuli di Arias, esis Epoko nesuspektita, kande brilanta rejii

extensis su trans la mondo quale blua manteli sub la steli—Nemedia, Ofir, Brithunia, Hiperborea, Zamora e sua mulieri havanta bruna harari e turmi plena de la misterii di aranei, Zingara e sua kavaliereso, Koth an la frontiero di la landi pastoral di Shem, Stigia e sua tombi gardata da ombri, Hirkania di qua la kavalieri portis stalo e silko ed oro. Ma la maxim superba rejio di la mondo esis Aquilonia qua suprege regnis en la revema westo. Adibe venis Konan, la Kimeriano, havanta nigra hararo e budema okuli, l'espado en la manuo, furtisto, spolianto, ocidero havanta grandega melankolio e grandega joyo, por tramplar la juvelizita troni dil Tero sub sua sandalizita pedi.'

LA KRONIKI DI NEMEDIA

Super la tenebroza turmo-pinti e la brilanta turmi jacis la fantomatra obskureso e silenco qui kuras avan l'auroro. Aden obskura stradeto, un ek vera labirinto de voyi misterioza e sinuoza, quar maskita formi hastoze venis ek pordo furtatre apertita da bruna manuo. Li ne parolis ma rapide iris aden l'obskureso; manteli envelopis li; tam taceme kam fantomi di ocidati li desaparis aden l'obskureso. Dop li esis sardonika vizajo kadrizita en la pordo-framo; du maligna okuli malvolante brilis en la tenebro.

'Irez aden la nokto, enti dil nokto,' voco mokis. 'Ho, stultuli, via fato trakas vi quale blinda hundo, e vi ne savas lo.'

La parolanto klozis la pordo e riglagis ol, turnis su ed alongiris la koridoro, kandelo en la manuo. Il esis solena gigantulo, la bruna pelo revelis la raso di Stigia.

Il eniris interna chambro, ube viro altstatura e magra, weranta paruzita veluro, repozis simile a kato granda ed ociema sur silka kanapeo e drinketis vino ek grandega ora gobleto.

‘Nu, Askalante,’ dicis la Stigiano, e forpozis la kandelo, ‘vua dupi furteme eniris la stradi quale rati ek lia kaverneti. Vu laboras per stranj utensili.’

‘Kad utensili?’ respondis Askalante. ‘Nu, li konsideras *me* kom utensilo. Dum monati, depos ke la Quar Rebeli advokis me del dezerto sudal, me lojas en l’advera mezo di mea enemiki, die celas me en ica domo nekonocita, nokte furtatre iras tra obskur stradeti e plu obskur koridori. E me facis to quon ta rebela nobeli ne povis. Per ilti, ed altra agenti, multi de qui nultempe vidis mea vizajo, me truizas l’imperio per sedicio ed agiteso. Konkluze me, laborante en l’ombri, preparas la falio dil rejulo qua sidas sur trono sub la suno. Per Mitra, me esis politikisto ante ke me esis proskriptito.’

‘Ka pri ta dupi qui konsideras su kom vua mastri?’

‘Li duros opinionar ke me servas li, til ke nia nuna tasko esos kompletigita. Quo li esas por mentale kombatar kontre Askalante? Volmana, ta nanatra komtulo di Karaban; Gromel, la giganta komandero dil Nigra Legiono; Dion, grasoza barono de Atalus; Rinaldo, la fola minestrelo. Me esas la povo qua weldis la stalo en singlu de li, e per l’argilo en singlu, me justatempe aplastos li. Ma lo eventos future; canokte mortos la rejo.’

‘Plura dii ante nun me vidis l’eskadroni imperial kavalkar ek l’urbo,’ dicis la Stigiano.

‘Li kavalkis al frontiero atakata dal pagana Pikti—pro la forta liquoro quan me kontrabandis trans la frontiero por freneziigar li. La granda richaji di Dion

posibligis *olta.* E Volmana posibligis forsendar l'imperiala trupi qui restas en l'urbo. Per ilua princala parenti en Nemedia, la rejulo Numa facile persuadesis demandar la prezenteso di komtulo Trokero de Poitain, seneshalo di Aquilonia; e komprenende, por honorizar il, il esos akompanata da imperial eskorto e da sua propra trupi, ed anke Prospero, helpanto dil rejo Konan. Do restas en l'urbo nur la personal korpoguardo dil rejulo—ecepte la Nigra Legiono. Per Gromel me koruptis l'oficiro prodiganta di ta guardani e subornis il, por ke il duktez sua viri for la pordo dil rejulo ye noktomezo.

'Lore kun dek-e-sis maliculi ni eniros la palaco per sekreta tunelo. Pos ke l'ago esos facita, mem se la populo ne volunte recevas ni, la Nigra Legiono di Gromel suficos retenar l'urbo e la krono.'

'Ka Dion pensas, ke ta krono esos donita ad il?'

'Yes. Ta grasoza stultulo reklamacas ol pro traco di rejala sango. Konan grave eroris per permisir homi vivar qui ankore pretendas esar decendanti dil olda dinastio de qua il arachis la krono di Aquilonia.

'Volmana deziras esar restaurit al rejala favoro quan il juis sub l'olda reji, por levar sua povrega domeni ad olima grandiozeso. Gromel odias Palantides, komandero dil Nigra Draki, e volas komandar la tot armeo, lu havas l'obstino dil Bosonano. Unike ek ni omna, Rinaldo havas nula personal ambicio. Lu konsideras Konan nur kom barbaro havanta manui sangizit e pedi ruda qua venis ek la nordo por spoliar civilizita lando. Lu idealigas ta rejo quan Konan mortigis por obtenar la krono, rimemoras nur ke lu ulfoye esis meceno dil arti, ed oblivias la malaji di lua regno, ed igas la populo obliviar. Li ja necelate kantas

la *Lamento por la rejulo*, per qua Rinaldo laudas la santa maliculo e denuncas Konan kom “sovajulo del abismo havante nigra kordio.” Konan ridas, ma la populo grondas.’

‘Pro quo lu odias Konan?’

‘Poeti sempre odias ti qui havas povo. Segun li, la perfekteso esas sempre dop la last angulo od ultre la nexta. Li eskapas la prezento per revadi pri la pasinto e la futuro. Rinaldo esas flamifanta torcho di idealismo, levante su, lu supozas, por renversar tirano e liberigar la populo. Pri me—nu, plura monati ante nun me perdabis omna ambicio ecepte atakar la karavani dum mea restanta vivo; nun olda revi movas. Konan mortos; Dion acensos la trono. Pose lu anke mortos. Unope ti omna qui kontreagas me mortos—per fairo, per stalo, o per ta vini mortiganta quin tu savas quale brasar. Askalante, rejulo di Aquilonia! Quale tu prizas lo?’

La Stigiano levis sua larja shultri.

‘Ulfoye esis tempo,’ lu dicis per necelata bitreso, ‘kande me anke havis ambicii, kompare a qui le vua semblas belacha ed infantala. A quala stando me falis! Mea olima egali e rivali ya regardegus, se li vidus Thoth-Amon dil Ringo kom sklavo di exterlandano, mem proskriptito, qua helpas la meskina ambicii di baroni e reji!’

‘Tu fidis a magio e ceremoniachi,’ sensucie replikis Askalante. ‘Me fidas a mea mento ed espado.’

‘Menti ed espadi esas quaze festuki kontre la sajeso dil Obskureso,’ grunachis la Stigiano; lua nigra okuli briletis per lumi ed ombri minacanta. ‘Se me ne perdabus la Ringo, nia pozicioni esus inversita.’

‘Tamen,’ nepaciente respondis la proskriptito, ‘tu portas la strii de mea flogilo sur tua dorso, e probable duros portar oli.’

‘Ne esez tante certa!’ La diablatra odio di la Stigiano instantale rede brilis en lua okuli. ‘Uldie, ulmaniere, me ritrovos la Ringo, e trovinte olu, per la serpento-denti di Set, vu pagos—’

L’iracoza Aquiloniano staceskis e frapegis lu ye la boko. Thoth retroe shancelis, sango spricis ek lua labii.

‘Tu troe audacas, hundo,’ grunis la proskriptito. ‘Sorgez; me ankore esas tua mastro e savas tua obskur sekretajo. Irez adsur la tekti e klamez, ke Askalante es en l’urbo ed intrigas kontre la rejulo—se tu audacus.’

‘Me ne audacas,’ murmuris la Stigiano, e vishis la sango de sua labii.

‘No, tu ne audacas.’ Askalante ridetis kolde. ‘Nam se me mortus per tua ruzo o perfideso, ermito-sacerdoto en la sudala dezerto saveskus, e ruptus la siglo di manuskripto quan me livis en lua manui. E lektinte, lu susurus vorto en Stigia, e vento noktomeze reptus de la sudo. Ed ube tu celus tua kapo, Thoth-Amon?’

La sklavo fremisis e sua bruna vizajo paleskis.

‘Sato!’ Askalante abrupte chanjis sua tono. ‘Me havas tasko por tu. Me ne fidas a Dion. Me imperis, ke lu kavalkez a lua rurala domeno e restez ibe til ke la canoktala laboro kompletigesos. La grasoza stultulo hodie ne povus celar sua nervozeso koram la rejulo. Kavalkez a lu, e sen ke tu ne rajuntos lu sur la voyo, irez a lua domeno e restez apud lu til ke ni advokos lu. Ne lasez lu irar de tua regardo. Lu esas perplexa pro timo e forsan forfugus—forsan mem kurus a Konan pro paniko e revelus la tot intrigo, pro esperar salvar sua propra pelo. Irez!’

La sklavo reverencis celante l'odio en sua okuli, ed agis segun l'impero. Askalante turnis su a sua vino. Super la juvelizita turmo-pinti, la jorno levis su tam karmezina kam sango.

2.

Kande me esis militisto, la lauta timbalin li amansis;
Avan la pedi di mea kavalo la homi oro-polvon lansis.
Nun me esas la granda rejulo, mea tracin
persequas gardi,
En mea vino nun veneno, ye mea dorso nun poniardi.

LA VOYO DI REJI

La chambro esis granda ed ornita, kustoza tapeti an la parieti polisita e panelizita, dika tapisi sur l'ivora pavimento, ed alta plafono ornita per intrikoza skulturi ed arjenta spirali. An skribtablo ivora ed or-inkrustita sidis viro di qua la larja shultri e sunbrulita pelo ne konvenis a ta luxoza cirkumaji. Il plu multe semblis esar parto di la suno e la venti e l'altaji dil frontieri. Ilua maxim mikra movi revelis muskuli quale stala resorti ligita ad akuta mento e la koordino di denaska militisto. Esis en ilua agi nulo cirkonspekta o moderema. Il o repozis perfekte—tam senmove kam bronza statuo—o movis, ne per la spasmozeso di tensa nervi, ma per felinatra rapideso qua nebulizis la regardo di ti qui penis sequar il.

Ilua vesti esis ek kustoza stofo ma simple facita. Il weris nula ringo od ornamento, ed ilua nigra hararo quadrate tondita esis ligita cirkum ilua kapo nur per rubando ek arjenta stofo.

Nun il forpozis l'ora pinselo per qua il laboroze skisabis sur vaxizita papiro. Il pozis sua mentono adsur la pugno, ed envidieme regardis la viro qua stacas avan il per blua okuli sub-bruletanta. Ta homulo tainstante esis okupata da sua propra aferi, nam il tiris la laci di sua or-inkrustita homarmaro ed abstraktite siflis—ago nekonvencional, pro ke il esis koram rejulo.

'Prospero,' dicis la viro an la tablo, 'ta aferi stat-politikal tedas me plu kam omna mea kombati.'

'To omna es parto di la ludo, Konan,' respondis la Poitainano havanta bruna okuli. 'Vu es rejulo—vu mustas plear la rolo.'

'Me dezirus kavalkar kun vu a Nemedia,' Konan envidieme dicis. 'Semblas ke multa yari pasis de pos ke me havis kavalo inter mea genui—ma Publius dicas, ke pro aferi en l'urbo, me mustas restar. Lu esez maledikita!

'Renversinte l'olda dinastio,' il pluse dicis per la komod intimeso qua existis nur inter il e la Poitainano, 'esis sat facila, quankam tatempe ol semblis bitre desfacila. Regardante la sovaja voyo per qua me iris, omna ta dii di laboro, intrigo, masakro e tribulo semblas esir sonjo.

'Me ne sat fore sonjis, Prospero. Kande la rejulo Namedides jacis mortigita ye mea pedi e me arachis la krono de lua sangizita kapo e pozis ol adsur mea propra kapo, me atingabis la finala limito di mea sonjo. Me men preparabis sizar la krono, ne retenar ol. Dum l'olima libera dii me nur deziris akuta espado e rekta voyo al enemiki. Nun nula voyo esas rekta e mea espado esas neutila.

'Renversinte Namedides, *tatempe* me esis la Liberiganto—nun li sputas ye mea ombro. Li pozis

statuo di ta porko en la templo di Mitra, ed homi adiras e lamentas avan ol, aklamas ol kom santa imajo di santa monarko mortigita da barbarulo havanta sangizita manui. Kande me kom mercenario duktis lua armei a triumfo, Aquilonia ne atencis ke me esas stranjero, ma nun ne povas pardonar me.

'Nun en la templo di Mitra venas por brular incenso a la memorajo di Namedides viri quin lua mortigisti mutilis e blindigis, viri di qui la filiuli mortis en lua subtera karceri, di qui la spozini e filiini esis tranita aden lua serayo. Chanjema stulti!'

'Rinaldo grandaparte responsas pri lo,' replikis Prospero, e plufermigis sua espado-rimeno. 'Lu kantas kansoni por freneziigar la homi. Mortale pendigez lu en lua bufono-vesti de la maxim alta turmo en l'urbo. Lasez lu rimifar por la vulturi.'

Konan negis per sua leono-kapo. 'No, Prospero, lu es ultre mea manui. Granda poeto esas plu granda kam irga rejo. Lua kansoni esas plu potenta kam mea ceptro; nam lu preske arachis la kordio ek mea sino per kantar por me. Me mortos ed esos obliviita, ma la kansoni di Rinaldo vivos por sempre.

'No, Prospero,' la rejulo pluse dicis, dum ke solena dubito obskurigis l'okuli, 'esas ulo celata, ula subfluo quan ni ne konocas. Me sentas ol, quale me sentis dum mea yuneso la tigro celata en l'alta herbi. Esas sennoma agitado tra la rejio. Me similesas chasero squatante apud sua faireto meze dil foresto, audante furtatra pedi qui pazas en l'obskureso, e preske vidas la lumo di brulanta okuli. Utinam me kaptez ulo tushebla por fendar per mea espado! Me dicas, ke ne hazarde la Pikti recente tante feroce atakis la frontieri, por ke la

Bosonani advokez helpo por retrobatar li. Me devis kavalkir kun l'armeo.'

'Publius timis intrigo por kaptar e mortigar vu ultre la frontiero,' replikis Prospero. Il glatigis la silka surtuto sur la brilanta masho-kuraso ed admiris sua figuro longa e gracila per arjenta spegulo. 'Pro to il urjigis vu restar en l'urbo. Ta dubiti naskas de vua instinti barbara. Lasez la populo plendachar! La mercenarii esas nia homi, e la Nigra Draki, ed omna raskalo en Poitain juras per vu. Vua unika danjero es asasino, e to es neposibla, la viri dil trupi imperial gardas vu e die e nokte. Quon vu facas?'

'Mapo,' Konan fiere respondis. 'La mapi dil korto bone montras la landi sudal, estal, e westal, ma en la nordo esas nebuloza ed eroroza. Me ipse adjuntas la landi nordal. Hike Kimeria, ube me naskis. Ed—'

'Asgard e Vanaheim.' Prospero regardis la mapo. 'Per Mitra, me preske kredis, ke ta landi es fablatra.'

Konan sovaje ridetis, nevolunte tushis la cikatri sur sua bruna vizajo. 'Vu savabus altre, se vu pasabus vua yuneso ye la frontieri nordal di Kimeria! Asgard situesas norde, e Vanaheim nordweste de Kimeria, ed esas perpetua milito an la frontieri.'

'Quala sorto de homi es ti dil nordo?' questionis Prospero.

'Altstatura e blonda, havanta blu okuli. Lia deo esas Imir, la pruino-giganto, e singla tribuo havas sua propra rejo. Li esas obstinema e feroca. Li kombatas dum la tota dio e drinkas biro e muj-kantas lia sovaja kansoni dum la tota nokto.'

'Do me opinionas, ke vu similesas li,' ridis Prospero. 'Vu ridegas, drinkegas, e muj-kantas bona kansoni; quankam me nultempe vidis altra Kimeriano drinkar

irgo ecepte aquo, o ridar, o kantar irgo ecepte mizeroza funero-himni.'

'Forsan pro ta lando quan li habitas,' replikis la rejulo. 'Nultempe esis plu desgaya lando—omnube kolini, tenebroza foresti sub cielo preske sempre griza, e la venti tristoze jemas tra la vali.'

'Ne astonas, ke ibe homi es depresita,' dicis Prospero, e levis sua shultri. Il pensis pri la gaye sunoza, plana landi e l'ociema blua fluvii di Poitain, la provinco maxim sudala di Aquilonia.

'Li havas nul esperi hike o pri la vivo futura,' respondis Konan. 'Lia dei esas Krom e lua obskura raso qua regnas sensuna loko eterne nebuloza, la lando dil mortinti. Mitra! La manieri dil Æsiri plu multe plezis a me.'

'Nu,' Prospero ridetante dicis, 'l'obskura kolini di Kimeria esas fora. E nun me iros. Me pardrinkos gobleto de blanka vino Nemediana por vu che la korto di Numa.'

'Bonege,' grunis la rejulo, 'ma kisez la dansantini di Numa nur por vu ipsa, por ne implikar la stati!'

Ilua mujanta rido sequis Prospero ek la chambro.

3.

Sub piramidi la granda Set su volvante guatas;
En l'ombri di la tombi lua nigra homi squatas.
Me parolas la Vorto del celit abismi sen suno—
Sendez servisto por mea odio, ho squamoza Uno!

La suno kushis su e kurtatempe grabis la nebulatra verdo e bluo dil foresto per orea lumo. Deskreskanta lumradii briletis de la dika ora kateno quan Dion di

Atalus sencese tordis per sua grasoza manuo dum sidar en la flamatra abundo di burjoni e flor-arbori qua esas lua gardeno. Lu movis sua grasoza korpo sur la marmora sidilo e furtatre cirkumregardetis, quale se lu serchas celata enemiko. Lu sidis en ronda bosko de gracila arbori, e l'interplektita branchi jetis densa ombro adsur lu. Proxima fonteno arjentatre tinkletis, ed altra fonteni nevidebla susuris perpetua simfonio tra la granda gardeno.

Dion esis sola ecepte la figuro granda e bruna qua repozis apud lu sur marmora benko; ilta regardis la barono per okuli profunda e solena. Dion ne egardis Thoth-Amon. Lu neprecize konocis lu kom sklavo a qua Askalante multe fidas, ma quale multa richuli, Dion apene atencis homi sub lua propra rango.

'Ne esez tante nervoza,' dicis Thoth. 'La konspiro ne povas faliar.'

'Askalante povas erorar same kam altri,' kurte dicis Dion, qua sudorifis pro pensar pri falio.

'Ne il,' la Stigiano feroce ridetis, 'o me ne esus ilua sklavo, ma esus ilua mastro.'

'Quala parolo?' deskontente replikis Dion, qua apene atencis la konverso.

L'okuli di Thoth-Amon streteskis. Malgre lua forta volo, lu preske explozis pro shamo longe restriktita, odio, e furio, pronta por irga danjeroza okaziono. To quon lu ne imaginabus esis, ke Dion egardus lu ne kom homo havanta mento e savo, ma nur kom sklavo, ergo ento senvalora.

'Askoltez me,' dicis Thoth. 'Vu esos rejulo. Ma vu ne konocas la mento di Askalante. Vu ne darfos fidar ad il pos ke Konan esos mortigita. Me povas helpar vu. Se

vu protektos me pos ke vu atingabos povo, me helpos vu.

'Askoltez, sinioro. En la sudlando me esis granda sorcero. Homi parolis pri Thoth-Amon quale se pri Ramon. La rejulo Ktesfon di Stigia grande honorizis me, abasis la magiisti de l'altaji por exaltar me adsuper li. Li odiis me, ma timis me, nam me dominacis enti de *extere* qui venis segun mea advoko e facis to quon me imperis. Per Set, mea enemiko ne savis la horo dum qua lu noktomeze vekos e sentos l'unglizita fingri di sennoma hororo an la fauco! Me facis magio nigra e terorinda per la Serpento-Ringo di Set, olquan me trovis en obskura tombo ye tri milii sub la tero, obliviita ante ke l'unesma homo reptis ek la slimoza maro.

'Ma furtisto furtis la Ringo e mea povo ruptesis. La magiisti staceskis por mortigar me, e me fugis. Vestizita kom kamel-duktisto, me voyajis kun karavano en la lando Koth; la spolianti di Askalante atakis ni. Omnu de la karavano mortigesis ecepte me ipsa; me salvis mea vivo per revelar ad Askalante mea identeso e per jurar servar il. Bitra esas ta sklaveso!

'Por ke il sempre retenez me, il skribis pri me en manuskripto, siglis ol e donis ol aden la manui di ermito qua habitas la sudala frontieri di Koth. Me ne audacas stekar poniardo aden il dormanta, o trompar il ad ilua enemiki, pro ke pose ta ermito apertos la manuskripto e lektos—tale quale Askalante instruktis lu. E lu parolos vorto en Stigia—'

Itere Thoth fremisis e paleskis.

'Homi ne konocis me en Aquilonia,' il dicis. 'Ma se mea enemiki en Stigia saveskus ube me esas, ne la larjeso dil duimo dil mondo inter ni suficus salvar me

de tala fato quala fendus la kordio di bronza statuo. Nur rejulo havanta kasteli e legioni de espadagisti povus protektar me. Do me revelas a vu mea sekretajo, ed urjigas ke vu paktez kun me. Me povas helpar per mea sajeso, e vu povas protektar me. Ed uldie me trovos la Ringo—'

'Ka ringo? Ka ringo?' Thoth ne juste evaluabis la tota egoismo di ca homo. Dion ne askoltabis la paroli dil sklavo, lu esis tote absorbita per sua propra pensado, ma ta lasta vorto ruptis sua su-absorbo.

'Ka ringo?' lu repetis. 'To memorigas da me—mea ringo di fortuno. Me obtenis ol de Shemida furtisto qua juris, ke il furtabis ol de sorcero fore en la sudo, e ke ol donos a me fortuno. Me pagis sat multo ad il, Mitra savas lo. Per la dei, me bezonas nun mea tota bona chanco pro ke Volmana ed Askalante tranis me aden lia sangoza komploti—me trovez ta ringo.'

Thoth rapide staceskis, la sango redigis sua vizajo e sua okuli ardoreskis pro la stuporigita furio di homo qua subite komprenas l'advera profundaji di porkatra stupideso en stultulo. Dion ne atencis lu. Levante sekreta kovrilo en la marmora sidilo, lu tastis dum instanto en amaso de bagateli de omna sorti—barbara berloki, osto-peceti, belacha ornivachi—fortun-ornivi e magiala juveli quin la supersticoza karaktero dil homo igabis lu kolektar.

'Ha, yen ol!' Lu triumfe levis ringo stranje formacita. Ol esis ek metalo simila a kupro, fasonita kom squamoza serpento havanta tri volvaji, la kaudo tenata en la boko. Olua okuli esis flava gemi qui funeste brilis. Thoth-Amon kriis quale frapita, e Dion jiris e beis; lua vizajo subite paleskis. L'okuli dil sklavo brulis, la boko

larje apertesis, la granda bruna manui extensesis quale unglegi.

'La Ringo! Per Set! La Ringo!' lu kriachis. 'Mea Ringo —furtita de me—'

Stalo briletis en la manuo di la Stigiano e, levante lua larja bruna shultri, lu stekis la poniardo aden la grasoza korpo dil barono. Krio alta e tenua de Dion ruptesis da strangulata gluglo e la tota mola korpo krulis quale fuzita butro. Stultulo al fino, lu mortis frenezioze pavorante e ne savis pro quo. Forjetinte la velkinta kadavro, ja obliviante ol, Thoth sizis la ringo per la du manui, lua ombroza okuli flamifis pro timinda avideso.

'Mea Ringo!' lu susuris pro exulto terorinda.

Quante longe lu blotisis super ta funesta kozo, tam senmova kam statuo, e drinkis olua maligneso aden lua nigra anmo, mem la Stigiano ne savis. Kande lu sukusis su ek sua revo e tiris sua mento ek la noktala abismi ube ol exploris, la luno levis su e lansis longa ombri trans la glata marmora dorso dil garden-sidilo, ye la bazo di qua jacis la plu obskura ombro qua esabis la sinioro di Atalus.

'Ne plus, Askalante, ne plus!' susuris la Stigiano, e lua okuli brulis en la nokto tam rede kam olti di vampiro. Squatante, lu sizis manuedo de konjelanta sango del flako en qua lua viktimo jacis, e frotis ol aden l'okuli dil kupra serpento til ke la flava gemi esis kovrita per karmezina maskilo.

'Blindigez vua okuli, mistika serpento,' lu kantis per susuro qua frostigis la sango. 'Blindigez vua okuli kontre la lunlumo ed apertez oli a plu obskur abismi! Quon vu vidas, ho serpento di Set? Quan vu advokas ek l'abismi dil Nokto? L'ombro di qua falas adsur la

deskreskanta Lumo? Advokez lu a me, ho serpento di Set!’

Dum ke lu karezis la squami per stranja cirklatra movado dil fingri, movado qua sempre adportis la fingri retroe a lia komenco-punto, lua voco sinkis plu base e lu susuris obskura nomi e sangoza sorci qui esis obliviita tra la mondo ecepte en la feroca doplandi di tenebroza Stigia, ube monstratra formi movas en la krepuskulo dil tombi.

Esis movo en la aero cirkum lu, tala vortico quala esas en aquo kande ula ento venas a la surfaco. Sennoma vento frostiganta kurte suflis vers lu, quale se de apertita Pordo. Thoth sentis ento dop lu, ma ne addope regardis. Lu fixigis sua regardo ye la lunlumizita marmoro, ube tenua ombro flotacis. Dum ke lu duris sua susuranta sorci, ta ombro kreskis e klareskis, til ke ol esis distinta ed hororinda. Olua konturo ne dessimilesis la formo di giganta babuino, ma tala babuino nultempe marchis sur la tero, ne mem en Stigia. Ankore Thoth ne regardis, ma tiris ek sua zono sandalo di sua mastro—sempre portata segun la febla espero ke lu povos tale uzar ol—e jetis ol addop su.

‘Konoceskez ol bone, sklavo dil Ringo!’ lu klamis. ‘Trovez ta qua weris ol e destruktez lu! Regardez lu en l’okuli e frapez lua anmo per fulmino, ante ke vu arachez lua guturo! Mortigez lu! Yes,’ per blinda explozo pasionoza, ‘ed omnu apud lu!’

Thoth vidis grabita per ombro sur la lunlumizita muro, ke la hororajo abasas olua misformacita kapo e flaras l’odoro quale repugnanta hundo. La pavoriganta kapo retroe jetesis e l’ento jiris ed iris quale vento tra

l'arbori. La Stigiano jetis sua brakii adsupre pro exulto frenezioza, e lua denti ed okuli brilis en la lunlumo.

Soldato postenizita exter la muri kriis pro tresayanta hororo kande granda nigra ombro havanta flamifanta okuli saltis trans la muro e preterpasis lu kun impetuoza ventego. Ma ol esis tante rapide foririnta, ke la konfuzigita militisto stacis, kurioza kad ol esabus od sonjo od halucino.

4.

Yuna la mondo e febla la homi,
E demoni libere destruktis.
Me kontre Set per fairo e stalo,
Per la suko dil upasiero luktis;*
Dum ke me dormas en la nigra monto
Ed l'epoki efacas omna nomi,
Kad vi oblivias ta qua kombatis
La Serpento por salvar homi?

En la granda dormo-chambro havanta alta ora kupolo sole dormis e sonjis la rejulo Konan. Tra griza nebulo vorticanta il audis stranja advoko, febla e fora, e quankam il ne komprenis ol, semblis ke il ne povas ignorar ol. Tenante l'espado en manuo, il iris tra la griza nebulo quale homo marchas tra nubi, e dum ke lu marchis, la voco plu distinteskis, til ke il komprenis la parolata vorto—esis ilua propra nomo kriata de trans l'abismi di Spaco o Tempo.

Nun la nebulo dispersesis ed il vidis, ke il esas en koridoro granda ed obskura qua semblas esar cizelagita

*Arboro (*Antiaris toxicaria*) di Afrika e di Asia qua havas latexo uzata kom veneno por flechi.

ek solida nigra petro. Ol ne esis lumizita, ma per ula magio il klare vidis. La pavimento, plafono, e muri esis polisita e matide brilis, ed esis skultita per figuri di anciena heroi e mi-obliviata dei. Il fremisis vidante la vasta konturi tenebroza dil Oldi Sennoma, ed ulmaniere savis, ke mortiva pedi ne trapasabis ta koridoro dum yarcenti.

Il venis a larja eskalero cizelagita ek la solida petro, e la muri dil shakto esis ornita per esotera simboli tante anciena e hororinda, ke li igis la rejo Konan havar ganso-pelo. Singla grado esis skultita per l'abomininda figuro dil Olda Serpento, Set, por ke ye singla pazo il pozez sua talono adsur la kapo dil Serpento, quale intencita de pos anciena epoki. Malgre to, il esis tranquila.

Ma la voco ankore advokis il, e fine, en obskureso nepenetrebla da ilua materiala okuli, il eniris stranja kripto, e vidis nebulatra figuro havanta blanka barbo, qua sidis sur tombo. La hari di Konan herisis su ed il sizis sua espado, ma la figuro parolis per toni tombatra.

'Ho homo, ka vu konocas me?'

'Ne me, per Krom!' blasfemis la rejulo.

'Homo,' dicis l'ancienulo, 'me esas Epemitreus.'

'Ma Epemitreus la Sajulo esas mortinta dum mil-e-kinacent yari!' balbutis Konan.

'Askoltez!' imperis l'altru. 'Quale stoneto jetita aden obskura lago difuzas ondeti a la fora rivi, talamaniere eventi en la Mondo Nevidebla plaudas quale ondi ye mea dormado. Me bone merkis vu, Konan de Kimeria, ed la estampo di brava agi esas sur vu. Ma mala fati esas en la lando kontre qui vua espado ne povas helpar.'

‘Vu parolas enigmatatre,’ Konan perturbite dicis. ‘Lasez me vidar mea enemiko e me fendos lua kranio al denti.’

‘Liberigez vua barbara furio kontre enemiki havanta karno e sango,’ respondis l’ancienulo. ‘Me ne devas shirmar vu kontre homi. Esas mondi obskura quin la homaro apene konjektas, en qui senforma monstri pazegas—demoni advokata de la Extera Nihili por obtenar formi materiala ed lacerar ed manjar segun la imperi di mala magiisti. Esas serpento en vua domo, ho rejulo—en vua rejio esas vipero ek Stigia qua havas la obskura sajeso dil ombri en sua anmo tumultoza. Quale dormanto sonjas pri la serpento qua apude reptas, me sentis la abomininda prezenteso di la novico di Set. Lu esas ebria pro povo terorinda, e lua frapi kontre lua enemiko forsan ruinos la rejio. Me advokis vu a me por donacar a vu armo por uzar kontre lu e lua hundi infernala.’

‘Ma pro quo?’ Konan perplexe questionis. ‘On dicas, ke vu dormas en la nigra kordio di Golamira, deube vu sendas vua fantomo per nevidebla ali por helpar Aquilonia ye bezono, ma me—me esas stranjero e barbaro!’

‘Tacez!’ La toni fantomatra reperkutis tra la granda tenebroza kaverno. ‘Vua destino esas ligita ad Aquilonia. Giganta eventi formacesas en la reto ed sino di Fato, ed sorcero dementa pro sango ne obstruktez la voyo di destino imperiala. Yarcenti ante nun Set tordis su cirkum la mondo quale pitono cirkum viktimo. Dum mea tota vivo, tam longa kam la vivi di tri vulgara homi, me luktis kontre lu. Me fugigis lu aden la ombri di la sudo misterioza, ma en obskura Stigia, homi ankore adoras ta qua segun ni esas la arkidemono.

Quale me luktis kontre Set, tale me luktas kontre lua adoranti e lua partisani e lua akoluti. Prizentez vua espado.'

Astonata, Konan obediis, ed adsur la granda lamo, proxim l'arjenta espado-konko, l'ancienulo trasis, per magra fingro, stranja simbolo tam brilanta kam blanka fairo en l'ombri. E tainstante kripto, tombo, ed ancienulo desaparis, e Konan perplexe saltis ek sua lito en la granda dormo-chambro havanta ora kupolo. E stacante konfuzigate pro la stranjeso di ta sonjo, il vidis, ke il tenas sua espado en sua manuo. Ed ilua hari staceskis sur sua nuko, pro ke en la larja lamo simbolo esabis grabita—konturo di fenixo. Ed il rimemoris, ke sur la tombo en la kripto il vidabis to quon il pensis esar simila figuro ek petro. Nun lu esis kurioza, kad ol esabis nur petra figuro, ed il havis ganso-pelo pro la stranjeso.

Dum ke il stacis, furtatra sono en l'extera koridoro rivivigis il. Lu ne hezitis por explorar, ma meteskis sua homarmaro; il itere esis la barbarulo, tam suspektema ed alerta kam griza volfo akulita.

5.

Quon me savas pri kulturo, o pri oro, ruzo, mentio?
Me, naskint en nuda lando, edukit sub la cielo.
Lango subtil, ruzo trompant falias kande sabri kantas;
Hastez, mortez, ho vi hundi—me esis viro ante esar rejo.

LA VOYO DI REJI

Tra la silenco qua plenigis la koridoro dil rejala palaco sekrete iris duadek furtatra figuri. Lia furtema pedi, o nuda o weranta mola ledro, nule sonis sur o densa

tapiso o marmora karelo. La torchi en nichi alonge la koridori rede brilis sur poniardo, espado, ed akuta armhakilo.

'Tacez, omni!' susuris Askalante. 'Haltigez ta damnite lauta respirado, irge qua esas! L'oficiro dil nokto-guardo forsendis la plumulto dil sentineli de ta koridori ed ebriigis la ceteri, ma ni ankore mustas sorgar. Retroirez! La guardo venas!'

Li presis su dop skultita kolonaro, e preske quik dek giganti weranta nigra homarmaro pretermarchis per mezurita pazi. Ilia vizaji montris dubito regardante l'oficiro qua duktas ili de ilia devo-posteno. Ta oficiro esis kelke pala; dum ke la guardo pasas la celita konspiranti, on vidas, ke il vishas sudoro del fronto per trepidanta manuo. Il esis yuna, e tala perfideso kontra rejo ne esis facila por il. Il mentale maledikis la vanitatoza spensemeso qua debizabis il al pekunio-prestisti ed igis il esar nur piono di konspiranta politikisti.

La guardo kliktante iris e desaparis del koridoro.

'Bonege!' Askalante ridetis. 'Konan dormas sengarda. Hastez! Se li trovas ni dum mortigar il, ni perdesas—ma kelka homi federos su a mortinta rejo.'

'Yes, hastez!' kriis Rinaldo; lua blua okuli brilis quale l'espado quan il ociligis super sua kapo. 'Mea lamo durstas! Me audas la venanta vulturi! Adavane!'

Ili temerare hastis tra la koridoro ed haltis avan orizita pordo havanta la simbolo dil rejala drako di Aquilonia.

'Gromel!' imperis Askalante. 'Enruptez ica pordo!'

La gigantulo profunde inhalis e lansis sua potenta korpo adsur la paneli; olti jemis e kurveskis sub la

shoko. Itere il squatis e lansis su. Per krakanta rigli e frakas-bruiso de ligno, la pordo ruptesis e falis.

'Aden!' bramis Askalante, brulante pro la spirito dil ago.

'Aden!' kriis Rinaldo. 'Morto al tirano!'

Li quik haltis. Konan afrontis li, ne nuda viro sen armi qua perplexe vekas de profunda dormado por esar buchita quale mutono, ma barbarulo alerta ed akulata, mi-homarmarizita, qua tenas sua longa espado en la manuo.

Dum instanto l'imajo restis—la quar rebela nobeluli ye la ruptita pordo, e la amaso de vizaji sovaja ed haroza qui presis dop li—omnu senmova pro ta vidajo dil gigantulo havanta okuli brilanta qua stacas, espado en manuo, meze dil chambro lumizita da kandeli. Tainstante Askalante vidis, sur tableto apud la rejala lito, l'arjenta ceptro e la dina ora cirkleto qua esas la krono di Aquilonia, e ta vidajo freneziigis il pro dezirego.

'Aden, kanalii!' kriis la proskriptito. 'Il es nur un kontre duadek ed havas nula kasko!'

Vere; ne esabis sat multa tempo por metar la pezoza kasko plumizita, o lacagar la flanko-plaki dil kuraso, nek esabis tempo por sizar la granda shildo del parieto. Ma Konan esis plu bone protektita kam irga enemiko ecepte Volmana e Gromel, qui weras homarmaro.

La rejulo regardis iracoze, perplexe. Qui esas li? Il ne konocas Askalante; il ne povas vidar tra la klozita vizieri dil konspiranti homarmarizita, e Rinaldo tirabis sua kasqueto til sua okuli. Ma esas nula tempo por konjektar. Per kriacho qua resonas a la tekto, la mortiganti kuras aden la chambro, unesme Gromel. Il venas quale asaltanta bovulo, kapavane, l'espado base

tenita por stroko desintestinigonta. Konan saltas por renkontrar il, ilua tota tigratra forteso en la brakio qua ociligis l'espado. Per siflanta arko la granda lamo brilas tra la aero e frapas la kasko dil Bosonano. Lamo e kasko kune frakasesas e Gromel senvive rulas adsur la pavimento. Konan retrosaltas, ankore tenas la frakasita espado.

'Gromel!' il sputis, okuli astonate brulanta, nam la frakasita kasko revelis la fendita kapo; quik l'altri atakis. Poniard-punto gratis alonge ilua kosti inter kuraso e dorso-plako, akutajo di glavo brilis avan ilua okuli. Il forjetis la poniardagisto per sua sinistra brakio, e stekis la ruptita espado-konko quale cesto aden la temporo dil espadagisto. La cerebro dil homulo spricis adsur ilua vizajo.

'Gardez la pordo, kin de vi!' kriachis Askalante dum dansar cirkum la kantanta stal-vortico, nam il timis ke Konan pasez tra li ed eskapar. La kanalii instantale retropazis, lia komandero sizis pluri e shovis li a l'unika pordo, e dum ta kurta intervalo Konan saltis al parieto e sizis de ol anciena armhakilo qua, netushita da tempo, pendabis ibe dum mi-yarcento.

Dorso an la parieto, il afrontis la homo-cirklo dum instanto, pose saltis aden lia mezo. Il ne esis defensiva kombatanto; mem koram nerezistebla trupo, il sempre portas milito al enemiki. Irgu altra ja mortabus ibe, e Konan ipsa ne esperis transvivar; ma il feroce deziregis impozar tam multa domajo kam posibla ante falar. Ilua barbara anmo brulis, e la kansoni pri anciena heroi sonis en ilua oreli.

Kande il saltis del parieto, la hakilo faligis proskriptito per tratranchita shultro, e la retroa stroko aplastis la kranio di altru. Glavi venenoze siflis cirkum

il, ma morto preterpasis per anhelanta marjini. La Kimeriano movis per blindiganta rapideso. Il esis tigro inter babuini, il saltis, pazis adlatere, jiris, prizentis sempre movanta skopo-plako, e la hakilo texis morto-roto cirkum il.

Kurtatempe l'asasineri feroce presis il, blinde frapis, jenata per lia propra amaso; e subite li retropazis—du kadavri sur la pavimento esis muta pruvi di la furio dil rejulo, quankam Konan ipsa sangifis de vunduri en la brakio, kolo, e gambi.

'Kanalii!' kriachis Rinaldo, ed il forjetis sua plumizita kasqueto, l'okuli dementoze brulis. 'Ka vi retrotiras vi del kombato? Ka la tirano vivos? Forirez!'

Il precipitis su, demente hakis, ma Konan, rikonocante il, frakasis ilua espado per terorinda frapego, e per povoza pulso dil apertita manuo, shanceligis il a la pavimento. La rejulo recevis la glavo-pinto di Askalante en la sinistra brakio, e la proskriptito apene salvis su per inklinar la kapo e retroe saltar del ocilanta hakilo. Itere la volfi jiris vers il e la hakilo di Konan kantis ed aplastis. Haroza fripono squatis sub la stroko e lansis su a la gambi dil rejulo; ma pos luktar dum kurta instanto kontre turmo semblante fera, lu adsupre regardetis en bona tempo por vidar la falanta hakilo, sen tempo por evitar ol. Interime un de lua kamaradi levis sabro per la du manui e trahakis la sinistra shultro-plako dil rejulo e vundis la suba shultro. Quik la kuraso di Konan esis plenigita per sango.

Volmana addextre ed adsinistre jetis l'atakanti pro sovaja nepacienteso, shovis su tra la turbo e mortigante hakis vers la neprotektita kapo di Konan. La rejulo profunde inklinis sua kapo e la siflanta

espado super ilu tranchis loklo de ilua nigra hararo. Konan turnis su sur sua talono e frapis del flanko. La hakilo tratranchis la stala kuraso e Volmana falis, la sinistra flanko krumplinta.

'Volmana!' anhelante dicis Konan. 'Me rikonocus ta nano en inferno—'

Il rektigis su por afrontar la furioza atako di Rinaldo, qua frenezioze e neprotektite adkuris, armizita nur per poniardo. Konan retrosaltis e levis la hakilo.

'Rinaldo!' Ilua voco stridis pro urjanteso furioza. 'Retroirez! Me ne volas vun mortigar—'

'Mortez, tirano!' kriis la dementa minestrelo, e lu kapavane lansis su vers la rejulo. Konan lentigis la stroko quan il abominis donar, til ke esis tro tarda. Il frapis per blinda desespero nur sentinte la mordo di stalo en neprotektita flanko.

Rinaldo falis, la kranio frakasita, e Konan retroe shancelis a la parieto. Sango spricis de inter la fingri qui prenis lua vunduro.

'Irez nun e mortigez il!' kriis Askalante.

Konan pozis sua dorso an la parieto e levis sua armhakilo. Il stacis, imajo di lo primordiale nevinkebla —gambi larje pozita, kapo avane pozita, l'una manuo tenante la parieto por apogar il, l'altra alte tenante la hakilo, la granda muskuli kordatre salianta, e la vizajo skultita kom morto-gruno furioza—l'okuli terorinde bruleganta tra sangoza nebulo qua maskis oli. La homuli hezitis—sovaja, kriminala, debochema ili esis, ma ili esis homi civilizita, de raso civilizita; hike esis la barbarulo—la mortiganto naturala. Li retrotiris su—mortanta tigro ankore povas mortigar.

Konan sentis lia necerteso e feroce ridetis sen joyo.

‘Qua unesme mortos?’ il murmuris per labii aplastita e sangifanta.

Askalante saltis quale volfo, haltis preske meze dil aero per rapideso nekredebla, e falis sternanta su por evitar la morto qua siflis vers il. Il furioze jiris sur sua pedi e rulis adlatere dum ke Konan rekuperis de sua faliinta stroko ed itere frapis. Nun la hakilo profunde sinkis aden la polisita pavimento apud la gambi di Askalante.

Altra misguidata danjerozulo selektis ta instanto por atakar, lua kompanuli sequis mi-kordie. Lu intencis mortigar Konan ante ke la Kimeriano povas tirar la hakilo ek la pavimento, ma erorabis. La reda hakilo levesis e frakasis e karmeniza homo-karikaturo esis jetita a la gambi dil atakanti.

Tainstante timinda kriacho venis del kanalii ye la pordo, kande nigra misformacita ombro falis adsur la parieto. Omnu ecepte Askalante jiris vers la krio, e pose, ululante quale hundi, li shovis su blinde tra la pordo kom turbacho frenezioza e blasfemanta, e dissemis su fugante tra la koridori.

Askalante ne regardis la pordo; il nur regardis la vundata rejulo. Il supozis, ke la lukto-bruiso tandem vekigabis la palaco, e ke fidela guardani venas, quankam mem tainstante semblis esar stranja, ke lua kruda fuganta maliculi tante terorinde kriachas. Konan ne regardis la pordo pro ke il regardas la proskriptito havanta okuli di mortanta volfo. En ta krizo la cinikala filozofio di Askalante ne abandonis il.

‘Omno semblas perdita, partikulare honoro,’ il murmuris. ‘Tamen la rejulo stacante mortas—e—’ Irge qua pensado trapasis ilua mento ne esos konocata; nam sen finigar la frazo, il gracioze kuris vers Konan dum

ke la Kimeriano uzis sua hakilo-brakio por vishar la sango ek sua blindigita okuli.

Ma mem dum ke il atakeskis, stranja vento suflis en la aero e pezajo terorinde frapis inter ilua shultri. Il falis kapavane e doloriganta unglegi sinkis aden ilua karno. Furioze tordigante su sub l'atakanto, il turnis sua vizajo e regardegis la vizajo di Koshmaro e lunatikeso. Sur il blotisis granda nigra kozo quan il konocis naskir en nula mondo racionoza od homala. La nigra bavanta dentegi di ol esis proxim ilua fauco e la brileso di olua flava okuli velkigis ilua membri quale mortiganta vento velkigas yuna frumento.

La repugneso di olua vizajo superiris simpla bestialeso. Ol forsan esus la vizajo di anciena e maligna mumio animata da vivo demonatra. En ta abomininda traiti l'okuli dil proskriptito semblis vidar, simile ad ombro en la cirkondanta dementeso, simileso febla e terorinda a la sklavo Thoth-Amon. Lore la filozofio cinikala e su-suficanta di Askalante abandonis il, e per hororanta krio il cedis sua spirito ante ke ta bavanta dentegi tushis il.

Sukusante la sango-guti de sua okuli, Konan senmove regardegis. Komence il opinionis, ke hundo granda e nigra stacas super la distordita kadavro di Askalante; sua vido klareskis, ed il vidis, ke ol esas nek hundo nek babuino.

Per krio quala eko dil morto-krio di Askalante, il shancelis for la parieto e renkontris la saltanta hororo per lanso dil hakilo qua havis en ol la tota desesperanta povo di ilua elektrizita nervi. L'armo flugante rikochis de l'obliqua kranio quan ol devus fendir, e la rejulo esis forjetita trans la duimo dil chambro per la shoko dil giganta korpo.

La bavanta boko klozis adsur la brakio quan Konan levis por gardar sua fauco, ma la monstro ne esforcis mortigante sizar il. Super ilua mutilita brakio, ol demonatre regardegis l'okuli dil rejulo, en qui esis reflektita imajo di la sama hororo qua brilis en la mortinta okuli di Askalante. Konan sentis sua anmo velkar e tiresar ek sua korpo por dronesar en la flava putei di kosmala hororo, qua fantomatre brilis en la senforma kaoso qua kreskis cirkum il por glutar ilua tota vivo e mento-saneso. Ta okuli kreskis e giganteskis, ed en oli Konan vidis la vereso dil omna horori abismala e blasfemoza qui insidias su en l'extera obskureso di senforma nihili e nigra profundaji. Il apertis sua sangifanta labii por kriachar sua odio ed abomino, ma nur sika stertoro venis ek ilua guturo.

Ma la hororo qua paralizabis e destruktabis Askalante incitis en la Kimeriano frenezioza furio simila a dementeso. Per volkanala tordo dil tota korpo il retroe falis, ne atencis l'agonio de sua lacerita brakio, e tranis la monstro kun il. Ed ilua manuo frapis ulo quan ilua milito-mento rikonocis kom la mancho di la frakasita espado. Instintale il sizis ol e frapis per la tota povo di nervo e tendino, quale on poniardagas. La ruptita lamo profunde sinkis e la brakio di Konan liberigesis dum ke l'abomininda boko beis pro angoro. La rejulo violentoze forlansesis, e levante su per un manuo, il astonate vidis la terorinda konvulsi di la monstro, ek qua viskoza sango spricis tra la granda vunduro lacerita da la ruptita lamo. Dum ke il spektis, olua baraktado cesis ed ol spasmoze jacis, adsupre regardante per sangoza okuli mortinta. Konan palpebragis e sukusis la sango ek sua propra okuli;

semblis ad il, ke l'ento fuzeskis aden amaso slimoza e nestabila.

Lore mixuro de voci venis ad ilua oreli, e la chambro plenigesis per la tandem vekigita homi dil korto—kavalieri, peri, dami, soldati, konsileri—omni balbutis e kriis ed obstruktis l'una l'altra. La Nigra Draki furiante asistis, blasfemante ed arufante, manui sur la manchi di glavi e stranjera blasfemi inter lia denti. Pri la yuna oficiro dil pordo-guardo nulu savis, e lu ne esis trovita lore o pose, quankam on avide serchis lu.

'Gromel! Volmana! Rinaldo!' klamis Publius, chefa konsilero, e tordis sua grasoza manui dum stacar inter la kadavri. 'Nigra perfideso! Ulu mortale pendigesos pro to! Advokez la guardo.'

'La guardo es hike, olda stultulo!' arogante dicis Palantides, komandero dil Nigra Draki; il obliviis la rango di Publius pro la preso di ta instanto. 'Cesez vua miaulo e helpez ni bandajizar la vunduri dil rejulo. Il preske sangifas til morto.'

'Yes, yes!' kriis Publius, homo facita por projeti, ne agi. 'Ni bandajizez ilua vunduri. Querez omna mediko dil korto! Ho, mea suvereno, quala shamo por l'urbo! Ka vu esas mortigita?'

'Vino!' anhelante dicis la rejulo de la kanapeo ube li pozabis il. Li adportis gobleto ad ilua sangifanta labii ed il drinkis quale homo mi-mortinta pro dursto.

'Bonege!' il grunis e retrofalis. 'Mortigado es damninde sika laboro.'

Li estanchabis la sango-fluo, e l'inata vivo-forteso dil barbaro asertis su.

'Unesme la poniard-vunduro en mea flanko,' il imperis la kort-mediki. 'Rinaldo kompozis mortiganta kansono ibe, ed akuta esis la plektro.'

‘Ni devabis pendigir lu longe ante nun,’ balbutis Publius. ‘Nulo bona venas ek poeti—qua esas?’

Il nervoze tushis la kadavro di Askalante per sua pedfingro sandalizita.

‘Per Mitra!’ klamis la komandero. ‘Ilta esas Askalante, olima komtulo de Thun! Qua diablo duktis *lu* de lua dezerta frequenteyo?’

‘Ma pro quo lu tale regardegas?’ susuris Publius retrotirante su, lua propra okuli larja, e stranja piko inter la kurta hari sur la nuko di ta grasoza kolo. L’altri taceskis regardante la mortinta proskriptito.

‘Se vi vidabus to quon lu e me vidis,’ grondis la rejulo, qua rekte sideskis malgre la protesti dil mediki, ‘vi ne astonesus. Velkigez via vido per regardar—’ Il subite haltis, boko beante, fingro vane indikante. Ube la monstro mortabis esas nur nuda pavimento.

‘Krom!’ il blasfemis. ‘La ento fuzesis aden l’obceneso qua genitis ol!’

‘La rejulo deliras,’ susuris nobelulo. Konan audis e klamis barbara blasfemi.

‘Per Badb, Morigan, Macha e Nemain!’ il iracoze konkluzis. ‘Me es racionoza! Ol esis quala mixuro di Stigiana mumio e babuino. Ol venis tra la pordo, e la raskali di Askalante fugis avan ol. Ol mortigis Askalante, qua preske trapikabis me. Pose ol venis a me e me mortigis ol—quale, me ne savas, pro ke mea hakilo rikochis de ol quaze de roko. Ma me opinionas, ke la sajulo Epemitreus koncernis su pri to—’

‘Askoltez, il nomas Epemitreus, mortinta dum mil-e-kinacent yari!’ li susuris l’una a l’altra.

‘Per Imir!’ bramis la rejulo. ‘Canokte me parolis kun Epemitreus! Il advokis me per sonjo, e me alongiris nigra petra koridoro skultita per anciena dei, a petra

eskalero, sur la gradi di qua esis la konturo di Set, til ke me atingis kripto e tombo ube esis skultita fenixo—'

'Per la nomo di Mitra, suverena rejulo, tacez!' Esis la chefa sacerdoto di Mitra qua kriis, e sua vizajo esis pala.

Konan agitis sua kapo quale leono agitas sua krinaro, ed ilua voco esis dika per la bramo di iracoza leono.

'Ka me esas sklavo, por klozar mea boko segun vua impero?'

'No, no, mea suvereno!' La chefa sacerdoto trepidis, ma ne pro timo di rejala iraco. 'Me ne intencis ofensar.' Lu inklinis sua kapo til la rejulo e parolis per susuro qua atingis nur l'oreli di Konan.

'Suvereno, ico esas afero ultre homala savo. Nur l'interna cirklo dil sacerdoti savas pri la nigra petra koridoro exkavita en la nigra kordio dil monto Golamira per nekonocata manui, e pri la tombo gardata da fenixo ube Epemitreus esis enterigita mil-e-kinacent yari ante nun. E depos ta ero nulu vivanta eniris ol, pro ke ilua selektita sacerdoti, pos ke li pozabis la sajulo en la kripto, obstruktis l'extera enireyo dil koridoro por ke nulu trovez ol, e tatempe ne mem la chefa sacerdoti savas ube ol esas. Nur parole, transdonita da l'elektita sacerdoti ad elektita kelki, jaluze gardata, l'interna cirklo dil akoluti di Mitra savas pri la tombo di Epemitreus en la nigra kordio di Golamira. To esas un de la fundamentala misterii di la kulto di Mitra.'

'Me ne povas dicar per quala magio Epemitreus tiris me ad il,' replikis Konan. 'Ma me konversis kun il, ed il grabis signo sur mea espado. Pro quo ta signo facis ol mortigiva a demoni, o quala magio esas en ta signo, me ne savas; ma quankam la lamo ruptesis sur la kasko di

Gromel, la fragmento esis sat longa por mortigar la hororo.’

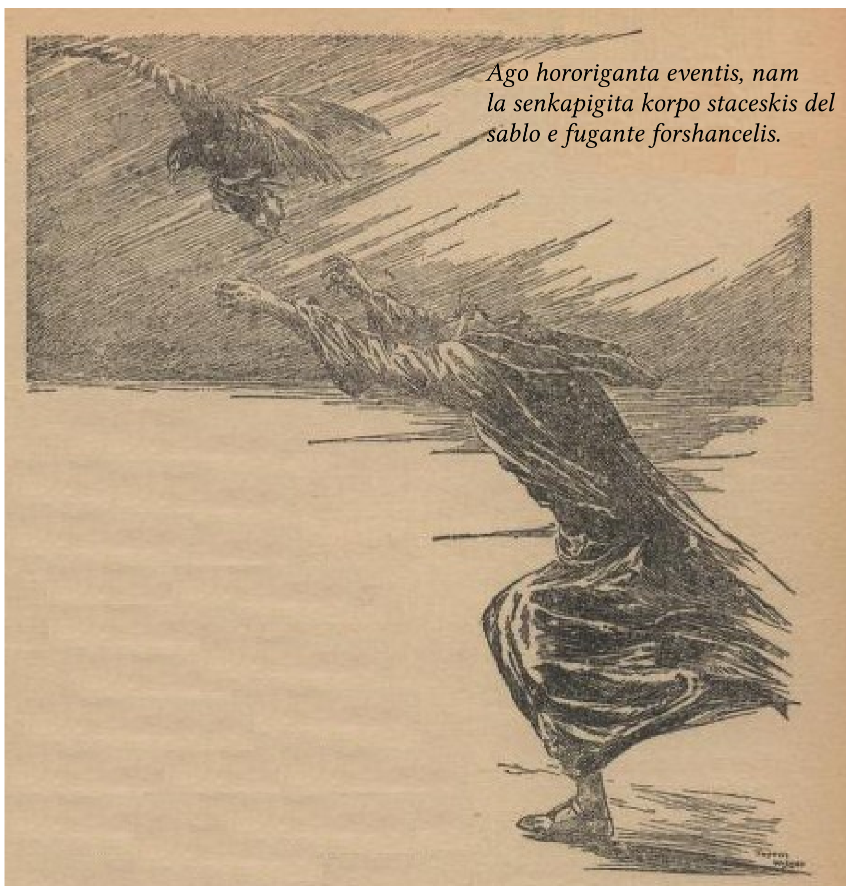
‘Permisez me vidar vua espado,’ susuris la chefa sacerdoto per subite sika guturo.

Konan montris l’espado ruptita e la chefa sacerdoto kriis e falis a sua genui.

‘Mitra protektez ni kontre la povi di obskureso!’ lu anhelis. ‘La rejulo canokte ya parolis kun Epemitreus! Ed ibe sur l’espado—la sekreta signo quan nulu ma il darfas facar—l’emblemo dil nemortiva fenixo qua sempre sidas sur ilua tombo! Kandelo, rapide! Regardez itere ta loko ube la rejulo dicis, ke la koboldo mortis!’

Ca loko esis en l’ombro di ruptita skreno. Li forjetis la ’skreno e lumizis la pavimento per kandelo-lumo. E trepidanta silenco kaptis la homi qui regardis. Uli falis a sua genui kriante a Mitra, ed uli kriachante fugis ek la chambro.

Sur la pavimento ube la monstro mortabis esis, simila a tushebla ombro, larja nigra makulo neefacebla; la ento livabis sua konturo klare grabita per sua sango, e ta konturo esis di nula ento di mondo racionoza e normala. Severe ed hororinde ol ibe jacis, ombro jetita da un de la simiatra dei qui squatas sur l’ombroza altari di tenebroza templi en l’obskura lando di Stigia.

Ago hororiganta eventis, nam la senkapigita korpo staceskis del sablo e fugante forshancelis.

LA SKARLATA CITADELO

En la prato di Shamu li kaptis Leono;
Li charjis la membri per fera kateno;
Li laute kriis kun trumpeto-sono,
Li kriis, 'Tandem kaptesas Leono!'
L'urbi di prato e fluvio forpasus
Se la Leono itere chasus!

ANCIENA BALADO

1.

La mujo dil batalio minlauteskis; la krio di vinko esis mixita kun la jemo dil mortanti. Quale gaye kolorizita folii pos autunala sturmo, la vinkiti kovris la planalando; la kushanta suno brilis de polisita kaski, orizita masho, arjenta kurasi, ruptita espadi, e de la pezoza rejala faldi di silka standardi, renversita en flaki de koagulanta karmezino. En silencoza amasi sternesis milito-kavali e lia stale vestizita kavalkanti, fluanta krinari e fluktuanta plumi same makulizita per la reda fluo. Cirkum ed inter olti, quale tempesto-reziduo, esis dissemita kadavri lacerita e tramplita qui weras stala kasqueti e ledra vamsi—armarkisti e piquisti.

L'olifanti* bramis triumfo-fanfaro tra la planajo, e la hufi dil vinkinti grincis an la sini dil vinkiti dum ke omna linei vaganta e brilanta konvergis adinterne quale la radii di roto vers la loko ube la lasta transvivanto ankore facis lukto ne-egala.

Tadie Konan, rejulo di Aquilonia, vidabis sua selektita kavalieraro desmuntita, aplastita e batita, e pulsita aden eterneso. Kun kinamil kavalieri il transpasabis la sudwesta frontiero di Aquilonia e kavalkabis aden la herboza agro di Ofir, ma trovis ibe sua olima aliancito, la rejulo Amalrus di Ofir, dispozita kontre su kun l'armeo di Strabonus, rejulo di Koth. Tro tarde il komprenis la kaptilo. Omno posibla de viro il facabis per sua kinamil kavalieri kontre triadek mil kavalieri, armarkisti e piquisti dil konspiranti.

Sen armarkisti od infantrio, il lansabis sua homarmarizita kavalkanti vers la venanta armeo, vidabis la kavalieri dil enemiki en lia brilanta mash-

* Korni facita ek dentegi di elefanto.

kuti falar sub lia lanci, pecigabis la centro opozanta, e kapavane pulsabis la ruptita rangi, ma trovabis su kaptita en mordilo kande la netushita ali enklozabis il. L'armarkisti Shemida di Strabonus devastis ilua kavalieri, plumizis li per flechi trovanta omna kreviseturo en la homarmaro, faligis la kavali; e la piquisti Kothana enkuris por lancagar ta falinta kavalkanti. La mashizita lancisti dil ruptita centro ri-ordinis su, rinforcita per la kavalkanti dil ali, ed asaltis e ri-asaltis, fine ganis la batalio nur pro lia grandega nombro.

L'Aquiloniani ne forfugabis; li mortabis sur l'agro, ed ek la kinamil kavalieri qui adsude sequabis Konan, ne unu vivante livis l'agro di Shamu. E nun la rejulo ipsa stacas akulita inter l'incizita kadavri di sua domo-trupi, dorso an amaso di mortinta kavali ed homi. Kavalieri Ofirana en orizita masho saltigis lia kavali trans kadavramasi por incizar la solitara figuro; kurta Shemidi havanta blue nigra barbi e Kothana kavalieri havanta bruna vizaji pede cirkondis il. La bruiso di stalo surdigis on; la figuro weranta nigra masho di la westala rejulo altigis su adsuper sua esamifanta enemiki e frapegis quale buchisto, uzante granda hako-kultelo. Kavali sen kavalkanti kuris tra l'agro; cirkum ilua ferizita pedi kreskis ringo de mutilita kadavri. Ilua atakanti retrotiris su de ilua desesperanta sovajeso anhelanta ed livida.

Nun tra la linei krianta e blasfemanta kavalkis la chefi dil vinkanti—Strabonus havanta vizajo larja e bruna e ruzema okuli; Amalrus, magra, delikatega, perfidema, tam danjeroza kam kobrao; e la magra vulturo Tsotha-lanti vestizita nur per robi silka, sua granda nigra okuli brilis de vizajo simila a to di raptera

ucelo. Misterioza rakonti esis naracita pri ta Kothana sorcero; en la vilaji nordal e westal, mulieri havanta desordinita harari pavorigis infanti per ilua nomo, e rebela sklavi esis abatita a submiso plu rapide per la minaco ke li vendesez ad il kam per flogilo. Homi dicis, ke il havas biblioteko plena di misterioza verki bindita per pelo di vivanta viktimi ed, en sennoma fosi sub la kolino sur qua ilua palaco situesas, ke il komercas kun la maligna povi e kambias krianta sklavini por despia sekretaji. Il esis la reala regnanto di Koth.

Nun il kolde ridetachis dum ke la rejuli haltis ye sekura disto de la severa figuro fere vestizita qua altigas su inter la mortinti. Avan ta sovaje blua okuli ocideme brulanta sub la kasko plumizita e nochizita, mem le maxim brava retrotiris su. L'obskura vizajo cikatrizita di Konan esis mem plu obskura pro pasiono; ilua nigra homarmaro esis hakita til ragi e makulizita per sango; ilua granda espado esis reda til l'espado-konko. En ta krizo la tota plako di civilizeso desaparabis; esis barbarulo qua afrontas la vinkinti. Konan esis naske Kimeriano, un de ta kolinani feroca e severa qui habitas lando nuboza e tenebroza en la nordo. Ilua historio, qua duktabis il a la trono di Aquilonia, esis bazo di ciklo de heroo-rakonti.

Do nun la rejuli restis for il, e Strabonus imperis, ke l'armarkisti Shemida lansez lia flechi vers l'enemiko de disto; lua kapitani falabis quale matura frumenti sub l'espado dil Kimeriano, e Strabonus, tam sparema pri sua kavalieri kam pri sua pekunio, furioze spumifis. Ma Tsotha negis per kapsigno.

'Kaptez il vivanta.'

'Facile dicita!' grunachis Strabonus, timante ke la giganto weranta nigra masho ulmaniere hakez voyo a

li tra la lanci. 'Qua povas kaptar vivanta homo-manjanta tigro? Per Ishtar, ilua talono stacas sur la koli di mea maxim habila espadagisti! Dum sep yari e per amasi de oro singlu preparesis, ed ibe li jacas, karno por milani. Flechi, me dicas!'

'Me repetas, no!' Tsotha kurte dicis, e decensis de sua kavalo. Lu kolde ridis. 'Ka vu ne ja saveskas, ke mea mento esas plu forta kam mea espado?'

Lu trapasis la piquist-linei, e ta giganti en stala kasqueti e mash-kurasi pavorante kontraktis su, por ne tushar mem la jupo di lua robo. Ne min rapide la kavalieri plumizita lasis spaco por lu. Lu pazis trans la kadavri e konfrontis la feroca rejulo. L'armeo spektis per tensa tacemeso e retenis la respiro. La figuro nigre homarmarizita stacis per terorinda minaco avan la magra formo weranta silka robo; il alte tenis l'espado nochizita e sangizita.

'Me ofras a vu vivo, Konan,' dicis Tsotha; kruela gayeso ebuliis en sua voco.

'Me donas a vu morto, sorcero,' grunachis la rejulo, e per fera muskuli e feroca odio hakis l'espado por tranchar la magra torso di Tsotha. Ma mem dum ke l'armeo kriis, la sorcero adavane pazis tro rapide por ke okulo videz, ed evidente nur tushis per aperta manuo la sinistra brakio di Konan, ube la masho esis hakita del rigida muskuli. La siflanta lamo deviacis del arko e la mashizita giganto pezoze krulis al tero e senmove jacis. Tsotha taceme ridis.

'Prenez il e ne pavorez; la dentegi dil leono esas arachita.'

La rejuli pluproximeskis e, frapita da solena timo, regardis la falinta leono. Konan rigide jacis quale

mortinto, ma lua okuli brilegis vers li, larje apertita, e brulis pro impotenta furio.

'Quon vu facis ad il?' Amalrus perturbite questionis.

Tsotha montris sur sua fingro larja ringo stranje formacita. Lu klemis sua fingri, e del interna parto dil ringo ekpulsesis mikrega stala agulo similante lango di serpento.

'Ol esas trempita en la suko dil purpura lotuso qua kreskas en la fantomizita marshi di sudala Stigia,' dicis la magiisto. 'Olua tusho facas tempala paralizeso. Katenizez il e pozez il en charo. La suno kushas su e ni devas irar a Khorshemish.'

Strabonus turnis su al generalo Arbanus.

'Ni retroirez a Khorshemish kun la vunditi. Nur trupo de rejala kavalrio akompanez ni. Me komandas, ke vu jorne marchez a la frontiero di Aquilonia e siejez l'urbo Shamar. L'Ofirani provizos vi per manjaji alonge la voyo. Ni rajuntos vi tam balde kam posible kun rinforci.'

Do l'armeo havanta stale vestizita kavalieri, piquisti ed armarkisti e kampeyo-servisti, iris por kampar en la prato apud la batalio-agro. E tra la steloza nokto la du rejuli e la sorcero plu granda kam irga rejo kavalkis al chefurbo di Strabonus meze di briletanta trupo del palaco, akompanata da longa lineo de chari charjita per la vunditi. En un de ta chari jacis Konan katenizita, la rejulo di Aquilonia, la bitra saporo di vinkeso en ilua boko, la blinda furio di tigro kaptita en ilua anmo.

La veneno qua rigidigis ilua fortega membri til impotenteso ne paralizis ilua mento. Dum ke la charo en qua il jacis rotolis alonge l'agri, ilua mento frenezioze jiris cirkum ilua vinko. Amalrus sendabis delegato por postular helpo kontre Strabonus, qua, lu

dicis, spolias la westala domeno qua situesas quale konio inter la frontiero di Aquilonia e la vasta sudala rejlando di Koth. Lu demandabis nur mil kavalkanti e Konan ipsa, por kurajigar la senkurajigita regnati. Konan nun mentale blasfemis. Jeneroze il venabis kun nombro kinople plu granda kam to quon la perfidema monarko demandabis. Sincere il kavalkantis aden Ofir, ed esis afrontita dal supozita rivali aliancita kontre il. Esis testo signifikiva pri ilua prodeso, ke li havis tota armeo por kaptar il ed ilua kinamil viri.

Reda nubo velizis ilua vido; ilua veini bufis pro furio ed en ilua tempori pulso iracigante palpitis. Dum ilua tota vivo il ne konocabis furio plu granda o plu impotenta. Per rapida ceni, la spektaklo di ilua vivo pasis avan ilua mentala okuli—panoramo en qua movis ombratra figuri, il ipsa en multa formi e standi—barbarulo pelo-vestizita; mercenario en kasko kornizita e mash-kuraso; korsaro en navo havanta pruo skultita kom drako e voyo-traco karmezina pro sango e spoliado alonge la sudala marbordi; kapitano di multa trupi werante stalo polisita, sur nigra kabranta kavalo; rejulo sur ora trono, leono-banero fluktuanta super il, e turbi di gaye buntizita gekortani qui genupozas. Ma la charo rotolanta e saltanta sempre retrotiris ilua pensaji por jirar furioze e monotone cirkum la perfideso di Amalrus e la sorco di Tsotha. La veini preske ruptis en ilua tempori, e la krii dil vunditi en la chari plenigis il per feroca plezuro.

Ante noktomezo li transpasis la frontiero di Ofir e ye auroro aparis la turmo-pinti brilanta e rozea di Khorshemish ye la sudesta horizonto, la gracila turmi eklipsita da la citadelo severa e skarlata qua fore aparis quale sang-induturo en la cielo. Olta esis la kastelo di

Tsotha. Nun un streta voyo, pavizita per marmoro e gardita da pezoza fera pordi, duktis adube ol kronizas la kolino super l'urbo. La flanki di ta kolino esis tro eskarpa por esar asencebla per altra voyo. De la muri dil citadelo on vidis la voyi larja e blanka dil urbo, minaretizita moskei, butiki, templi, domegi, e bazari. On anke vidis la palaci dil rejulo en larja gardeni alte murizita, luxoza abundi di fruktieri e flori, tra qui artificala rivereti murmuris, ed arjentea fonteni sencese spricis. Super omno regardegachis la citadelo quale kondoro squatanta sur viktimo, okupata pri lua propra maligna meditado.

La forta pordegi inter la grandega turmi dil extera muro bruisoze apertesis, e la rejulo kavalkis aden sua chefurbo inter linei de piquisti dum ke kinadek trumpeti salutis lu. Ma nula homamaso esamifis en la blanke pavizita stradi por lansar rozi adsub la hufi dil vinkinto. Strabonus venabis plu rapide kam informo pri la batalio, e la populo vekante a sua jornala okupaji beis vidar la rejulo retrovenar kun mikra eskorto, e dubitis, ka ta auguras o vinko o falio.

Konan, la vivo lente rienirante ilua veini, levis su del fundo dil charo por vidar la marveli di ca urbo nomizita la Rejino dil Sudo. Il pensabis uldie kavalkar tra ca orizita pordegi avan sua stale vestizita esquadri, la granda leono-banero fluktuante super ilua kapo kaskizita. Ma il nun katenizita eniras, desvestizita de sua homarmaro, jetita quale sklavo adsur la bronza fundo di la charo di sua vinkanto. Gayeso kapricoza e diablatra superiris ilua furio, ma a la nervoza soldati qui vehis la charo, ilua ridado sonis quale murmuro di vekanta leono.

2.

Shelo brilanta di mentio ancien; fablo pri Yuro orea—
Vi per heredo ganabis ta kroni, ma Sango
la preco po l' mea.
Ta tronon ganita per sango, sudoro, per Krom, me
nultempe vendus
Po irga promiso pri vali de oro, ne mem
se inferno su fendus!

La Voyo di reji

En la citadelo, en chambro havanta vultizita plafono ek skultita gagato, e l'arki di pordi cintilifanta per stranje obskura juveli, eventis stranja konklavo. Konan di Aquilonia, konjelata sango de nebandajizita vunduri sur ilua grandega membri, konfrontas sua kaptanti. Ambalatere stacas dek-e-du giganta negruli qui tenas hakili havanta longa shafti. Avan il stacas Tsotha, e sur divani jacas Strabonus ed Amalrus weranta silkaji ed oraji, briletanta per juveli. Nuda sklav-pueri apud li varsas vino aden tasi skultita ek un safiro. Forte kontraste stacas Konan, severa, sango-makulizita, nuda ecepte por lumbo-tuko, kateni sur ilua forta membri, ilua blua okuli brulanta sub l'intrikita nigra krinaro qua falas sur la larja brovo. Il dominacas ta ceno, facas oripeli ek la pompo dil vinkanti per la pura vivozeso di elementala personaleso, e la reji fiera e splendida single agnoskas lo en sua sekreta kordii, e ne esas kontenta. Nur Tsotha esas tranquila.

'Nia deziri esas rapide dicita, Rejulo di Aquilonia,' dicis Tsotha. 'Ni deziras extensar nia imperio.'

'E do vi volas raptar mea rejio,' rauke dicis Konan.

‘Quo esas vu, ecepte aventurero sizinta krono, por qua vu ne havis plu multa yuro kam irga vaganta barbaro?’ respondis Amalrus. ‘Ni es pronta ofrar a vu konvenanta kompenso.’

‘Ka kompenso?’ To esis explozo de profunda ridado del forta pektoro di Konan. ‘La preco di deshonoro e trahizo! Me esas barbarulo, do me vendez mea rejio ed olua populo po vivo e via sordida oro, ka yes? Ba! Quale vu ganis vua kroni, vu e ta porko havanta nigra vizajo apud vu? Via patri luktis e sufris, e donacis a vi lia kroni sur ora pleti. Por to quon vi heredis sen esforco—ecepte venenagir kelka fratuli—me kombatis.

‘Vi sidas sur satino e glutachas vino por qua la populo sudorifas, e parolas pri la divina yuri di suvereneso—ba! Me klimis ek l’abismo di nuda barbareso al trono, e dum klimar me ekvarsis mea propra sango tam multe kam me ekvarsis la sango di altri. Se irgu hike havas yuro por regnar homi, per Krom, esas me! Quale vi pruvis vi supera a me?

‘Me trovis Aquilonia tenata da porko quale vi—ta qua povus montrar genealogio de mil yari. La lando esis lacerita dal militi dil baroni, e la populo kriis pro opreso ed imposti. Nun nula nobelo di Aquilonia audacas male traktar la maxim humila homo de mea regnati; e l’imposti dil populo esas plu lejera kam irgaloke en la mondo.

‘Ka vi? Vua fratulo, Amalrus, havas l’estala parto di vua rejio e defias vu. E vu, Strabonus, vua soldati mem nun siejas la kasteli di plu kam dek-e-du rebela baroni. La populi di via amba rejii aplastesas al tero da imposti e taxuri tiranal. E vi spolius la mea—ha! Desligez mea manui e me vernisizos ta pavimento per via cerebri!’

Tsotha kolde ridetachis pro vidar la furio di sua rejala kompani.

'To omna, quankam vera, ne relatas. Nia projeti ne koncernas vu. Vua responso finos kande vu signatabos ica pergameno, qua esas abdiko favoranta la princo Arpelo di Pelia. Ni donacos a vu armi e kavalo, e kinamil ora luna-i, e duktos vu al estala frontiero.'

'Ed abandonos me ibe, de ube me unesme kavalkis aden Aquilonia kom mercenario en olua armei, ecepte kun la plusa charjo dil nomo di trahizero!' La rido di Konan esis la profunda e kurta aboyo di lupo. 'Arpelo, ka? Me suspektis ta buchisto di Pelia. Ka vi ne mem povis sincere ed honeste furtar e spoliar, ma vi bezonas pretexto, irgequante febla? Arpelo reklamacas traco di rejala sango, do vi uzas lu kom pretexto por furtar, e regnos per satrapo! Me prefere vidus vi en inferno.'

'Vu es folulo!' klamis Amalrus. 'Vu es en nia manui, e ni povas segunvole havar e krono e vivo!'

La respondo di Konan esis nek rejala nek nobla, ma instintale karakteriziva dil viro, di qua la barbara naturo nultempe cedabis su al adoptita kulturo. Il sputis aden l'okuli di Amalrus. La rejo di Ofir saltis a sua pedi kun krio di insultata furio, e tastis por sua dina espado. Tirante ol, lu kuris vers la Kimeriano, ma Tsotha intervenis.

'Vartez, sinioro; ca homo esas *mea* kaptito.'

'Forirez, sorcero!' kriachis Amalrus furieskante pro la fairo en la blua okuli dil Kimeriano.

'Retroirez, me dicas!' bramis Tsotha, ecitata til terorinda iraco. Lua magra manuo venis ek sua maniko e lansis polvo-nubo aden la tordita vizajo dil Ofirano. Amalrus kriis e retroe shancelis, kovris sua okuli; l'espado falis de lua manuo. Lu laxe falis adsur la

divano, dum ke la gardisti senmove spektis e la rejulo Strabonus rapide glutegis plusa gobleto de vino, tenante ol per tremanta manui. Amalrus abasis sua manui e fortege sukusis sua kapo; koncio lente rieniris lua griza okuli.

'Me esis blindigita,' lu grunis. 'Quon vu facis, sorcero?'

'Nur gesto por konvinkar vu pri qua esas la vera mastro,' kurte dicis Tsotha; la maskilo di lua ceremoniala pretexto falis e revelis la nuda maligna karaktero di la viro. 'Strabonus ja lernis sua leciono—vu lernez la vua. To quon me lansis aden vua okuli esis nur polvo trovita en Stigiana tombo—se me itere forbrosus olia vido, me igus vu tastar en obskureso dum vua tota vivo.'

Amalrus levis sua shultri, kapricoze ridetis, e prenis gobleto por disimular sua timo e furio. Kom polisita diplomacisto, lu rapide riganis equilibro. Tsotha turnis su a Konan, qua neperturbeble stacabis dum ta ceno. Pos gesto del sorcero, la negruli sizis la kaptito ed igis il marchar dop Tsotha, qua duktis li ek la chambro tra arkatra pordo aden sinuifanta koridoro, en qua la pavimento esis ek buntizita mozaiki, la muri esis inkrustita per ora stofo ed arjenta grabaji, e de la vultizita plafono pendis ora incensizili, qui plenigis la koridoro per revatra nubi parfumizita. Li turnis su aden plu streta koridoro ek gagato e nigra jado, obskura e terorinda, qua iris til latuna pordo, super l'arko di qua homala kranio hororinde ridetachis. Ye ta pordo stacis figuro grasoza e repugnanta qua tenis klefaro—la chefa eunuko di Tsotha, Shukeli, pri qua pavoriganta rakonti susuresis—homo en qua bestiala

dezirego por tormento remplasabis la normala pasioni homala.

La latuna pordo apertesis a streta eskalero qua semblis sinuifar adinfre til la reala internajo dil kolino sur qua situesis la citadelo. La bando decensis ta eskalero, tandem haltis avan fera pordo, di qua la forteso semblis esar nenecesa. Komprenende, ol ne apertesis a pura aero, ma esis konstruktita quale se ol rezistez la batado di mangoneli* ed arieti. Shukeli apertis ol, e dum ke lu apertis la pezoza pordo, Konan remarkis l'evidenta destranquileso dil gigantuli qui gardas il; mem Shukeli semblis nervoze regardar l'ultra obskureso. Dop la granda pordo esis duesma barilo facita ek granda stala stangi. Ol riglagesis da injenioza riglo havanta nula seruro, movebla nur de extere; ca riglo esis movita, la greto glitis aden la muro. Li trapasis aden larja koridoro, en qua la muri, pavimento, e vultizita plafono semblis esir skultita ek solida petro. Konan komprenis, ke il esas profunde sub la tero, mem sub la kolino ipsa. L'obskureso presis la torchi dil gardisti simile a kozo sentiva ed animata.

Li ligis la rejulo a ringo en la petra muro. Super ilua kapo en muro-nicho li pozis torcho, por ke il stacez en nebrilanta lum-micirklo. La negruli deziregis irar; li murmuris inter su, e timoze regardetis l'obskureso. Tsotha gestis ke li foririez, e li faletante rapide marchis tra la pordo, timante ke l'obskureso ganos formo palpebla e saltos adsur lia dorsi. Tsotha turnis su a Konan, e la rejulo destranquile remarkis, ke l'okuli dil sorcero brilis en la mi-obskureso, e ke lua denti similesis la dentegi di lupo e blanke brilis en l'ombri.

* Sorto de katapulto.

‘Nun adio, barbarulo,’ mokis la sorcero. ‘Me mustas kavalkar a Shamar e la siejo. Pos dek dii me esos en vua palaco en Tamar kun mea militisti. Qua vorton vu volas, ke me dicez a vua homini, ante ke me senpeligos elia frianda peli por pergamen-volvaji sur qui me kronikagos la triumfi di Tsotha-lanti?”

Konan respondis per brulanta blasfemo Kimeriana qua krevus la timpani di ordinara homo, e Tsotha feble ridis ed ekiris. Konan regardis lua vulturatra figuro tra la dika stangi kande lu klozis la greto; pose la pezoza extera pordo sonegis, e silenco falis quale sarko-mantelo.

3.

La Leono pazegas tra inferno;
Trans lua voyo falas ombri severa
Di multa formi grimasanta—
Monstri qui havas boki bavanta.
L’obskureso tremas per krio subtera
Kande la Leono pazegas inferno.

ANCIENA BALADO

Rejulo Konan probis la ringo en la muro e la kateno qua ligas il ad ol. Ilua membri esis libera, ma il saveskis, ke l’entravili esas plu forta kam mem ilua propra feratra forteso. La katenringi esis tam dika kam ilua polexo e ligesis a stala rimeno cirkum ilua tayo, rimeno tam larja kam ilua manuo e tam dika kam fingro. La pezo di ta entravili mortigus min forta homo pro exhausto. La seruri qui ligis rimeno a kateno esis masivaji quin martelego ne povus domajar. Pri la

ringo, ol evidente trapasis la muro e klozesis an l'altra latero.

Konan blasfemis e paniko agitis il regardante l'obskureso qua presas la mi-cirklo lumizita. Omna supersticoza terori dil barbaro dormis en ilua anmo netushita da logiko civilizita. Ilua primitiva imaginado populizis la subtera obskureso per hororinda formi. Pluse, ilua raciono dicis ad il, ke il ne esis ibe pozita nur por esar enkarcerigita. Ilua kaptinti havas nula motivo indulgar il. Il pozesas en ta foso por ula fato. Il maledikis su, ke il refuzabis lia ofro, mem se ilua obstinema vireso rebeleskas kontre ta pensajo, ed il savas, ke se li forduktus il ed ofrus nova okaziono, ilua respondo restus lo sama. Il ne vendus sua regnati al buchisto. Ma il ne pensabis pri la gano di altru kande il sizis la rejio. Tale subtile eniras l'instinto pri suverena responso mem a la sangizita spolianto.

Konan pensis pri la lasta abomininda minaco di Tsotha, e jemis pro malada furio, pro ke il savis, ke ol ne esis vana fanfarono. Viri e mulieri, segun la sorcero, esis tam senvalora kam insekti esas segun ciencisto. Mola blanka manui qui karezabis il, reda labii qui presabis su ad ilua propra, frianda blanka mami qui tremabis sub ilua varma kisi, perdos lia delikata pelo, tam blanka kam ivoro e tam rozea kam yuna petali—ek la labii di Konan explozis krio tante terorinda e nehomala pro furio, ke askoltanto tresayus pro hororo saveskante ke ol venas ek homala guturo.

La fremisanta eki tresayigis il ed intense igis la rejulo rimemorar ilua propra stando. Il timoze regardegis l'obskureso, e pensis pri omna ta rakonti quin il audabis pri la nekromanciala krueleso di Tsotha, e kun glaciatra sento en la spino il supozis, ke olti esas la

sama Horor-Hali nomizita da trepidiganta legendi, la kaverni e tuneli en qui Tsotha exekutas hororinda experimenti per enti homala, bestiala ed, on susuris, demonala, blasfemante desaranjas l abazal elementi di vivo ipsa. Rumoro dicas, ke la dementa poeto Rinaldo vizitabis ta fosi, ke la sorcero montrabis horori a lu, e ke ta sennoma monstri quin lu sugestis en lua terorinda poemo, *La Kansono dil foso*, ne esis simpla fantaziaji de desordinita cerebro. Ta cerebro aplastesis a polvo sub l'armhakilo di Konan dum ta nokto kande la rejulo baraktis por sua vivo kontre l'asasineri quin la fola rimifanto duktabis tra la trahizita palaco, ma la timinda vorti di ta hororinda kansono ankore resonis en l'oreli dil katenizita rejulo.

Lor ta pensajo la Kimeriano haltis senmove pro nelauta bruiseto qua frostigis la sango per sugesto. Il rigide askoltis per doloriganta posturo. Koldega manuo karezis ilua spino. Ol esis la klara sono di flexebla squami qui glitas sur petro. Kolda sudoro venis de ilua pelo kande, ultre la cirklo di nebrilanta lumo, il vidis formo nepreciza e kolosala, terorinda quankam nedefinita. Ol rekte levis su, shanceletis, e flava okuli kolde brilis del ombri. Lente aparis avan ilua dilatanta okuli kapo grandega e hororinda, koniforma, e del obskureso fluetis per squamoza volvaji l'ultima hororo di repterala evoluciono.

Ol esis serpento qua stuntis omna olima idei di Konan pri serpenti. Ol extensis su okadek futi de la pintatra kaudo til la triangulatra kapo plu granda kam olta di kavalo. En la nebrilanta lumo, olua squami kolde brilegis tam blanka kam pruino. Ta reptero sendubite naskabis e kreskabis en obskureso, ma olua okuli esis plena de vido-povo certa e maligna. Ol

kurvigis sua titanala volvaji avan la kaptito, e la granda kapo sur l'arkatra kolo fluktuis ye nur mikrega spaco de ilua vizajo. Olua forkatra lango qua lansante movis ek ed aden la boko preske tushis ilua labii, ed olua fetida malodoro nauzeigis ilua sensi. La granda flava okuli regardegachis le ilua, e Konan retrodonis la regardacho di kaptita lupo. Il furioze luktis kontre la fola impulso sizar la granda arkatra kolo per sua extirpanta manui. Fortega ultre la kompreno di civilizita homi, dum ilua vivo kom korsaro il ruptabis la kolo di pitono per diablatra lukto an la marbordo Stigiana. Ma ica reptero esas venenoza; il vidis la dentegi longa de un futo, kurva quale cimitari. De oli falis guti de senkolora liquido quan il instintale savis esar mortigiva. Il posible aplastus ta koniforma kranio per pugno, ma il savis ke, ye l'unesma insinuajo di movado, la monstro frapos tam rapide kam fulmino.

Ne pro irga racionoza logiko restis Konan senmova, nam raciono forsan dicus—il ja preske certe mortos—ke il incitez la serpento frapar e finigar omno; esis l'instinto blinda e nigra di su-konservado qua retenis il tam rigide kam statuo ek fero. Nun la granda maso levis su e la kapo restis alte super ilua propra dum ke la monstro exploris la torcho. Veneno-guto falis adsur ilua nuda kruro, e to agis quale poniardo blanke varmega plunjigita aden ilua karno. Reda angoro-sprici lancinis tra la cerebro di Konan, ma il restis nemovebla; per nek spasmeto di muskulo nek moveto di cilio il revelis la doloro di lezuro qua facis cikatro quan il portos til sua morto-dio.

La serpento fluktuis super il, quaze serchante por deskovrar, ka vivo esas ya en ca figuro tam senmova kam mortinto. Ma subite, ne-expektite, l'extera pordo,

apene videbla en l'ombri, stridante sonegis. La serpento, quale omna de olua suspektema sorto, quik turnis su per rapideso nekredebla en tante granda maso, e desaparis per longa reptado aden la koridoro. La pordo apertesis e restis aperta. La greto retrotiresis e granda obskura figuro esis enkadrigita da la lumo di extera torchi. La figuro englitis, mi-klozis la greto dop lu, la riglo esis pronta falar. Lu movis aden la lumo del torcho super la kapo di Konan, e la rejulo vidis, ke lu esas giganta negrulo, tote nuda, portanta grandega espado per l'una manuo e klefaro per l'altra. La negrulo parolis per dialekto dil marbordo, e Konan respondis; il lernabis ta jargono kom korsaro alonge la litoro di Kush.

'Longe me deziris konoceskar tu, Amra,' la negrulo nomis la Kimeriano same kam la Kushani dum ilua dii kom pirato—Amra, la Leono. La kapo dil sklavo fendesis da bestiala rideto, revelis blanka dentegi, ma l'okuli rede brilis en la torcho-lumo. 'Me multe audacis por ica renkontro. Regardez! La klefi di tua kateni! Me furtis li de Shukeli. Quon tu donos a me por li?'

Lu ociligis la klefi avan l'okuli di Konan.

'Dekamil ora luna-i,' rapide respondis la rejulo; nova espero feroce plenigis ilua sino.

'Ne suficas!' kriis la negrulo. Sovaja exulto brilis en l'ebenea vizajo. 'Ne suficas por to quon me riskas. La dorlot-bestii di Tsotha forsan ekiros l'obskureso e men manjos, e se Shukeli saveskus, ke me furtis la klefi, lu pendigus me per mea—nu, quon tu donos a me?'

'Dek-e-kin mil luna-i e palaco en Poitain,' ofris la rejulo.

La negrulo kriis e pedofrapis pro frenezio di barbara joyo.

‘Pluso!’ lu kriis. ‘Ofrez pluso! Quon tu donos a me?’

‘Nigra hundo!’ Reda nebuleto di furio velizis l’okuli di Konan. ‘Se me esus libera, me ofrus a tu ruptita dorso! Ka Shukeli sendis tu por mokar me?’

‘Shukeli ne savas, ke me venas, blankulo,’ replikis la negrulo, ed extensis sua dika kolo por regardar la sovaja okuli di Konan. ‘Me konocas tu longe ante nun, de pos ta dii kande me esis chefo di libera populo, ante ke la Stigiani kaptis me e vendis me aden la nord-landi. Ka tu ne rimemoras la spoliado di Abombi, kande tua mar-lupi esamifis? Avan la palaco dil rejulo Ajaga tu mortigis un chefo, ed altra chefo fugis de tu. Esis mea fratulo qua mortis, esis me qua fugis. Me postulas de tu sango-preco, Amra!’

‘Liberigez me e me pagos tua pezo de oro,’ grunis Konan.

La reda okuli briletis, la blanka denti volfatre fulguris en la torcho-lumo.

‘Yes, blank hundo, tu esas quale tua tota raso; ma segun negro, oro nultempe povas pagar po sango. La preco quon me postulas es—tua kapo!’

Ta vorto esis frenezioza kriacho qua igis eki fremisar. Konan rigideskis, nekonciante strenis sua kateni pro abomino, ke il mortez quale mutono; ma granda hororo frostigis il. Ultre la shultro dil negrulo il vidis formo nepreciza e hororinda fluktuar en l’obskureso.

‘Tsotha nultempe saveskos!’ la negrulo malicoze ridis, tro absorbita da maligna triumfo por atencar irgo altra, tro ebria per odio por saveskar, ke Morto movas dop lua shultro. ‘Lu ne venos aden ca vulti til ke la demoni arachabos tua osti del kateni. Me havos tua kapo, Amra!’

Lu pozis sua forta gambi quale ebena koloni e levis la masiva espado per amba manui, la granda muskuli rulis ed ondetifis sub la torcho-lumo. Tainstante, la titanala ombro dop lu lansesis adinfre, e la koniforma kapo frapegis per shoko qua resonis tra la tuneli. Nula sono ekiris la labii qui apertesis da pasanta angoro. Ye ta frapo-bruiso Konan vidis, ke vivo ekiris l'okuli larja e nigra tam rapide kam kandelo esas extingita. La frapo lansis la granda korpo trans la koridoro, e la giganta sinuoza formo hororinde envolvis ol e celis ol, e la snapo e splitigo di osti klare plenigis l'oreli di Konan. Ma ulo igis ilua kordio joyoze palpitar. L'espado e la klefi flugabis del manui dil negrulo e falabis bruisoze a la pavimento—e la klefi jacas preske ye la pedi dil rejulo.

Il esforcis inklinar su vers oli, ma la kateno esis tro kurta; preske sufokita dal frenezioza batado di sua kordio, il tiris un pedo ek sandalo, e kaptis oli per sua ped-fingri; adsupre tirante la pedo, il feroce sizis oli, apene represis la krio di sovaja exulto qua instintale venis a sua labii.

Pos instanto serchante la grandega seruri, il esis libera. Il sizis la faligita espado e cirkume regardegis. Nur vakua obskureso esis avan ilua okuli, en qua la serpento tirabis kozo lacerita e mutilita qua nur feble similesis homala korpo. Konan turnis su al apertita pordo. Kelka rapida pazi portis il al solio—krio di alta ridado quik penetris la vulti, e la greto quik klozesis sub ilua fingri, la riglo bruisoze falis. Tra la stangi aparis vizajo quala skulturacho diablatre mokanta—l'eunuko Shukeli, qua sequabis sua furtita klefi. Certe lu, maligne joyoza, ne vidis l'espado en la manuo dil kaptito. Kun terorinda blasfemo Konan frapis quale

kobrao frapas; la granda lamo siflis adinter la stangi e la ridado di Shukeli esis ruptita da morto-krio. La grasoza eunuko flexis ye la tayo, quale se lu reverencas a l'ocidantulo, e krulis quale sebo, la dika manui vane sizis lua falanta intestini.

Konan grunis pro plezuro; ma il esas ankore kaptito. La klefi esis vana kontre ta riglo qua nur funcionis de extere. Ilua habila tusho dicis, ke la stangi esas tam harda kam l'espado; hakar vers libereso nur frakasos l'unika armo. Ma il trovis tala nochi sur ta hardega stangi quala traci di fantastika dentegi, e nevolunte fremisis pro pensar pri qua sennoma monstri tante terorinde atakabis ta barilo. Omnakaze, esis nur un ago posibla: serchar altra ekireyo. Prenante la torcho del nicho, il alongiris la koridoro, espado en manuo. Il vidis nula traci dil serpento od olua viktimo, nur granda sango-induturo sur la petra pavimento.

Obskureso marchis per senbruisa pedi cirkum il, apene retropulsita dal vaciletanta torcho. Omnalatere il vidis obskura aperturi, ma il restis en la chefa koridoro, sorgoze spektis la pavimento avan su, por ke il ne falez aden foso. E subite il audis sono de homino qua mizeroze ploras. Altra viktimo di Tsotha, il pensis, itere maledikis la sorcero, e turnis su por sequar la sono aden plu mikra humida koridoro.

La plorado plulauteskis dum ke il avancis e, levante la torcho, il perceptis nepreciza formo en l'ombri. Irante plu proxime, il haltis pro subita hororo avan antropomorfa maso qua sternis su. Olua nestabila konturi kelke sugestis polpo, ma olua misformacita palpili esis tro kurta por olua grandeso, ed olua substanco esis tremanta materio jeleatra qua nauzeigis il. Ek ta abomininda maso, ramatra kapo levis su, ed il,

nekapabla movar pro hororo nauzeiganta, konstatis, ke la sono de plorado venas ek ta labii obcena e grasoza. La bruiso divenis alta abomininda ridacho kande la granda nestabila okuli dil monstro trovis il, ed ol hisis sua fremisanta maso vers il. Il retroiris e fugis alonge la tunelo; il ne fidis al espado. La ento forsan esas ek terala materio, ma regardar ol febligis ilua anmo, ed il dubitis la povo di armi facita da homi. Dum kurta tempo il audis, ke ol barbotas e bufas dop il e krias per hororinda ridacho. L'evidente homala tono en olua gayeso preske shanceligis ilua raciono. Ol esis precize tala ridacho quala il audabis obcene ebuliar del grasoza labii di la laciva homini di Shadizar, Urbo di Maligneso, kande kaptitini esas desvestizata sur l'auciono-bloko. Per qua infernala arti Tsotha vivigis ta nenaturala ento? Konan neprecize sentis, ke il vidabis blasfemo kontre l'eterna leyo di naturo.

Il kuris vers la chefa koridoro, ma ante ke il atingis ol, transpasis quaza quadrata chambreto ube du tuneli krucumas su. Atinginte ta chambro, il quik koncieskis pri maseto qua blotisas sur la pavimento avan il; lore, ante ke il povas haltar sua fugo od adlatere irar, ilua pedo frapis ulo flexebla qua akre kriachis, ed il kapavane falis, la torcho flugis ek ilua manuo ed extingesis frapante la pavimento. Mi-aturdita dal falo, Konan staceskis e tastis en l'obskureso. Ilua direciono-senso konfuzigesis, ed il ne povis decidar, ube esas la chefa koridoro. Il ne serchis la torcho, por ke il havis nula moyeno riacendar ol. Ilua tastanta manui trovis aperturi di tuneli, ed il hazarde selektis un de li. Quante longe il trapazis en tota obskureso il nultempe saveskis, ma subite ilua barbara instinto pri proxima danjero haltigis il.

Il same sentis kam stacante en obskureso ye la bordo di granda precipisi. Falinte a sua genui, il reptis adavane, e balde ilua extensita manuo renkontris la bordo di puteo aden qua la pavimento semblis abrupte falar. Tam fore kam il povis extensar la manuo, la lateri esis eskarpa ed humida. Il extensis un brakio aden l'obskureso ed apene tushis l'altra bordo per l'espado-pinto. Do il esas kapabla transsaltar olu, ma pro quo? Il esas en nejusta tunelo e la chefa koridoro esas ulloke dop il.

Tale pensante, il sentis febla movo dil aero; vento de la puteo movigis ilua nigra krinaro. Konan havis ganso-pelo. Il probis dicar a su, ke ca puteo ulmaniere iras al extera mondo, ma ilua instinti dicis, ke esas ulo nenaturala. Il esas ne nur en la kolino; il esas sub ol, profunde sub la nivelo di urbo-stradi. E quale extera vento trovez voyo aden ta fosi e suflez *de sube?* Febla palpitado pulsis en ta fantomala vento quale tamburi batata tre, tre fore infre. Forta tremo sukusis la rejulo di Aquilonia.

Il staceskis e retropazis, ed *ulo* flotacis ek la puteo. Quo ol esas, Konan ne savis. Il povis vidar nulo en l'obskureso, ma il certe sentis ula prezenteso—intelekto nevidebla, netushebla, qua maligne flugetas proxim il. Il turnis su e fugis per la voyo quan il pasabis. Fore avane il vidis mikrega reda cintilo. Il marchis vers ol, e longe ante ke il pensis atingar ol, frapis solida muro, e vidis la cintilo ye sua pedi. Ol esis la torcho, flamo extingita, ma l'extremajo esis nun brezo. Sorgeme il prenis ol e suflis, ecitante ol til ke ol flamifis. Il sospiris kande la flameto kreskis. Il esas itere en la chambro ube la tuneli krucumas su, ed il itere havas sua direciono-senso.

Il trovis la tunelo de qua il ekiris la chefa koridoro, e dum ke il marchis vers ol, la torcho-flamo vacilegis quale se nevidebla labii suflas ye ol. Itere il sentis prezenteso e levis sua torcho por cirkume regardar.

Il vidis nulo; ma il ulmaniere sentis nevidebla kozo senkorpa qua flotacas en la aero, slamoze gutifas e susuras obcenaji quin il ne povas audar ma pri qui per ula instinto koncieskas. Il feroce ociligis sua espado e sentis quale se il tranchas araneo-teli. Kolda hororo sukusis il, ed il fugis alonge la tunelo e kurante sentis fetida e brulanta respiro an sua nuda dorso.

Ma veninte aden la larja koridoro, il ne plus sentis irga prezenteso videbla o nevidebla. Il alongiris, tempope expektis ke diableti havanta dentegi ed unglegi saltos adsur il del obskureso. La tuneli ne esis silencoza. Omnalatere del profundaji dil tero venis soni qui ne apartenas al mondo racionoza. Esis ridetachi, krii di demonala joyo, longa fremisanta ululi, ed ulfoye la klamachanta ridado di hieno terorinde finis per homala vorti di kriachata blasfemi. Il audis la pazi di ruzoza pedi, ed en l'aperturi dil tuneli videtis ombratra formi qui havas konturi monstratra ed anomala.

Esis quale se il vagabis aden inferno—inferno facita da Tsotha-lanti. Ma l'ombratra kozi ne eniris la koridoro, quankam il klare audis l'avara sugo di bavanta labii, e sentis la regardo di hungranta okuli. Ed il balde saveskis pro quo. Glitiganta sono dop il elektrizis il, ed il saltis al obskureso di proxima tunelo, e supresis la torcho. Il audis la serpento reptar alonge la koridoro, ociera pro olua recenta sangoza repasto. De ilua latero ulo jemis pro timo e retrotiris su aden l'obskureso. Evidente la chefa koridoro esas la chas-

regiono dil serpentego, e l'altra monstri cedas la spaco ad ol.

Segun Konan, la serpento esas la minima hororo de ti omna; il preske sentis parenteso kun ol, memorante l'obcenajo ploranta e ridachanta, e l'ento gutifanta e murmuranta qua venabis ek la puteo. Adminime ol esas ek terala materio; ol esas reptanta morto, ma ol minacas nur per korpala morto, dum ke ta altra horori minacas ed mento ed anmo.

Pos ke ol trapasabis la koridoro, il sequis per to quon il esperis esar sekura disto, e suflis por ri-acendar la torcho. Il ne fore irabis kande il audis basa jemado qua semblis emanar del nigra enireyo di proxima tunelo. Prudenteso avertis il, ma kuriozeso pulsis il al tunelo, alte tenante la torcho qua nun esas nur stumpo. Il fortigis su por vidar irgo, ma to vidita esis ne-expektita. Il regardis larja celulo, parto di ol enkajigita per dense pozita stangi qui extensas su del pavimento al plafono, fixigita en la petro. Ultre ta stangi jacis figuro, quan, dum ke il pluproximeskis, il vidis esar od homo, od exakta simileso di homo, volvita e ligita da la helici di dika sarmento qua semblis kreskar tra la solida petro dil pavimento. Ol kovresis per folii stranje pintizita e karmezina flori—ne la redo satinatra di naturala petali, ma karmezino livida e nenaturala, quale perversigo di floro-vivo. Olua adheranta branchi flexeble tordis su cirkum la nuda korpo e membri dil homo, semblis karezar lua rugoza karno per kisi voluptoza ed avida. Un granda floro pendis direte super lua boko. Nelauta jemado bestial bavis de la laxa labii, la kapo rulis quaze pro nesuportebla pavoro, e l'okuli rekte regardis Konan. Ma esis en oli nula lumo di inteligenteso; oli esis vakua, l'okuli di idioto.

Nun plunjis la granda karmezina floro e presis olua petali a la tordanta labii. La membri dil mizerozo tordis su pro angoro; la helici dil planto fremisis quaze pro extazo, vibris tra lia tota longeso. Ondi de chanjanta kolori movis tra oli, la kolori divenis plu profunda, plu venenoza.

Konan ne komprenis to quon il vidas, ma komprenis, ke il vidas ula Hororo. Homo o demono, la sufrado dil kaptito tushis ilua kordio vaganta ed impulsema. Il serchis enireyo e trovis gretatra pordo en la stangi, klozita per pezoza seruro, por qua il trovis klefo inter olti quin il portas, ed eniris. Quik la petali di la livida flori extensis su simile al kapuco di kobrao, la helici minacante levis su, e la tota planto fremisis e shancelis vers il. To ne esis blinda vejetanto-kreskajo naturala. Konan sentis intelekto stranja e maligna; la planto povas vidar il, ed il sentis olua odio emanar de ol kom ondi preske tushebla. Prudente pasante plu proxime, il remarkis la radiko-stipo, repulsive flexebla stipo plu dika kam ilua kruro, e mem dum ke la longa helici extensis su vers il kun bruiso de folii e siso, il ociligis sua espado e tranchis la stipo per un stroko.

Quik la mizerozo tenegita da ol esis violentoze jetita adlatere dum ke la sarmentego flogis e tordis su quale senkapigita serpento, rulis su aden sfero granda e giboza. La helici bategis e tordis su, la folii trepidis e tiktakis quale kastanyeti, e petali konvulsatre apertis e klozis su; pose la tota longeso laxe extensis su, l’intensa kolori paleskis ed obskureskis, blanka e fetida liquido fluetis del tranchita stumpo.

Konan sorcite regardegis; ma sono frapis ilua oreli ed il levis l’espado. La liberigita homo staceskis e regardis il. Konan astonate beis. Ne plus esis l’okuli en la

rugoza vizajo sen emoco. Obskure pensema, li vivis per inteligenteso, e la mieno di imbecileso falabis de la vizajo quale maskilo. La kapo esis streta e bone formacita, havanta fronto alta e splendida. La tota formo dil homo esis aristokrata, tam evidenta per lua korpo altstatura e gracila kam per lua bela manueti e pedeti. Lua unesma vorti esis stranja e tresayiganta.

‘Qua yaro esas?’ lu questionis, parolante per la Kotha.

‘Hodie es la dekesma dio dil monato Yuluk, la yaro dil Gazelo,’ respondis Konan.

‘Yagkulan Ishtar!’ murmuris la nekonocato. ‘Dek yari!’ Lu pasis manuo trans sua brovo, sukusis sua kapo quaze por forvishar araneo-teli del cerebro. ‘Omno esas ankore obskura. Pos dek-yara vakueso, on ne devas expektar, ke la mento quik funcionas. Qua vu esas?’

‘Konan, olime de Kimeria. Nun rejulo di Aquilonia.’

L’okuli dil altru montris surprizo.

‘Ka yes? Ka Namedides?’

‘Me strangulis lu sur lua trono dum ta nokto kande me sizis l’urbo rejala,’ respondis Konan.

Ula naiveso en la respondo dil rejulo movigis la labii dil nekonocato.

‘Pardonez, sinioro. Me devis dankir vu por la servo quan vu facis por me. Me similesas homo qua subite vekas ek dormado plu profunda kam morto e trublita da koshmari pri angoro plu feroca kam inferno. Ma me komprenas, ke vu salvis me. Dicez—pro quo vu tranchis la stipo dil planto Yogtha vice arachar ol per la radiki?’

‘Pro ke me lernis longatempe ante nun evitar tushar per mea karno to quon me ne komprenas,’ replikis la Kimeriano.

‘Bone por vu,’ dicis la nekonocato. ‘Se vu sucesabus arachar ol, vu forsan trovabus kozi adheranta a la radiki quin mem vua espado ne vinkabus. La radiki di Yogtha kreskas en inferno.’

‘Ma qua vu esas?’ questionis Konan.

‘Homi nomizas me Pelias.’

‘Quo!’ kriis la rejulo. ‘Pelias la sorcero, rivalo a Tsotha-lanti, qua desparis del mondo dek yari ante nun?’

‘Ne tote del mondo,’ respondis Pelias kun obliqua rideto. ‘Tsotha preferis retenar me vivanta, katenizita plu severe kam per fero rustizita. Lu inkluzis me hike kun ta diablo-floro di qua la semini driftabis del nigra kosmo de Yag la Damnita, e trovis fertil agro nur en la vermito-tordanta putreso qua bolias en la sulo dil inferno.

‘Me ne povis rimemorar mea sorci e la vorti e simboli di mea povo dum ke ta damnita kozo tenis me e drinkis mea anmo per olua embraci abomininda. Ol sugis la kontenajo di mea mento die e nokte, igis mea cerebro tam vakua kam ruptita vino-krucho. Dek yari! Ishtar salvez me!’

Konan nule respondis, ma stacis tenante la stumpo dil torcho, e tranis sua espado. Certe la homo esis dementa—ma esis nula dementeso en la stranje obskura okuli qui kalme regardas il.

‘Dicez, ka la nigra sorcero esas en Khorshemish? Ma no—ne respondez. Mea povi vekeskas, e me sentas en vua mento granda batalio e rejo kaptita da perfideso. E me vidas Tsotha-lanti kavalkar rapide vers la Tibor

kun Strabonus e la rejo di Ofir. Tante plu bone. Mea arto esas tro febla pro la longa dormado por nun afrontar Tsotha. Ni ekirez ca fosi.'

Konan senkurajigante sukusis la klefi.

'La greto dil extera pordo esas klozita da riglo qua esas movebla nur de extere. Kad esas nula altra ekireyo de ca tuneli?'

'Nur un, qua nek vu nek me dezirus uzar, pro ke ol duktas adinfre, ne adsupre,' ridis Pelias. 'Ne importas. Ni irez al greto.'

Lu movis vers la koridoro per necerta pazi pro longe neuzita membri qui gradope plucerteskas. Sequante, Konan destranquile dicis, 'Esas damnite granda serpento qua reptas en la tunelo. Ni esez prudenta por ke ni ne pasez aden olua boko.'

'Me rimemoras pri ol de olima tempo,' severe respondis Pelias, 'pro ke me koaktesis spektar dum ke on nutris ol per dek de mea akoluti. Lu esas Satha, l'Oldo, maxim chefa dil dorlot-bestii di Tsotha.'

'Ka Tsotha exkavis ta fosi por nula kauzo ecepte lojigar sua damnita monstri?' questionis Konan.

'Lu ne exkavis oli. L'urbo fondita tri mil yari ante nun esis ruinaji di plu frua urbo sur e cirkum ica kolino. Rejulo Khosus V, la fondinto, konstruktis ica palaco sur la kolino, ed exkavante keleri sub ol, trovis pordeyo enmurigita, quan il ruptis, e deskovris la fosi, qui esis tatempe pasable simila ad olti quin ni nun vidas. Ma lua granda viziro mortis tante violentoze en oli, ke Khosus pro timo itere enmurigis l'enireyo. Lu dicis, ke la viziro falabis aden puteo—ma lu riplenigis la keleri e plu tarde abandonis la palaco ipsa, e konstruktis por su altro en la suburbo, de qua lu panikante fugis ulmatine pos deskovrir ula nigra

moldo dissemita sur la marmora pavimento di sua chambro.

'Lu lore departis kun sua tota korto al estala parto dil rejio e konstruktis nova urbo. La palaco sur la kolino ne uzesis e krulis. Kande Akkhutho I rivivigis la perdita glorii di Khorshemish, lu ibe konstruktis fortreso. Restis ke Tsotha-lanti konstruktez la skarlata citadelo ed itere apertez la voyo al fosi. Irge qua fato prenis la granda viziro di Khosus, Tsotha evitis ol. Lu falis aden nula puteo, quankam lu ya decensis aden trovita puteo, ed ekvenis portanta stranja expresuro qua de pos ta tempo ne livis lua okuli.

'Me vidis ta puteo, ma ne deziras serchar sajeso en ol. Me esas sorcero, plu evoza kam homi imaginas, ma me esas homala. Pri Tsotha—on dicas, ke dansantino di Shadizaro dormis tro proxim la ruinaji pre-homal sur Dagoth-kolino, e vekis tenegita da nigra demono; de ta profana ruinajo genitesis damnita hibrido quan homi nomizas Tsotha-lanti—'

Konan akute kriis e retrotiris su, retropulsis sua kompanulo. Avan li levesis la granda formo brilanta e blanka di Satha, seneva odio en l'okuli. Konan tensis su kontre atako—por shovar la brulanta torcho aden ta diablatra vizajo e jetar sua vivo aden laceranta espado-stroko. Ma la serpento ne regardis il. Ol regardegis trans ilua shultro al homo nomizita Pelias, qua stacis kun brakii krucigata, e ridetis. Ed en la granda okuli kolda e flava, l'odio lente mortis a pura timo—l'unika foyo ke Konan vidis tala expresuro en okuli di reptero. Per vorticatra hasto quale forta vento, la serpentego foriris.

'Quon ol vidis por timigar ol?' questionis Konan, e destranquile regardis sua kompanulo.

‘La homi squamoza vidas to quo evitas l’okuli mortiva,’ sekrete respondis Pelias. ‘Vu vidas mea aspekto karnal; lu vidis mea nuda anmo.’

Glaciatra flueto perturbis la spino di Konan, ed il funde questionis su, ka Pelias esas homo, o ka nur altra demono del fosi qua weras maskilo di homeso? Il kontemplis, kad esas prudenta senhezite plunjigar l’espado tra la dorso di ta kompanulo? Ma dum ke il tale pensis, li venis al stala greto, nigre grabita avan la torchi ultre ol, e la kadavro di Shukeli ankore jacis falinta an la stangi en koagulanta karmezina flako.

Pelias ridis, e lua rido ne esis agreabla.

‘Per l’ivora hanchi di Ishtar, qua esas nia pordisto? Yen, esas ya la nobla Shukeli ipsa, qua pendigis mea yunuli per lia pedi e senpeligis li kun rido-krii! Ka tu dormas, Shukeli? Pro quo tu tante rigide jacas, tua grasoza ventro sinkita quale olta di porko buchita?’

‘Lu es mortinta,’ murmuris Konan, destranquila pro askoltir ta sovaja vorti.

‘Mortint o vivant,’ ridis Pelias, ‘lu apertos la pordo por ni.’

Lu akute klakis sua manui e kriis, ‘Levez tu, Shukeli! Staceskez del inferno e levez tu del pavimento sangizita ed apertez la pordo por tua mastri! Staceskez, me dicas!’

Terorinda jemo ekis tra la vulti. La hari di Konan herisesis ed il sentis kolda sudoro sur sua pelo. Nam la kadavro di Shukeli agitesis e movis per infantatra tastado dil grasoza manui. La ridado di Pelias esis tam senkompata kam silexa hakileto, kande la formo dil eunuko shancelis e staceskis por sizar la stangi dil greto. Konan regardante lu sentis sua sango glacieskar e sentis la medulo dil osti liquideskar; nam la larje

apertita okuli di Shukeli esis vitatra e vakua, e de la granda incizo en la ventro l'intestinaro laxe pendis til la pavimento. La pedi dil eunuko faletis inter lua intestini dum ke lu riglagis e movis quale automato sen cerebro. Kande lu komencabis movar, Konan opinionis ke per nekredebla hazardo l'eunuko ankore vivas; ma la homo esis mortinta—esis mortinta dum hori.

Pelias flanis tra l'apertita greto, e Konan quik trapasis dop lu; sudoro fluis de ilua korpo, il tiris su de ta terorinda formo qua apogis su per laxa gambi an l'apertita greto quan ol tenas. Pelias pasis sen retroregardar, e Konan sequis, tenita da nauzeo e koshmaro. Il ne facabis plu kam sis pazegi kande subita falbruiso vekigis il. La kadavro di Shukeli laxe jacis ye la bazo dil greto.

'Lua tasko esas facita, ed inferno itere beas por lu,' afable dicis Pelias. Lu jentile fingis ne remarkar la tremego qua sukusis la korpo di Konan.

Lu avaniris alonge l'eskalero e tra la latuna pordo kronizita per kranio. Konan tenis sua espado expektante trupi de sklavi, ma silenco kovris la citadelo. Li trapasis la nigra koridoro ed eniris ube incensizili pendas ed emisas eterna incenso-nubi. Li ankore vidis nulu.

'La sklavi e soldati lojas en altra parto dil citadelo,' dicis Pelias. 'Canokte, lia mastro esante absenta, sendubite li jacas ebria per vino e lotuso-suko.'

Konan regardetis tra arkizita fenestro havanta ora solio qua apertesis a larja balkono, e blasfemis pro surprizo, vidante l'obskure blua cielo stelizita. Esabis jus pos auroro kande il jetesis aden la fosi. Nun esas pos noktomezo. Il preske ne komprenis, ke il esis tante longe sub la tero. Il subite remarkis dursto e hungro

devorema. Pelias avaniris aden chambro havanta ora kupolo ed arjenta pavimento, la muri ek lapislazulo perforita dal arki di multa pordi.

Sospirante, Pelias sideskis adsur silka divano.

'Itere silko ed oro,' lu sospiris. 'Tsotha afektacas esar superiora a karno-plezuri, ma lu esas mi-diablo. Me esas homala, malgre mea nigra arti. Me prizas komforto e gayeso—per ta moyeno Tsotha kaptis me. Lu kaptis me impotenta pro ebrieso. Vino esas maledikajo—per l'ivora sino di Ishtar, mem dum ke me parolas pri ol, yen la trahizanto! Amiko, varsez gobletedo—haltez! Me obliviis, ke vu esas rejo. Me varsos.'

'Lo al diablo,' grondis Konan, e plenigis kristala gobleto e transdonis ol a Pelias. Pose il levis la krucho e longatempe drinkis de ol ed ekis la satisfaco-sospiro di Pelias.

'La hundo konocas bona vino,' dicis Konan, e vishis la boko per manudorso. 'Ma per Krom, Pelias, ka ni sidez hike til ke lua soldati vekez e tranchez nia guturi?'

'Ne timez,' respondis Pelias. 'Ka vu prizus vidar la fato di Strabonus?'

Blua fairo brulis en l'okuli di Konan ed il tenegis sua espado til ke sua fingro-artikli blueskis. 'Ho, se me esus avan lu kun espado!' il grondis.

Pelias levis brilanta globego del ebena tablo.

'La kristalo di Tsotha. Ludilo infantal, ma utila kande tempo mankas por plu alta cienco. Enregardez, sinioro.'

Lu pozis ol adsur la tablo avan Konan. La rejulo enregardis nuboza profundaji qui pluprofundeskis ed expansis. Imaji lente enfokigesis ek nubi ed ombri. Il

regardis peizajo familiara. Larja agro extensas su a sinuifanta fluvio, ultre qua la planaji rapide divenas intriko de nealta kolini. An la nordala rivo dil fluvio esas murizita urbeto gardita da fosato qua juntesas ye singla extremajo al fluvio.

'Per Krom!' kriis Konan. 'Yen Shamar! La hundi siejas ol!'

L'invadanti transpasabis la fluvio; lia pavilioni stacas en la streta agro inter l'urbo e la kolini. Lia militisti esamifas cirkum la muri, lia mashi pale brilegas sub la luno. Flechi e roki jetesas vers li del turmi e li retroe shancelas, ma itere avancas.

Mem dum ke Konan blasfemis, la ceno chanjesis. Alta turmo-pinti e kupoli levas su en la nubeto, ed il regardas sua propra chefurbo Tamar, ube omno esas konfuzigata. Il vidas, ke la stale vestizita kavalieri de Poitain, sua maxim loyala suporteri, quin il livabis por gardar l'urbo, kavalkas del pordego, mokata e sisata dal turbo en la stradi. Il vidas spoliado e tumulto, e militisti di qui la shildi portas l'insigno di Pellia; li stacas en la turmi e pavonumas tra la merkati. Super omno, quale fantomala pikturo, il vidas la vizajo obskura e triumfanta dil princo Arpelo di Pellia. L'imaji desaparis.

'Nu!' kriis Konan, 'Mea populo nemediate revoltas kande me esas absenta—'

'Ne tote,' interruptis Pelias. 'Li audis, ke vu esas mortinta. Esas nulu por protektar li del extera enemiki ed interna milito, li supozas. Komprenende, li turnas su al maxim forta nobelulo por evitar la horori di anarkio. Memorante olima militi, li ne fidas al Poitainani. Ma Arpelo esas proxima, anke la maxim forta princo di la rejlando central.'

‘Kande me itere venabos ad Aquilonia, lu esos nur senkapigita kadavro putranta sur l’Agro di Perfidanti.’ Konan grincis sua denti.

‘Ma ante ke vu povus atingar vua chefurbo,’ Pelias rimemorigis da il, ‘Strabonus avanirabus. Adminime lua kavalieri spolius vua rejio.’

‘Vere!’ Konan pazis en la chambro quale enkajigita leono. ‘Per la maxim rapida kavalo me ne povas atingar Shamar ante dimezo. Mem esante ibe, me ne povus facar irgo bona ma mortar kun la populo, kande l’urbo falos—ed ol ya falos pos kelka dii admaxime. De Shamar a Tamar esas kavalkado de kin dii, mem se on mortigus la kavali alonge la voyo. Ante ke me povus atingar mea chefurbo e kolektar trupi, Strabonus martelagus la pordegi; nam kolektar trupi esos diablatre desfacila—omna mea damnebla nobeluli dissemabos su a lia propra damnita feudi pro l’anunco di mea morto. E pro ke la populo forjetis Trokero de Poitain, esas nulu frapar l’avara manui di Arpelo del krono—e de la kron-trezoro. Lu cedos la lando a Strabonus po falsa trono—e tam balde kam Strabonus forturnus su, lu agitus revolto. Ma la nobeli ne suportus lu, e to nur donus a Strabonus pretexto por necelate anexar la rejio. Ho Krom, Imir, e Set! Utinam me havez ali por flugar a Tamar quale la fulmino!’

Pelias, qua sidis frapetante la jada tablo per sua fingro-ungli, subite cesis e staceskis quale se por definita skopo, e facis manusigno, ke Konan sequez lu. La rejulo obediis, plunjigita aden tenebroza pensaji, e Pelias avaniris del chambro alonge eskalero havanta gradi marmora ed orizita qua iras al pinto dil citadelo, la tekto di la maxim alta turmo. Esis nokto, e forta vento suflis tra la stelizita cielo e movigis la nigra

hararo di Konan. Fore infre briletis la lumizili di Khorshemish, semblante plu fora kam la supera steli. Pelias hike semblis aparta ed eskarta, unu qua konkordas kun la stelaro per grandeso kolda e nehomala.

'Esas kreuri,' dicis Pelias, 'ne nur de tero e maro, ma anke de aero e la fora regioni dil cielo, qui aparte habitas, nekonocita da homi. Ma por ta qua havas la Mastro-vorti e Signi, e la Savo qua jacas sub omno, li esas nek maligna nek ne-acesebla. Regardez, e ne timez.'

Lu levis sua manui vers la cielo e facis advoko longa e stranja qua semblis sencese tremar aden la kosmo, deskreskante e velkante, ma ne mortante, nur por irar sempre plu fore aden ula nekonocita kosmo. Del sequanta silenco Konan audis subita batado di ali inter la steli, e retrosaltis kande enorma kreuro vespertiliatra decensis apud il. Il vidis, ke olua grandega okuli kalme regardas il en la stel-lumo; il vidis l'extenso de quaradek futi di olua ali giganta. Ed il vidis, ke ol esas nek vespertilio nek ucelo.

'Acensez e kavalkez,' dicis Pelias. 'Ante auroro ol portabos vu a Tamar.'

'Per Krom!' murmuris Konan. 'Kad esas koshmaro de qua me balde vekos en mea palaco en Tamar? Quo pri vu? Me ne livez vu sola inter vua enemiki.'

'Esez tranquila pri me,' replikis Pelias. 'Ye auroro la homi di Khorshemish saveskos, ke li havas nova mastro. Ne dubitez to quon la dei sendas a vu. Me renkontros vu en l'agro apud Shamar.'

Dubitoze, Konan acensis la giboza dorso, sizis l'arkatra kolo, ankore konvinkita, ke il esas tenita da fantastika koshmaro. Per granda vento e tondro dil

enorma ali, la kreuro lansis su aden la aero, e la rejulo vertijeskis vidante l'urbo-lumi diminutar fore sub il.

4.

'L'espado qua mortigas rejulo tranchas
la kordi dil imperio.'
PROVERBO AQUILONIANA

Ululanta hom-amasi qui levis pugni e rustoza piqui esamifis en la stradi di Tamar. Esis la horo ante auroro dil duesma dio pos la batalio di Shamar, ed eventi tante rapide eventabis, ke oli stuporigis la mento. Per moyeni konocita nur da Tsotha-lanti, la novajo atingabis Tamar nur dek-e-du hori depos la batalio. Kaoso rezultis. La baroni desertabis la rejala chefurbo, forgalopis por sekurigar lia kasteli kontre marodanta vicini. La bone unionita rejio quan Konan konstruktabis semblis balde dissolvesar, e plebeyi e komercisti tremis pro la balda riveno di feudala regno. La populo ululis ke rejulo protektez li tam multe kontre lia propra aristokrataro kam kontre stranjera enemiki. Komto Trokero, livita responsiva pri l'urbo da Konan, esforcis quietigar li, ma pro lia senraciona teroro, li rimemoris anciena interna militi e quale ta sama komto siejabis Tamar dek-e-kin yari ante nun. On kriis en la stradi, ke Trokero trahizis la rejulo, ke lu intencas spoliar l'urbo. La mercenarii spolieskis la quarteri ed ektiris krianta komercisti ed terorigita homini.

Trokero avancis a la spolianti, kovris la stradi per lia kadavri, shovis li itere aden lia quartero, e kaptis lia chefi. Ankore la homi impetuoze kuris tra l'urbo,

stupide kriachis, klamis, ke la komto ipsa instigabis la tumulto por sua propra skopo.

Princo Arpelo venis avan la distraktata konsilantaro ed anuncis, ke lu ipsa esas pronta asumar l'urbo-guvernerio til ke nova rejo esez elektita, pro ke Konan havas nula filiulo. Li debatante, lua agenti subtile iris adinter la civitani, qui deziris fidar ad irgu rejala. La konsilantaro audis la sturmo exter la palaco-fenestri ube la turbi klamis por Arpelo la Salvanto. La konsilantaro cedis su.

Trokero komence refuzis l'impero cedar lua autoritato-bastono, ma la homi esamifis cirkum lu, sisis ed ululis, jetis roki e refuzaji a la kavalieri. Komprenante la vaneso di batalio en la stradi kontre la sequantaro di Arpelo, pro tala kondicioni, Trokero jetis la bastono aden la vizajo di sua rivalo, pendigis la chefi dil mercenarii en la merkato-placo kom sua ultima oficala ago, e kavalkis tra la sudala pordego avan sua mil-e-kinacent stale vestizita kavalieri. La pordegi esis bruisoze klozita dop lu e la komplezanta maskilo di Arpelo falis e revelis la severa vizajo di hungranta volfo.

La mercenarii esinte pecigita o celante su en lia kazerno, la soldati di Arpelo esas la sola soldati en Tamar. Sidante sur lua milit-kavalo en la granda placo, Arpelo proklamis su rejulo di Aquilonia inter la klamado dil dupigita turbo.

Publius la kancelero, opozante to, esis lansita aden karcero. La komercisti, qui pro alejo salutabis la rej-proklamo, nun esis konsternita, nam l'unesma ago dil nova rejo esas impozar grandega imposto. Sis richa komercisti sendesis kom delegitaro por protestar, e quik li esis sizita e senkapigita sen ceremonio. Silenco

shokita ed aturdita sequis ta ocidi. La komercisti, quale kustumale kande komercisti afrontas povo neguvernebla da pekunio, falis a lia grasoza ventri e likis la boti dil opresanto.

La vulgara populo ne perturbesis pro la fato dil komercisti, ma li murmureskis trovinte ke la pavonumanta militistaro Pelliana, qua fingas mantenar ordino, esas tam mala kam banditi Turana. Plendi pri extorso, ocido e violaco venis ad Arpelo, qua lojabis su en la palaco di Publius, pro ke la desesperanta konsilanti, kondamnita da lua impero, tenas la rejala palaco kontre lua soldati. Tamen lu posedabis la plezuro-palaco, e la homini di Konan ektranesis a lua chambri. La populo murmuris pro vidar ke la rejala belegini tordas su en la brutala manui di fere vestizita militisti—damzeli Poitainana havanta obskura okuli, gracila mulieri havanta nigra harari de Zamora, Zingar, ed Hirkania, Brithunianini havanta flava harari, omni ploris pro timo e shamo. El ne kustumis tala brutaleso.

Nokteskis en urbo konfuzigata e trublata, ed ante noktomezo rumori misterioze pasis tra la stradi, ke la Kothani persequabis lia triumfo e bategas la muri di Shamar. Ulu en la sekreta policistaro di Tsotha babilabis. Timo tremigis la populo quale tertremo, e li mem ne pauzis konsiderar la sorco per qua ta novaji tante rapide transmisesis. Li asaltis la pordi di Arpelo, postulis ke lu marchez adsude e forpulsez l'enemiki trans la fluvio Tibor. Lu forsan remarkabus, ke lua trupi ne suficus, e ke lu ne povus rekrutar plusa soldati til ke la baroni agnoskus lu kom rejo. Ma lu esis ebriigita da povo, e mokante ridis.

Yuna studento, Athemides, klimis kolono en la merkato, e per brulanta vorti akuzis, ke Arpelo esas

utensilo di Strabonus, piktis vivoza pikturo pri vivo sub la regno Kothana ed Arpelo kom satrapo. Ante ke lu parparolis, la turbo kriis pro timo ed ululis pro furio. Arpelo sendis soldati por kaptar la yunulo, ma la populo prenis lu e fugis kun lu, jetis roki e mortinta kati adsur la persequanta soldati. Salveo de arbalesti fugigis la turbo, ed atako da kavalkanti plenigis la merkato per kadavri. Ma Athemides esis sekrete portita del urbo por pregar a Trokero, ke lu sizez Tamar e marchez por helpar Shamar.

Athemides trovis Trokero deskampante exter la muri, pronta por marchar a Poitain en la fore sudala parto dil rejio. Al urjanta pregi dil yunulo lu respondis, ke lu ne havas sat multa trupi o por asaltar Tamar, mem kun la helpo dil interna turbo, o por konfrontar Strabonus. Omnakaze, l'avara nobeli spolius Poitain dop lu dum ke lu kombatas la Kothani. La rejo mortinte, singlu mustas protektar sua propra. Lu kavalkos a Poitain e defensos ol tam bone kam posible kontre Arpelo e lua stranjera federiti.

Dum ke Athemides pregis, l'impotente iracanta turbo ankore furiis en l'urbo. Sub la granda turmo apud la rejala palaco la homi vorticis e movis, kriis lia odio kontre Arpelo, qua stacis sur la turmo-pinto e ridis dum ke lua armarkisti rangizis su alonge la parapeti, flechi tirita e fingri an la destensili di lia arbalesti.

La princo di Pellia esis larja viro de meza alteso havante vizajo severa ed obskura. Lu esis intriganto, ma anke kombatanto. Sub lua silka jupo ore pasmentizita briletis polisita stalo. Lua nigra e longa hararo esis frizita e parfumizita, ligita per rubando ek arjenta stofo, ma ye lua hancho pendis espado, la

juvelizita mancho di qua esabis markizita dum batalii e kampanii.

'Foli! Ululez segunvole! Konan es mortinta ed Arpelo es rejo!'

Kad omna Aquilonia kontreagas lu? Lu havas sat multa soldati por retenar la muregi til ke Strabonus venos. Ma Aquilonia partigesas kontre su. Singla barono ja armizis su por sizar la trezoro di vicino. Arpelo mustas traktar nur l'impotenta turbo. Strabonus tranchos tra la laxa linei dil luktanta baroni quale galer-rostro tra spumo, e til lua adveno, Arpelo bezonas nur tenar la rejala chefurbo.

'Foli! Arpelo es rejo!'

La suno levis su adsuper l'estala turmi. Del karmezina auroro flugante venis punto qua plugrandeskis til vespertilio, pose til aglo. Lore omnu qua vidis kriachis pro astoneso, nam super la muri di Tamar flugis tala formo quala homi konocas nur per mi-obliviata legendi, e de inter olua giganta ali saltis homala formo dum ke ol bramis super la turmego. Per surdiganta ali-tondro ol forflugis, e la homi palpebragis quale se li sonjas. Ma sur la turmo nun stacas figuro sovaja e barbara, mi-nuda, sangizita, brandisanta granda espado. E del turbo venis mujo qua shanceligis la turmi ipsa: 'La rejulo! Esas la rejulo!'

Arpelo astonate stacis; pose kun kriacho lu ektiris sua espado e saltis vers Konan. Kun leonatra bramo la Kimeriano pareis la lamo siflanta, faligis sua propra espado, sizis la princo per kolo e bifurko, e hisis lu alte adsuper sua kapo.

'Portez kun vu vua komploti ad inferno!' il bramis, e fore lansis la princo de Pellia quale sako de salo. Lu falis de cent-e-kinadek futi tra vakua aero. La homi

retrosaltis kande la korpo falis ed aplastesis adsur la marmora pavi, spricis sango e cerebro, e jacis en olua frakasita homarmaro quale mutilita koleoptero.

L'armarkisti sur la turmo retrotiris su, kurajo ruptite. Li fugis, e la siejata konsilanti saltis ek la palaco e joyoze tranchis li. Kavalieri e soldati Pelliana serchis sekureso en la stradi, e la turbo pecetigis li. Tra la stradi la lukto iris, plumizita kaski e stala kasqueti saltetis inter desordinita harari e pose desaparis; glavi furioze hakis en foresto de piqui; supre esis la mujo dil turbo, aklam-krii e kriachi pro sango-hungro ed ululi pro agonio. E super omno la nuda figuro dil rejulo shancelis sur la kreneli vertijiganta, fortega brakii brandisita, e bramis tremenda ridado qua mokis omna turbi, e princi, mem su ipsa.

5.

Long armarko e fort armarko, e l' cielo obskureskez!
Kordo a nocho, shafto ad orelo, e la rejon di Koth apuntez!
Kansono dil armarkisti Bosonana

La dimeza suno briletas de la serena aquo dil fluvio Tibor qua balnas la sudala bastioni di Shamar. La fatigita defensanti savas, ke kelki de li itere vidos la suno acensar. La pavilioni dil siejanti kovras l'agro. Havante min multa homi, la populo di Shamar ne sucesabis disputar la transiro dil fluvio. Kunligita kanoti facas ponto per qua l'invadanti sendas lia hordi. Strabonus ne audacabis marchar aden Aquilonia dum ke Shamar restis nevinkita dop lu. Lu sendabis sua lejera kavalkanti, sua « spah »-i, aden la lando por spoliar l'agri, ed erektabis sua siej-mashini en l'agro.

Lu ankragabis flotilio provizita da Amalrus meze dil fluvio apud la fluvio-muro. Ula bateli esabis sinkita per roki del balisti dil urbo, qui frakasis la ferdeki e plankari; ma de la prui e masti protektita da shirmili dil altra bateli, armarkisti enfilas la turmeti. Ti esas Shemidi, qui naskas enmanue portanta arki, nekomparebla al armarkisti Aquiloniana.

De la fora rivo mangoneli jetas rokegi ed arbor-trunki vers la defensanti por frakasar tekti ed aplastar homi quale formiki; arieti sencese frapegas la stoni; sapisti entuneligas en la tero quale talpi, exkavas shakti sub la turmi. La fosato esas digizita ye la supra parto e, desaquizita, esas plenigita per roki, sulo, mortinta kavali ed homi. Ye la bazo dil muri, mashizita figuri amasigas su, frapas la pordegi, levas eskaleri, pulsas asalto-turmi plenigita per lancieri a la turmeti.

En l'urbo espero esas abandonita; apene mil-e-kinacent homi rezistas quaradek mil militisti. Nula mesajo venabis del rejio, di qua ca urbo esas avan-posteno. Konan esas mortinta, exultante kriis l'invadanti. Nur la forta muri e desesperanta kurajo dil defensanti tante longe gardas li, e to ne sempre suficos. La westala muro esas eskombramaso sur qua la defensanti individuale kombatas kontre l'invadanti. L'altra muri krulas pro la suba shakti, la turmi ebrie inklinas su.

Nun l'atakanti amasigas su por asalto. L'olifanti sonas, la stale vestizita rangi ordinas su sur la planajo. L'asalto-turmi kovrita per kruda tor-peli bruisoze avancas. La populo di Shamar vidas, ke la baneri di Koth ed Ofir kune flugetas, e vidas inter la briletanta kavalieri la figuro magra e mortiganta di ore mashizita Amalrus, e la figuro mikra e grasoza di Strabonus

weranta nigra homarmaro. Ed inter olti esas formo qua igas la maxim brava homo paleskar pro hororo—tenua figuro quale vulturo en diafana mantelo. La piquisti avancas, fluas quale ondi di fluvio de fuzita stalo; la kavalieri galopetas adavane, lanci levita, standardi fluktuanta. La militisti sur la muro profunde respiras, konfidas lia anmi a Mitra, e tenas lia armi nochizita e sangizita.

Lore sen averto, sono di klariono fendis la bruiso. Hufo-tondro superiris la grondado dil proximeskanta trupi. Norde del agro ube movis l'armeo esis rangi de kolineti simila ad eskalero de giganta gradi qui acensas adnorde ed adweste. Nun de ta kolineti, quale spumo suflata avan sturmo, hastis la « spah »-i qui spoliabis la lando, kavalkanti inklinanta su adavane qui forte spornagas, e dop li la suno lumizis movanta stala rangi. Li aparis ek la defilei—mashizita kavalkanti; la granda leono-banero di Aquilonia flotacis super ili.

Kriego del rianmizita spektanti sur la turmi fendis la cielo. Extaze, militisti klakis lia nochizita espadi an lia fendita shildi. La homi dil urbo, povra mendikanti e richa komercisti, putani weranta reda jupi e dami weranta silka e satina stofi, falis a lia genui e kriis a Mitra pro joyo, pro danko ploris lakrimi por lavar lia vizaji.

Strabonus furioze klamis imperii. Arbanus turnis su cirkum la pezoza rangi por afrontar ca ne-expektita minaco e grunis, 'Ni ankore havas plu multa militisti kam li, ecepte ke li havez rezerv-armeo celata en la kolini. La viri sur la batal-turmi povas traktar irg asalto del urbo. Ti qui venas es Poitainani—ni devis konjektir, ke Trokero probos tala dementa prodajo.'

Amalrus nekredante kriis.

‘Me vidas Trokero e sua kapitano Prospero—*ma qua kavalkas kun li?’*

‘Ishtar salvez ni!’ kriachis Strabonus, e lu paleskis. ‘Esas rejo Konan!’

‘Vu es dementa!’ bramis Tsotha, e konvulsante tresayis. ‘Konan esis en la ventro di Satha plura dii ante nun!’ Lu quik haltis, sovaje regardegis l’armeo qua venas rangope aden l’agro. Lu ne povas erorar pri la gigantulo qua weras nigra ed orizita homarmaro e qua sidas sur la grandega nigra kavalulo e kavalkas sub ondatra silka standardego. Krio di felinatra furio explozis ek la labii di Tsotha, makulizis sua barbo per spumo.

Unesmafoye dum lua vivo, Strabonus vidis, ke la sorcero tote konfuzigesas, e retroe tiris su del vidajo.

‘Yen sorco!’ kriachis Tsotha. Lu demente arachis sua barbo. ‘Quale lu eskapis ed atingis sua rejio sat rapide por venar kun armeo? Esas l’agado di Pelias, lu esez damnita! Me sentas lua manuo en ol! Maledikez me, ke me ne mortigis lu kande me havis l’okaziono!’

La reji beis audante la nomo di homo quan li kredabis esar mortinta dum dek yari. Paniko emanis del chefi e tremigis la trupi. Li omna rikonocis la kavalkanto sur la nigra kavalulo. Tsotha sentis la supersticoza timo di sua homi, e furio pozis infernala maskilo adsur lua vizajo.

‘Atakez!’ lu kriis, sovaje brandisante lua magra brakii. ‘Ni esas ankore plu forta! Asaltez ed aplastez ta hundi! Ni ya festinos canokte en la ruinaji di Shamar! Ho Set!’ Lu levis sua brakii ed advokis la serpento-deo. Mem Strabonus hororis. ‘Donez a me vinko e me juras, ke me ofros a vu kinacent virgini di Shamar qui tordos su en sua propra sango!’

Dume l'opozanta trupi debushabis en la agro. Kun la kavalieri venis to quo semblis duesma armeo neregulala sur kavaleti rapida e fortega. Ilti decensis e pede rangizis su—flegmoza armarkisti Bosonana, ed avida piquisti de Gunderlando havante blonda harari qui fluas de sub lia stala kasqueti.

Esis mixita armeo quan Konan kolektabis dum la frenezioza hori qui sequabis lua retroveno al chefurbo. Il forbatabis la spumifanta turbo de la soldati Pelliana qui tenis l'extera muri di Tamar, e rekrutabis ta soldati a sua servado. Il sendabis rapida kavalkanto a Trokero por retrovokar lu. Kun ilti kom nukleo di armeo, il hastabis adsude e tra la lando sizabis rekrutiti e kavali. Nobeli di Tamar e la cirkumajo augmentis ilua trupi, ed il survoye kolektis rekrutiti de omna vilajo e kastelo. Ma ol esis nur mikra soldataro quan il kolektabis por lansar kontre l'invadanti, quankam ol havas la qualeso di hardigita stalo.

Mil-e-nonacent homarmarizita kavalkanti sequis il, la plumulto di qui esis kavalieri Poitainana. La restanta mercenarii e profesionala soldati del sequantari dil nobeli esis lua infantrio—kinamil armarkisti e quaramil piquisti. Ta armeo nun venis bone ordinita—unesme l'armarkisti, dop li la piquisti, e dop ilti la marchanta kavalkanti.

Kontre li Arbanus dispozis sua trupi, e la federita armeo avancis quale brileganta stal-maro. La spektanti sur l'urbo-muri tremis vidante ta vasta armeo qua eklipsis la povo dil salvanti. Unesme marchis l'armarkisti Shemida, dop li la piquisti Kothana, dop ilti la mashizita kavalieri di Strabonus ed Amalrus. L'intenco di Strabonus esis klara—uzar sua ped-soldati

por forvishar l'infantrio di Konan ed apertar voyo por fortega asalto da la pezoza kavalrio.

La Shemidi pafis de mil-e-kinacent futi, e flechi flugis quale greli adinter l'armei ed obskurigis la suno. La westala armarkisti, preparita dum mil yari da senkompata milito kontre la sovaja Pikti, avancis e klozis rangi kande lia kamaradi falis. Lia nombro esis la plu mikra, e l'armarki Shemida havis plu longa porteo, ma per exakteso l'armarkisti Bosonana egalis lia enemiki, e li augmentis pura habileso pri arkopafado per supera milit-humoro ed ecelanta homarmaro. Ye bona disto li pafis, e la Shemidi falis per tota rangi. La militisti havanta blua barbi e weranta lejera mashi ne povis tam bone tolerar puniso kam la Bosonani weranta plu dika homarmaro. Li ruptis sua rangi, forjetis lia armarki, e lia fugo desordinis la rangi dil Kothana piquisti dop li.

Sen la helpo dil armarkisti, ta militisti esis centope faligita dal shafti dil Bosonani, do li furioze asaltis, e renkontris la lanci dil piquisti. Nula infantrio esas mastro dil sovaja Gunderlandani. Lia hemlando, la maxim nordala provinco di Aquilonia, esas distanta per nur un kavalko-dio trans la marsho-lando Bosonana del frontieri di Kimeria, ed ili, naskinta ed edukita por batalio, havas la maxim pura sango de omna populi Hiboriana. La lancieri Kothana, stuporigita da la morti di lia kamaradi per flechi, esis pecigita e desordinite retrofalis.

Strabonus mujis pro furio, vidante l'infantrio esar repulsita, e kriis por generala asalto. Arbanus hezitis, indikis ke la Bosonani bone riordinas su avan la kavalieri Aquiloniana, qui sidas senmove sur sua kavali dum ta meleo. La generalo konsilis, ke li tempale

retretez, por lurar la kavalieri adweste de la shirmo di ta armarki. Ma Strabonus esis dementa pro furio. Lu regardis sua kavalier-rangi longa e brilanta, ed imperis, ke Arbanus komandez asaltar.

La generalo konfidis sua anmo ad Ishtar e sonigis l'ora olifanto. Per tondatra mujo la foresto de lanci abasis su, e la granda armeo sempre plu rapide movis trans la planajo. La tota agro tremis pro la huf-avalancho, e la brileso di oro e stalo dazlis l'okuli dil spektanti sur la turmi di Shamar.

L'eskadroni fendis la laxa rangi dil lancieri, egale tramplis amiko ed enemiko, e precipitis su aden la denti dil flechi del Bosonani. Trans l'agro li tondris, severe kavalkis sur ta sturmo qua dispersis brilanta kavalieri quale autunala folii. Plusa cent pasi, e li kavalkos adinter la Bosonani ed abatos li quale frumento. Ma karno e sango ne povis tolerar la morto-pluvo qua nun laceris ed ululis inter li. Shultro an shultro, pedi larje suportante, stacis l'armarkisti; quale un homo li tiris la shafti til l'oreli e lasis oli flugar kun krii kurta e basa.

La tota avana rango di kavalieri falis, e sur la kadavri di kavali e kavalkanti, qui semblis esar pinglo-kuseni, lia kamaradi mispazis e kapavane falis. Arbanus jacis, flecho tra la guturo, kranio frakasita da la hufi di lua propra mortanta milit-kavalo, e konfuzeso kuris tra la desordinita armeo. Strabonus kriis un komando, Amalrus altra komando, e tra omni kuris supersticoza timego vekigita dal vidajo di Konan.

E dum ke la brilanta rangi konfuze movis, la trumpeti di Konan sonis, e tra l'apertanta rangi di armarkisti bruisoze venis la terorinda asalto di la kavalieri Aquiloniana.

L’una armeo renkontris l’altra per shoko quale la shoko di tertremo, qua ociligis la shancelanta turmi di Shamar. L’eskadroni desordinita dil invadanti ne povis rezistar la solida stala konio, piloza per lanci, qua impetuoze movis kontre li quale fulmino. La longa lanci dil atakanti laceris e pecigis lia rangi, ed aden la kordio dil armeo kavalkis la kavalieri de Poitain ociligante lia terorinda du-manua espadi.

La klakado e kliktado di stalo esis quale milion martelegi frapanta milion ambosi. La spektanti sur la muri esis astonata e surdigata dal tondro, dum ke li tenegis la kreneli e regardis la stala vortico ube plumi esis alte jetita inter la briletanta espadi e standardi esis abasita e falis.

Amalrus falis mortanta sub la tramplanta hufi, sua shultro-osto hakita en du peci per la du-manua espado di Prospero. La hordo dil invadanti glutis la mil-e-nonacent kavalieri di Konan, ma cirkum ta densa konio qua tranchis sempre plu profunde aden la plu laxa rangi dil enemiki, la kavalieri di Koth ed Ofir movis e vane frapis. Li ne povis ruptar la konio.

Ye la pinto di la stala konio, Konan bramis sua batalio-krio ed ociligis sua espadego en brileganta arki di morto qui nuligis stala kasko o mash-kuraso. Rekte tra tondranta amaso de stale vestizita enemiki il kavalkis, e la kavalieri di Koth juntis su dop il por separar il de ilua soldati. Quale fulmino frapas, Konan frapis, iris impetuoze tra la rangi per pura povo e rapideso, til ke il venis a Strabonus pala inter lua palaco-trupi. Nun hike equilibris la fato dil batalio, nam per lua plu granda nombro, Strabonus ankore havas okaziono por sizar triumfo de la genui dil dei.

Ma lu kriis, vidante sua arki-enemiko distanta nur de la longeso di brakio, e sovaje atakis per sua hakilo. Ol kliktis an la kasko di Konan, fairifis, e la Kimeriano shancelis e suafoye frapis. La lamo longa de kin futi aplastis la kasko e kranio di Strabonus, e la kavalo dil rejo kriachante shancelis e jetis la kadavro laxa e brandisanta del selo. Granda krio acensis del armeo, qua vacilis e retroiris. Trokero e sua dom-trupi desesperante tranchis voyo al flanko di Konan, e la granda standardo di Koth falis. Tainstante dop l'invadanti stuporigita e shokita acensis grandega klamo e flami di enorma flagrado. La defensanti di Shamar desesperante facabis ekasalto, mortigis la homi qui asaltabis la pordegi, e furieskis inter la tendi dil siejanti, espadagis la kamp-sequanti, incendiis la pavilioni, e destruktis la siej-mashini. To esis la finala frapego. La briletanta armeo fugante desaparis, e la vinkanti furioze mortigis li kuranta.

La fuganti hastis vers la fluvio, ma la homi sur la flotilio, tre persekutita dal roki e shafti di la rivivigita civitani, desligis la bateli e remis vers la sudala rivo e livis lia kamaradi a lia fato. Multi atingis la rivo, kurante trans la kanoto-ponto, til ke la homi di Shamar desankragis e separis ol del rivo. Lore la lukto divenis masakro. Pulsite aden la fluvio por dronesar en lia homarmari, o hakita til morto an la rivo, l'invadanti milope perisis. Nula indulgon li promisabis; nula indulgon li recevis.

Del bazo dil kolineti al rivi dil Tibor, l'agro kovresis per kadavri, e la fluvio di qua la aquo rede fluis esis plenigita per la mortinti. De la mil-e-nonacent kavalieri qui kavalkabis adsude kun Konan, apene kinacent vivis por fanfaronar pri lia cikatri, e la

masakro inter l'armarkisti e piquisti esis terorinda. Ma la granda briletanta armeo di Strabonus ed Amalrus esis hakachite extingita, e ti qui fugis esis min nombroza kam ti qui mortis.

Dum la masakro alonge la fluvio, la finala akto di severa dramato pleesis en l'ultra prati. Inter ti qui transpasabis la kanoto-ponto ante ke ol destruktabis esis Tsotha, qua kavalkis quale vento per kavalo magra e stranja. Nula naturala kavalo povus atingar olua rapideso. Kruele lu tramplis amiko ed enemiko ed atingis la sudala rivo, ed ibe retroa regardeto revelis severa figuro sur granda nigra kavalulo qua furioze persequis. La ligili esis ja tranchita e la kanoti aparte driftis, ma Konan temerare avancis, saltis per sua kavalo de batelo a batelo quale homo saltas de un glacio-peco ad altra. Tsotha kriachis malediko, ma la granda kavalulo grunis e facis lasta salto ed atingis la sudala rivo. Lore la sorcero fugis aden la vakua prati, e dop lu venis la rejulo, qua kavalkis furioze e taceme ed ociligis la granda espado spricanta karmezina guti adsur la voyo.

Li hastis adavane, chasanto e chasato, e per nula futon povis la nigra kavalo pluproximeskar, quankam ol tensis singla muskulo e tendino. La suno kushis su, neklara lumo e nuboza ombri venis, e li kavalkis til ke la vidajo e bruiso dil masakro diminutis dop li. Lore en la cielo aparis punto, qua pluproximeskante plugrandeskis til giganta aglo. Flugfalante dil cielo, ol plunjis al kapo dil kavalo di Tsotha. La kavalo kriis e kabris e forjetis sua kavalkanto.

Olda Tsotha staceskis ed afrontis sua chasanto, l'okuli simila ad olti di serpento dementa, la vizajo quale nehomala maskilo di teroriganta furio. En singla

manuo lu tenis ulo brilanta, e Konan komprenis, ke lu ibe tenas morto.

La rejulo decensis e pazegis vers sua enemiko. Ilua homarmaro kliktis. Il alte tenis sua granda espado.

'Itere ni kunvenas, sorcero!' Il sovaje ridetis.

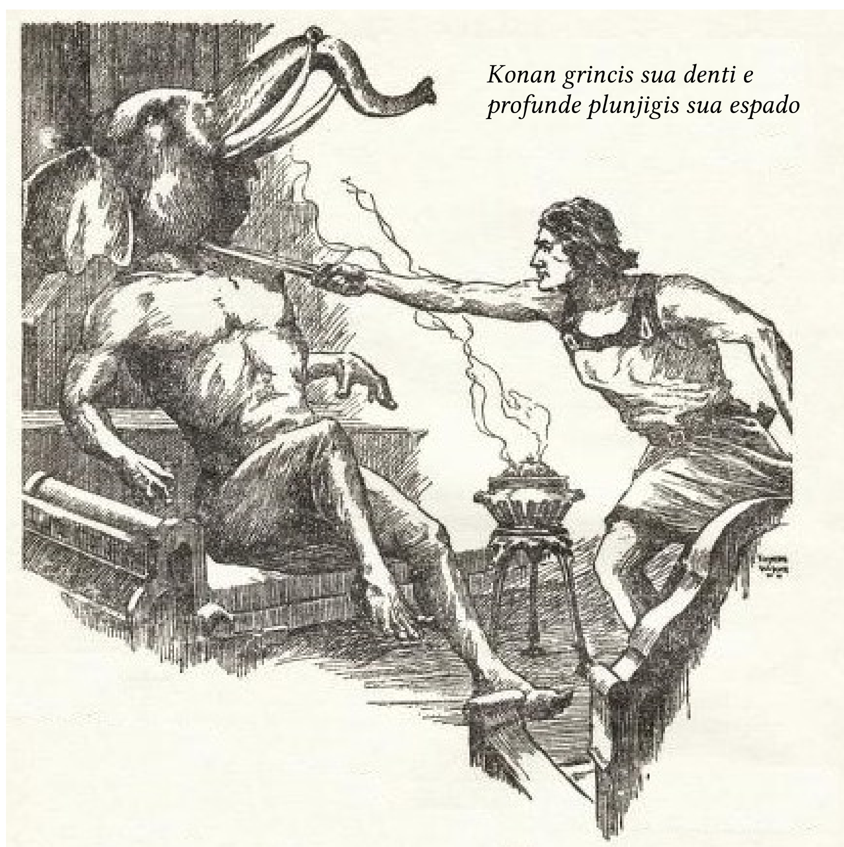
'Stacez fore!' kriachis Tsotha quale sango-hungranta shakalo. 'Me brulos la karno de vua osti! Vu ne povas vinkar me—se vu hakus me a peci, la peci de karno ed osto ri-unionus su e chasus vu til morto! Me vidas en ico la manuo di Pelias, ma me defias vi amba! Me esas Tsotha, filiulo di—'

Konan kuris adavane, l'espado brilis, l'okuli esis cirkonspekta fenduri. La dextra manuo di Tsotha movis retroe ed adavane, e la rejulo quik inklinis la kapo. Ulo pasis ilua kaskizita kapo ed explozis dop il, brulis la sablo ipsa per flagrajo de infernala fairo. Ante ke Tsotha povis jetar la globo en sua sinistra manuo, l'espado di Konan tranchis lua magra kolo. La kapo dil sorcero lansesis de lua shultri sur arkatra sango-fonto, e la robizita figuro shancelis ed ebrie krulis. Ma la nigra okuli demente regardegis Konan, olia sovaja lumo ne obskureskis, la labii terorinde tordis su, e la manui hororigante tastis quaze por serchar la fortranchita kapo. Subite, per impetuoza ali, ulo flugfalis del cielo—l'aglo qua atakabis la kavalo di Tsotha. Per olua forta unglegi ol sizis la gutifanta kapo e flugis aden la cielo, e Konan mute stacis, nam de la guturo dil aglo tondris homala rido: la voco dil sorcero Pelias.

Lore eventis abomininda ago, nam la senkapigita korpo staceskis del sablo e fugante forshancelis per rigida gambi, manui blinde extensita vers la punto qua diminutas e desaparas en l'obskura cielo. Konan stacis

quaze transformita a stono, regardis til ke la rapida shancelanta figuro anke desaparis aden la krepuskulo qua purpurizis la prati.

'Krom!' Ilua granda shultri konvulsetis. 'Donez morbo a tal enemikeso inter sorceri! Pelias bone traktis me, ma me ne deziras itere vidar lu. Donez a me simpla espado e simpla enemiko aden qua me povas plunjigar ol. Per inferno! Quon me ne donus por flakono de vino!'

Konan grincis sua denti e profunde plunjigis sua espado

LA TURMO DIL ELEFANTO

1.

Torchi obskure flagris por lumizar la festado en la Maul, ube la furtisti dil oriento nokte facas karnavalo. En la Maul li povas segunvole debochar e bramar, nam honesta homi evitas ta quartero, e vigilisti, bone pagita per moneto-peci makulizita, ne mixas su en lia ludi.

Alonge la hokoza e nepavizita stradi havanta amasi de refuzaji e sordida flaki, ebria rodomonti bramante shancelis. Stalo cintilifis en l'ombri ube volfo raptas volfo, e del obskureso venis akuta ridado di homini, e bruiso di luktado. Torcho-lumo reptis ek fenestri frakasita e pordi larje apertita, ed ek ta pordi odori ranca di vino e di korpi sudorifanta, bruiso di gobleti e di pugni frapanta kruda tabli, parti de obcena kansoni, hastis quale frapo al vizajo.

En un de ta retreteyi gayeso klamis til la basa tekto fum-makulizita, ube friponi weranta omna sorti di shifoni—burso-furtisti, hom-furtisti, habila posh-furtisti, kanalii pavonumanta kun lia yunini, mulieri weranta belacha vesti ed havanta akra voci—su asemblis. Indijena raskalii dominacis—Zamorani havanta obskura peli, obskura okuli, portanta poniardi ye lia zoni e ruzemeso en lia kordii. Ma ibe anke esis volfi de sis extera landi. Esis giganta desertinto Hiperboreana, tacema, danjeroza, havanta larja espado ligita a sua granda magra korpo—nam viri necelate portas stalo en la Maul. Esis kontrafaktanto Shemida havanta hokatra nazo e blue nigra barbo lokloza. Esis hominacho Brithuniana havanta audacoza okuli qua sidis sur la genuo di flava Gunderlandanulo—vaganta mercenario, desertanto de ula armeo vinkita. E la grasoza grosierulo di qua l'obcena jokaji incitas tante multa ridado esis hom-furtisto de fora Koth qua venabis por docar homin-furtado a Zamorani, qui naskis havante plu multa savo pri ta arto kam lu ultempe povas ganor.

Ta viro cesis deskriptar la charmi di viktimo projetita e shovis sua muzelo aden gobletego de biro spumifanta. Pos suflir la spumo de lua grasoza labii, lu

dicis, 'Per Bel, deo di omna furtisti, me demonstros a li quale furtar hominachi: me portabos el trans la frontiero di Zamora ante auroro, e karavano vartos por recevar el. Triacent arjenta pecin komtulo Ofirana promisis a me por neta yunino Brithuniana del plu alta klaso. Me laboris dum semani per vagar kom mendikanto tra l'urbi alonge la frontiero por trovar ta quan me savas konvenor. Ed el es beleta peco.'

Lu suflis bavanta kiso aden la aero.

'Me konocas siniori en Shem qui kambius la sekretajo dil Elefanto-Turmo por el,' lu dicis, ed itere turnis su a la biro.

Tusho ye la maniko di lua tuniko igis lu turnar sua kapo e frunsar la fronto pro l'interrupto. Lu vidis alta yunulo forte formacita qua stacas apud lu. Ta homo esis tam diplasita en ta retreteyo kam griza volfo inter skabioza kanalet-rati. Ilua chipa tuniko ne povis celar la linei harda ed akuta di ilua forta korpo, la shultri larja e pezoza, la granda pektoro, gracila tayo e muskuloza brakii. Ilua pelo esis brunigita da suni exterlanda, ilua okuli esis blua e cintilifanta. De ilua zono pendis espado en rodita ledra gaino.

La Kothano nevolunte retrotiris su; nam la viro ne esis ek irga raso civilizita quan lu konocis.

'Vu parolis pri l'Elefanto-Turmo,' dicis la nekonocato, qua parolis la Zamorana per stranja achento. 'Me audis multo pri ta turmo; quo esas olua sekretajo?'

La posturo dil homo ne aparis minacar, e la Kothano kurajeskis pro la biro e l'aprobo evidenta dil audantaro. Lu bufis su per su-importo.

'Ka la sekretajo dil Elefanto-Turmo?' lu klamis. 'Nu, irga folulo savas, ke Yara la sacerdoto ibe lojas kun la

granda juvelo quan homi nomizas la Kordio dil Elefanto, ed olta es la sekretajo di lua magio.'

La barbarulo kurtatempe konsideris lo.

'Me vidis ta turmo,' il dicis. 'Ol situesas en granda gardeno supre l'urbo, cirkondita da alta muri. Me vidis nula gardisti. On povus facile klimar ta muri. Pro quo nulu furtis ta sekreta gemo?'

La Kothano beis pro la naiveso dil altru, pose explozis per bramante mokanta rido; l'altri same agis.

'Audez ca barbarulo!' lu klamis. 'Lu deziras furtar la juvelo di Yara!—Askoltez, kerlo,' lu dicis, e malaugure turnis su vers l'altru. 'Me supozas, ke vu es ul sorto de barbaro nordal—'

'Me esas Kimeriano,' l'exterlandano ne amikale respondis. La respondo ed ilua maniero signifikis nulo al Kothano; esante de rejio fora en la sudo, ye la frontiero di Shem, lu nur neprecize konocis la rasi nordal.

'Do askoltez e lernez sagaco, kerlo,' dicis lu, ed indikis la yunulo per sua gobletego. 'Saveskez, ke en Zamora, e precipue en ca urbo, esas plu multa audacoz furtisti kam en omn altra loki en la mondo, mem en Koth. Se mortivulo povus furtir ta gemo, esez certa, ke ol esabus furtita longatempe ante nun. Vu parolas pri klimar la muri, ma kliminte, vu rapide dezirus su itere esar exter oli. Nokte es nula gardisti en la gardeni pro bona kauzo—to es, gardisti homal. Ma en la gardochambro, en l'infra etajo dil turmo, esas viri armizit, e mem se vu nokte trapasus la gardeni, vu anke mustas pasar tra la soldati, nam la gemo esas ulloke supre en la turmo.'

‘Ma se homo *povus* trapasar la gardeni,’ pluse dicis la Kimeriano, ‘pro quo lu ne povus irar al gemo tra la supra parto dil turmo, e talmaniere evitar la soldati?’

Itere la Kothano beis.

‘Askoltez lu!’ lu mokante kriis. ‘La barbarulo esas aglo qua flugos til la bordo juvelizita dil turmo, qua esas nur cent-e-kinadek futi super la tero, ed havas kurvigita muri plu glata kam vitro polisit!’

La Kimeriano regardachis cirkume, humiligata da la mokanta rido-bramo qua salutis ca dicajo. Il trovis nula humuro en ol, ed esis tro nova a civilizeso por komprenar olua nepolitaji. Homi civilizita esas plu nepolita kam sovaji, pro ke li savas, ke li povas esar nepolita sen ke lia kranii esez fendigita, generale. Il esis konfuza e chagrenigata, e sendubite forreptabus, abasite, ma la Kothana pluse pikis il.

‘Venez, venez!’ lu klamis. ‘Dicez a ca kompatindi, qui es nur furtisti denaska, dicez a li quale vu furtus la gemo!’

‘Esas sempre moyeno, se la deziro ligesus kun kurajo,’ kurte respondis l’iracoza Kimeriano.

La Kothano elektis konsiderar lo kom insulto. Lua vizajo purpureskis pro iraco.

‘Quo!’ lu bramis. ‘Vu audacas instruktar ni pri nia aferi, e sugestas ke ni es poltroni? Forirez; foririez de me!’ E lu violentoze shovis la Kimeriano.

‘Ka vu mokas me e manuagas me?’ rauke dicis la barbarulo; ilua pronta furio saltis; ed il sufoye shovis la Kothano per frapo di manui apertita qua retrojetis la tormentanto kontre la tablo krude skultita. Biro spricis del gobletego, e la Kothano bramis pro furio, ektiris sua espado.

‘Hundo barbara!’ lu grondis. ‘Me havos vua kordio pro to!’

Stalo flagris, e la turbo sovaje movis adfore. Dum lia lukto li renversis l’unika kandelo e la retreteyo obskureskis, esis plenigita per la frakas-bruiso di benki renversita, batado di pedi fulanta, klami, blasfemaji de homi falanta l’una adsur l’altra, ed un akra krio agonioza qua tranchis la bruisego quale kultelo. Kande la kandelo riacendesis, la plu multa gasti ekirabis tra pordi e fenestri frakasita, e ti restanta blotisis dop amasi de vino-bareleti o sub tabli. La barbarulo esis foririnta; la centro dil chambro esis abandonita ecepte la vundita kadavro dil Kothano. La Kimeriano, havante l’instinto nefalianta dil barbaro, mortigabis sua enemiko en l’obskureso e konfuzeso.

2.

La pala lumi ed ebria gayeso minlauteskis dop la Kimeriano. Il forjetabis sua lacerita tuniko, marchis tra la nokto nude ecepte lumbo-tuko e la sandali havanta alta laci. Il movis per la flexebla gracio di granda tigro, la stalatra muskuli movis sub ilua bruna pelo.

Il enirabis ta parto dil urbo rezervita por la templi. Omnalatere oli blanke brilis sub la stel-lumo—marmora koloni tam blanka kam nivo ed ora kupoli ed arjenta arki, santuarii di la miriado de stranja dei di Zamora. Il ne suciis pri li; il savis, ke la religio di Zamora, quale omno di populo civilizita e longe establisita, esas intrikoza e komplexa, e perdabis la plumulto dil anciena esenco en labirinto de formuli e ritui. Il squatabis dum hori en la korto dil filozofi, askoltis la

disputi dil teologiisti e docisti, e perplexigite forirabis, certa pri nur un kozo: ke li omna esas dementa.

Ilua dei esas simpla e komprenebla; Krom esas la chefo, ed habitas granda monto, de qua lu sendas fato e morto. Esas neutila advokar Krom, pro ke lu esas deo trista e sovaja, e lu odias le febla. Ma dum nasko lu donacas kurajo a viro, e la volo e forteso por mortigar l'enemiki, qua, segun la Kimeriano, esas omno expektenda.

Ilua pedi sandalizita ne sonis sur la pavi. Nula vigilisti preterpasis, nam mem la furtisti de la Maul evitas la templi, ube stranja morti falas adsur kontravencanti. Il vidis avan su la Turmo dil Elefanto, obskura kontre la cielo. Il meditis, pro quo ol tale nomizesas. Nulu evidente savas. Il nultempe vidabis elefanto, ma il neprecize komprenis, ke ol esas animalo monstratra, havanta kaudo avane ed anke dope. Vaganta Shemido dicabis lo, e juris, ke lu vidabis mili de ta bestii en la lando dil Hirkaniani; ma omnu savas, ke la homi di Shem mentias. Omnakaze, esis nul elefanti en Zamora.

La brilanta volumino dil turmo pruinoze acensis vers la steli. En sunlumo ol tante dazlis, ke kelki toleris olua brileso, ed on dicas, ke ol konstruktesis ek arjento. Ol esis ronda, cilindro gracila e perfekta, alta de cent-e-kinadek futi, ed olua bordo cintilifis en la stel-lumo pro la granda juveli qui krustizis ol. La turmo stacis inter l'exotika arbori shancelanta dil gardeno alte elevita super la nivelo dil urbo. Alta muro inkluzis ta gardeno, ed exter la muro esis plu basa nivelo, anke inkluzita da muro. Nula lumizili videsis; aparis nula fenestri en la turmo—adminime ne plu alte kam la suprajo dil interna muro. Nur la supra gemi kolde cintilifis en la stel-lumo.

Arbusti dense kreskis exter la plu basa od extera muro. La Kimeriano reptante pluproximeskis e stacis apud la barilo, mezuris ol per sua okuli. Ol esis alta, ma il povus saltar e sizar la chapo per sua fingri. Lore esus puer-ludo por ociligar su adsupre, ed il ne dubitis, ke il povas talmaniere anke pasar l'interna muro. Ma il hezitis pro pensar pri la stranja danjeri qui, on dicas, vartas interne. Ta homi esas stranja e misterioza ad il; li ne esas de ilua sorto—mem ne dil sama sango kam la plu westala Brithuniani, Nemediani, Kothani, ed Aquiloniani, di qua la civilizita misterii pavorigas il. La homi di Zamora esas tre anciena, e, segun to quon il vidabis, tre maligna.

Il pensis pri Yara, la chefa sacerdoto, qua facas stranja malaji de ca turmo juvelizita, e la hari dil Kimeriano esis herisita kande il rimemoris naraco de ebria pajo dil korto—quale Yara ridabis koram princo enemikal, e tenis gemo maligna e brilanta avan lu; e quale radii blindigante lansesis de ta profana juvelo ed envelopis la princo, qua kriachis e falis, e diminutis til amaso velkinta e karbonigita, qua transformesis a nigra araneo, qua frenezioze kuris tra la chambro til ke Yara aplastis ol per la talono.

Yara ne ofte venis ek sua magio-turmo, e sempre por facar malignajo por ula homo od ula naciono. La rejulo di Zamora timas lu plu multe kam lu timas morto, e sempre ebriigas su, pro ke lu ne povas sobre tolerar ta timo. Yara esis tre olda—evis plu kam yarcenti, on dicas, ed anke dicas, ke lu vivos por sempre pro la magio di sua gemo, quan homi nomizis la Kordio dil Elefanto, sen plu bona motivo kam pro ke lua domo nomizesis la Turmo dil Elefanto.

La Kimeriano, okupata per ta pensaji, rapide presis su an la muro. En la gardeno ulu preterpasis per pazi mezurita. L'askoltanto audis klikto di stalo. Nu, gardisto ya patrolas ta gardeni. La Kimeriano vartis, expektis audar ke lu retropasos, ma silenco esis en ta gardeni misterioza.

Fine kuriozeso vinkis il. Lejere saltante, il sizis la muro ed ociligis su per un brakio adsur la suprajo. Plate jacante sur la larja chapo, il adinfre regardis la larja spaco inter la du muri. Nula arbusti proxime kreskis, quankam il vidis sorgeme tondita arbusti apud l'interna muro. Stel-lumo falis adsur la plata gazono ed ulloke tinkletis fonteno.

La Kimeriano sorgeme abasis su aden la gardeno ed ektiris sua espado, regardegis cirkume. Il emocis pro la nervozeso dil sovajo qua stacas tale neprotektata en la nuda stel-lumo, ed il lejere movis cirkum la muro-kurvo, restis en olua ombro, til ke il proximeskis al arbusti remarkita. Il rapide blotisante kuris vers oli, e preske mispazis pro formo qua jacas krumplita apud l'arbusti.

Rapida regardeti addextre ed adsinistre revelis nula enemiki, adminime videbla, ed il squatis por explorar. Ilua akuta okuli, mem en la febla stel-lumo, vidis forte formacita viro en l'arjenta homarmaro e kasko krestizita dil rejala guardo Zamorana. Shildo e lanco jacis apud lu, ed exploro nur instantala revelis, ke lu esis strangulita. La barbarulo perturbate regardis cirkume. Il savis, ke ca homo mustas esar la gardisto quan il audabis preterpasar ilua celoloko apud la muro. Nur kurta tempo pasabis, ma dum ta tempo sennoma manui venabis ek l'obskureso e strangulabis la soldato til morto.

Strabe regardante tra l'obskureso, il vidis movo tra l'arbusti apud la muro. Adibe il glitis, espado en la manuo. Il kreis ne plu multa sono kam reptanta pantero noktala, ma la trakata homo audis. La Kimeriano neprecize vidis granda amaso proxim la muro, alejis su pro ke ol esas adminime homala; pose la kerlo rapide turnis su anhelante quaze pro paniko, facis l'unesma movo por saltar adavane, manui pronta por sizar, ma retrotiris su kande la lamo dil Kimeriano flagris en la stel-lumo. Dum tensa instanto nek l'unu nek l'altru parolis, pronta por omno.

'Vu ne es soldato,' tandem sisis la nekonocatulo. 'Vu es furtisto quale me.'

'E qua vu esas?' questionis la Kimeriano per suspektema susuro.

'Taurus de Nemedia.'

La Kimeriano abasis sua espado.

'Me audis pri vu. Homi nomas vu princo di furtisti.'

Nelauta rido esis la respondo. Taurus esis tam alta kam la Kimeriano, e plu pezoza; lu havis granda ventro, ma singla movo indikis subtila magnetismo dinamikal, reflektita en l'akuta okuli qui vivoze cintilifis, mem en stel-lumo. Lu esis nudpeda e portis volvajo de to quo semblis esar kordo dina e forta, nodizita ye punti intermitanta.

'Qua vu es?' lu susuris.

'Konan, Kimeriano,' respondis l'altru. 'Me venis por serchar moyeno furtar la juvelo di Yara, quan homi nomizas la Kordio dil Elefanto.'

Konan sentis, ke la granda ventro dil homo tremis pro rido, ma ne mokante.

'Per Bel, deo di furtisti!' sisis Taurus. 'Me opinionis, ke nur me havas sat multa kurajo por probar *ta* furto.

Ta Zamorani nomas su furtisti—ba! Konan, me prizas vua kurajo. Me nultempe partoprenis aventuro kun altru, ma per Bel, ni kune probos, se vu volas.'

'Vu anke serchas la gemo, ka ne?'

'Qua altro? Me projetis dum monati, ma vu, me supozas, agas pro impulso, mea amiko, ka ne?'

'Ka vu mortigis la soldato?'

'Komprenende. Me glitis del muro kande lu esis ye l'altra parto dil gardeno. Me celis me en l'arbusti; lu audis me, od opinionis, ke lu audas ulo. Kande lu preterpasis, esis nula laboro irar addop lu e subite sizar lua kolo e strangular lu til morto. Lu esis quale la plumulto di homi, mi-blinda en obskureso. Bona furtisto devas havar okuli quale olti di kato.'

'Vu facis un eroro,' dicis Konan.

L'okuli di Taurus iracoze cintilifis.

'Ka me? Ka me, eroro? Neposible!'

'Vu devis tranir la kadavro aden l'arbusti.'

'Dicas la novico al maestro dil arto. Li ne chanjos la guardo til pos noktomezo. Se irgu venus por serchar lu nun e trovus lua kadavro, li quik fugus a Yara, klamante pri la novaji, e ni havus sat multa tempo por eskapar. Se li ne trovus ol, li durus batar l'arbusti e kaptus ni quale rati en kaptilo.'

'Vu esas justa,' Konan konkordis.

'Nu. Nun atencez. Ni disipas tempo per ca diskuto damnita. Es nula gardisti en l'interna gardeno—gardisti homal, me volas dicar, quankam esas sentineli mem plu mortigiva. Es lia prezenteso qua perplexigis me tante longe, ma me tandem deskovris maniero dupigar li.'

'Quo pri la soldati en l'infra parto dil turmo?'

'Olda Yara lojas en la supra chambri. Per ta voyo ni venos—ed iros, me esperas. Ne questionez qualamaniere. Me inventis moyeno. Ni sekrete eniros tra la suprajo dil turmo e strangulos olda Yara ante ke lu povas sorcar ni. Adminime ni esforcos; restas la posibleso esar transformita ad araneo o rospo, kontre la richaji e povo dil mondo. Omna bona furtisto savez quale riskar su.'

'Me iros tam fore kam irgu,' dicis Konan, e desmetis sua sandali.

'Nu, sequez me.' E turnante su, Taurus saltis, sizis la muro e tiris su adsupre. L'ajileso dil homo astonis, pro lua grandeso; lu semblis preske glitar adsupre trans la bordo dil chapo. Konan sequis lu, e jacante sur la larja suprajo, li parolis per susuro cirkonspekta.

'Me vidas nula lumo,' Konan murmuris. L'infra parto dil turmo multe similesis la parto videbla del extero—perfekta e brilanta cilindro havanta nula videbla aperturi.

'Esas pordi e fenestri ruzoze konstruktita,' respondis Taurus, 'ma li es klozita. La soldati respiras aero qua venas de supre.'

La gardeno esis nedefinita lago de ombri, ube arbusti plumatra ed arbori base extensata obskure vaciletis en la stel-lumo. L'anmo prudenta di Konan sentis la vartanta nubo de minaco qua kovras ol. Il sentis la regardo di okuli nevidita, ed il flaris la subtila odoro qua instintale herisis la kurta hari sur sua kolo, quale chashundo heriseskas pro odoro di anciena enemiko.

'Sequez me,' susuris Taurus, 'restez dop me, se vu prizas vivar.'

Prenante de sua zono to quo semblis esar kupra tubo, la Nemediano lejere faligis su al gazono. Konan esis

proxime dop lu, espado pronta, ma Taurus retropulsis il an la muro, e montris nula signo, ke lu ipsa avancos. Lua posturo esis tense expektanta, e lua regardo, quale to di Konan, fixigesis ye la tenebroza amaso de arbusti distanta de plura futi. Lore du granda okuli flagris del ombri vacilanta, e dop li altra fairo-cintili brilis en l'obskureso.

'Leoni!' murmuris Konan.

'Yes. Die on retenas li en kaverni sub la turmo. Pro to esas nula gardisti en ca gardeno.'

Konan rapide kontis l'okuli.

'Kin videbla; forsan altri en l'arbusti. Li asaltos pos instanto—'

'Tacez!' sisis Taurus, e lu cirkonspekte movis de la muro quale se lu marchas sur razili, e levis la dina tubo. Basa grondi venis del ombri e l'okuli flamifanta movis adavane. Konan sentis la granda boki bavanta, la tufizita kaudi qui flogas flava flanki. La aero tenseskis—la Kimeriano tenis sua espado, expektis l'asalto e la nerezistebla lanso di granda korpi. Tainstante Taurus levis la tubo a sua labii e fortege suflis. Longa spumo de flava pudro jetesis ek la tubo e quik divenis densa verd-flava nubo qua kovris l'arbusti e celis la brilant okuli.

Taurus hastoze kuris al muro. Konan desafable regardis sen komprenar. La densa nubo celis l'arbusti, e de ibe venis nula sono.

'Quo es ta nebulo?' la Kimeriano perturbite questionis.

'Morto!' sisis la Nemediano. 'Se la vento venus e suflus ol retroe vers ni, ni mustus fugar trans la muro. Ma no, la vento ne suflas, e nun la nubo dispersesas. Vartez til ke ol tote desaparabos. Inspirar ol es morto.'

Balde nur flava shifoni fantomatre pendis en la aero; pose olti foriris, e Taurus gestis, ke la kompanulo avancez. Li reptis vers l'arbusti, e Konan anhelis. Jacante en l'ombri esis kin granda flava formi; la fairo en lia severa okuli esis extingita. Dolca odoro restis en la aero.

'Li mortis sen sono!' murmuris la Kimeriano. 'Taurus, quo esas ta pudro?'

'Ol facesis ek la nigra lotusi, la flori di qui shancelas en la perdita jungli di Khitai, ube habitas nur la sacerdoti di Yun, qui havas flava kranii. Ta flori mortigante frapas irgu qua flaras li.'

Konan genupozis apud la granda formi, certigis su ke li ya ne plus povas domajar. Il agitis sua kapo; la magio dil exotika landi esas misterioza e terorinda al barbari dil nordo.

'Pro quo ne mortigar samamaniere la soldati en la turmo?' il questionis.

'Pro ke to esis omna pudro quan me havas. Ganar ol esis sat granda prodajo por famizar me inter la furtisti dil mondo. Me furtis ol de karavano qua iris a Stigia, e me levis ol, en sua sako ek ora stofo, del volvaji di grandega serpento gardanta sen vekigar ol. Ma venez, per la nomo di Bel! Ka ni disipos la nokto per diskutar?'

Li glitis tra l'arbusti al brilanta bazo dil turmo, ed ibe, per gesto taciganta, Taurus desvolvis sua nodizita kordo, ye un extremajo di qua esis forta stala hoko. Konan komprenis lua projeto, e nule questionis dum ke la Nemediano sizis la kordo dop la hoko ed ociligis ol cirkum sua kapo. Konan pozis sua orelo a la glata muro ed askoltis, ma audis nulo. Evidente l'interna soldati ne suspektis, ke esas apuda invadanti qui facas ne plu

multa sono kam la noktala vento suflanta tra l'arbori. Ma stranja nervozeso kaptis la barbarulo; forsan pro l'odoro di leoni qua esas omnube.

Taurus jetis la kordo per movo habila e violenta di sua fortega brakio. La hoko arkatre movis adsupre ed adinterne per partikulara maniero desfacile deskriptebla, e desaparis super la bordo juvelizita. Ol evidente ferme sizis, pro ke prudenta tirado ne ofris irga movo o glito.

'Bona chanco per l'unesma jeto,' murmuris Taurus. 'Me—'

Esis la sovaja instinto di Konan qua subite igis il jirar; nam la venanta morto facis nula sono. Neduriva regardeto revelis al Kimeriano la granda flava formo qua kabras rekte avan la steli, elevata super il por morto-stroko. Nula viro civilizita povus movar tam rapide kam la barbarulo. Ilua espado kolde briletis en la stel-lumo per omna nervo e tendino desesperanta en la brakio, e homo e bestio kune falis.

Nelaute blasfemante, Taurus inklinis su super la amaso, e vidis, ke la membri di la kompanulo movas por tranar il de sub la granda pezo qua laxe jacas sur il. Regardeto revelis a la tresayanta Nemediano, ke la leono esas mortinta, olua penta kranio fendita aden du parti. Lu sizis la kadavro, e per lua helpo Konan forpozis ol e staceskis, ankore tenis sua espado sangizita.

'Ka vu domajesas, kerlo?' anhelis Taurus, ankore perplexa pro la stuporiganta rapideso di ta evento.

'No, per Krom!' respondis la barbarulo. 'Ma to esis tam proxim morto kam me esis dum vivo netranquila. Pro quo ta bestio maledikata ne bramis asaltante?'

‘Omno es stranj en ica gardeno,’ dicis Taurus. ‘La leoni taceme atakas—anke altra morti. Ma venez—poka sono facesis da ta mortigo, ma la soldati forsan audis, se li ne dormas o ne es ebria. Ta bestio esis en altra parto dil gardeno ed eskapis la morto dil flori, ma certe esas nul altri. Ni mustas klimar ca kordo—on ne bezonas questionar, ka Kimeriano povas.’

‘Se ol sustenos mea pezo,’ grunis Konan, e netigis sua espado sur la herbi.

‘Ol sustenos la trioplo di mea propra,’ respondis Taurus. ‘Ol texesis del lokli di mortintini, quin me furtis de lia tombi ye noktomezo, e trempis en la mortiganta vino dil upasiero por fortigar oli. Me unesme iros—vu proxime sequez.’

La Nemediano sizis la kordo e, kurvigante un genuo cirkum ol, klimeskis; lu acensis quale kato, kontredicante lua grandeso semblante negracioza. La Kimeriano sequis. La kordo shancelis e turnis su, ma la klimanti ne esis jenita; li amba facabis plu desfacila klimi ante nun. La bordo juvelizita cintilifis fore super li, saliis del perpendikleso—fakto qua multe faciligis la acenso.

Adsupre li taceme iris, la lumi dil urbo sempre plu fore extensis su a lia vido dum ke li klimis, la steli super li sempre plu obskurigesis da la cintilifanta juveli ye la bordo. Nun Taurus extensis un manuo e sizis la bordo ipsa, tiris su adsupre. Konan pauzis dum instanto an la bordo, facinata da la granda kolda juveli qui dazlas sua okuli—diamanti, rubini, smeraldi, safiri, turkezi, lun-gemi, pozita tam dense kam steli en la brilanta arjento. Fore lia diversa brili semblis esar mixita aden blanka lumo pulsanta; ma nun, proxim li,

li brilis per la milion kolori e lumi di pluvarko, hipnotigis il per olia cintili.

'Esas hike fablatra richeso, Taurus,' il susuris; ma la Nemediano nepaciente respondis, 'Venez! Ganinte la Kordio, olti ed omn altra kozi esos le nia.'

Konan klimis adsur la bordo cintilifanta. La nivelo dil suprajo dil turmo esis kelka futi plu basa kam la gemizita bordo. Ol esis plata, kompozita ek materio obskure blua, inkastrata per oro qua brilis en la stel-lumo, por ke la toteso similesez larja safiro makulizita per or-polvo. Trans ol de li esis to quo aparis kom chambro konstruktita sur la tekto. Ol esis ek la sama materio arjentatra di la turmo-muri, ornita per devizi ek plu mikra gemi; olua unika pordo esis ek oro, la surfaco skultita en squami, ed inkastrata per juveli qui brilas quale glacio.

Konan regardis la pulsanta lumo-maro qua extensis su sub li; pose regardetis Taurus. La Nemediano tiris e volvis sua kordo. Lu montris ube la hoko sizabis—fraciono di ol sinkabis sub granda juvelo ye l'interna flanko dil bordo.

'Itere ni havis bona chanco,' lu murmuris. 'On opinionus, ke nia du pezi arachabus ta gemo. Sequez me; nun komencas la reala riski dil aventuro. Ni es en la kaverno dil serpento, e ni ne savas, ube ol celas su.'

Quale trakanta tigri li reptis trans la pavimento obskure brilanta ed haltis exter la pordo cintilifanta. Per un manuo habila e prudenta, Taurus probis ol. Lu apertis ol sen rezisto, e la kompanuli enregardis, pronta por omno. De dop la Nemediano Konan vidis chambro cintilifanta, di qua la muri, plafono e pavimento esas inkastrata per granda blanka juveli qui

brilante lumizas ol, ed esas la nura lumizili. Ol semblis esar vakua.

'Ante ke ni klozos nia nura retreto-voyo,' sisis Taurus, 'irez al bordo e regardez adinfre omnalatere; se vu vidas irga soldati en la gardeni, od irgo suspektinda, retrovenez e dicez lo a me. Me vartos vu en ca chambro.'

Konan vidis nula raciono en tala ago, e kelke suspektis sua kompanulo, ma facis to quon Taurus demandis. Il forturnis su, e la Nemediano reptis tra la pordo e klozis ol dop il. Konan reptis alonge la bordo dil turmo, rivenis al origino sen vidir irga movado suspektinda infre en l'ocilanta folio-maro. Il turnis su vers la pordo—subite de la chambro sonis krio strangulata.

La Kimeriano ecitate saltis adavane—la pordo apertesis e Taurus aparis kom silueto avan kolda flagro dop lu. Lu shancelis e lua labii apertesis, ma nur rauka stertoro explozis de la guturo. Sizante la pordo por suportar su, lu pazegis al tekto, falis kapavane e sizis sua fauco. La pordo klozesis dop lu.

Konan squatis quale akulita pantero, vidis nulo en la chambro dop la Nemediano dum la kurta instanto kande la pordo restis apertita—ecepte dupo di lumo qua semblante igis ombro transpasar la pordo. Nulo sequis Taurus al tekto, e Konan inklinis su super la homo.

La Nemediano regardegis adsupre per okuli dilatata e velizata qui ulmaniere kontenis perplexeso terorinda. Lua manui skrachis lua fauco, lua labii bavis e singlutis. Lu subite rigideskis, e la Kimeriano astonate savis, ke lu esas mortinta. Ed il sentis ke Taurus mortabis sen savar quala morto frapabis lu. Konan

perplexe regardegis l'okulta ora pordo. En ta vakua chambro havanta muri cintilifanta e juvelizita, morto venabis al princo di furtisti tam rapide e tam misterioze kam lu ipsa mortigabis la leoni en l'infra gardeni.

La barbarulo cirkonspekte tastis la mi-nuda kadavro dil homo por serchar vunduro. Ma l'unika traci di violento esis inter la shultri, alte proxim la bazo dil kolo bovulatra—tri mikra vunduri, qui aspektis quale tri klovi esabis profunde martelagita aden la karno ed ektirita. La bordi di ta vunduri esis nigra, e febla odoro di putreso esis perceptebla. Ka dardi venenizita? pensis Konan—ma takaze la jetaji restabus en la vunduri.

Prudente il movis vers l'ora pordo, apertis ol, ed enregardis. La chambro esis vakua, plenigita per la brilado kolda e pulsanta dil miriado de juveli. Il lakonike remarkis stranja desegnuro en l'exakta centro dil plafono—nigra figuro havanta ok lateri, meze di qui quar gemi brilis per reda flamo diferanta del blanka fairo di l'altra juveli. Trans la chambro esis altra pordo, simila a ta ye qua il stacas, ecepte ke ol ne esas skultita en squami. Ka de ta pordo venabis morto?—ed abatinte la viktimo, kad ol samavoye retretabis?

Klozinte la pordo dop il, la Kimeriano avancis aden la chambro. Ilua nuda pedi facis nula sono sur la kristala pavimento. Esis nula sidili o tabli en la chambro, nur tri o quar silka divani brodizita per oro en stranja desegnuri serpentatra, e plura kesti mahagona ed arjenta. Uli esis klozita per pezoza ora seruri; altri esis apertita, la skultita kovrili beis e revelis amasi de juveli en sensucia splendideso al astonata okuli dil Kimeriano. Konan nelaute blasfemis; il ja regardabis plu multa richeso tanokte kam il olime imaginis existar

en la tota mondo, ed il vertijeskis pro pensar, quante multe valoras la juvelo quan il serchas.

Il nun esis meze dil chambro, inklinate iris adavane, la kapo prudente pozita, l'espado tenita avan il, kande itere morto sen sono atakis il. Fluganta ombro qua trapasis la pavimento esis l'unika averto, ed ilua obliqua salto l'unika kauzo ke ilua vivo salvesis. Il havis vidajo instantala di haroza nigra hororo qua ocilis preter il ed havis kliktanta dentegi spumifanta, ed ulo qua bruletis quale guti de liquida inferno-fairo spricis adsur ilua nuda shultro. Retroe saltante, l'espado alte elevita, il vidis ta hororo shokar la pavimento, jirar e kuregar vers il per rapideso pavoriganta—tala giganta nigra araneo quala homi vidas nur en koshmari.

Ol esis tam granda kam porko, maxim rapide portis sua ogratra korpo per ok gambi dika ed haroza trans la pavimento; olua quar okuli male brilis per inteligenteso hororinda, ed olua dentegi gutifis veneno qua, quale Konan saveskis per la shultro brulata ube nur kelka guti spricabis kande la ento frapis e falis, portas rapida morto. Ico esis la mortiganto qua falabis de sua plaso meze dil plafono per araneo-reto adsur la kolo dil Nemediano. Li esabis foluli, pro ke li ne suspektis, ke la supra chambri esas tam bone gardita kam le infra!

Ta pensaji kurte flagris en la mento di Konan kande la monstro atakis. Il alte saltis, ed ol pasis sub il, turnis su e retrohastis. Cafoye il evitis l'atako per flanke saltar e quale kato ipse atakis. Ilua espado tranchis un de la haroza gambi, ed itere il apene salvis su kande la monstro eskartis vers il, la dentegi diablatre kliktanta. Ma la ento ne persequis; ol turnis su ed hastis trans la

kristala pavimento e kuris adsupre alonge la muro al plafono, ube ol squatis dum instanto, maligne regardegis il per sua reda okuli demonatra. Lore, sen averto ol jetis su tra spaco, tranante filo de stofo griza e slimoza.

Konan retropazis por evitar la ento lansita—quik frenezioze inklinis la kapo en bona tempo por eskapar la fluganta reto-kordo. Il vidis l'intenco dil monstro e saltis vers la pordo, ma ol esis plu rapida, e glutiniva filo jetita trans la pordo kaptis il. Il ne audacis tranchar ol per sua espado; il savis, ke la filo adheros a la lamo, ed ante ke il povos forsukusar ol, la demono stekos ta dentegi aden ilua dorso.

Lore komencis riskoza ludo, l'inteligenteso e rapideso di la viro kontre la demonatra habileso e rapideso dil giganta araneo. Ol ne plus kuregis trans la pavimento en direta atako, od ociligis sua korpo tra la aero vers il. Ol kuregis an la plafono ed an la muri, esforcis kaptar il per la longa fili glutiniva e griza di sua reto, quin ol lansis per precizeso diablatra. Ta fili esis tam dika kam kordi, e Konan savis, ke se oli envolvus il, ilua frenezioza forteso ne suficus liberigar il ante ke la monstro atakos.

Tra la tota chambro duris ta ludo dil diablo, tote silencoza ecepte l'anhelado dil homo, la nelauta skrapado di ilua nuda pedi sur la pavimento, e la kastanyet-kliktado dil dentegi dil monstro. La griza fili jacis volvita sur la pavimento; oli pendis quale slingi de la muri; oli velizis la juvelo-kesti e silka divani, e pendis kom obskura festoni del plafono juvelizita. La rapideso stal-kaptilatra dil okuli e muskuli di Konan prezervis il netushita, quankam la glutiniva slingi pasis tante proxime, ke li skrachis ilua nuda pelo. Il savis, ke

il ne sempre povos evitar oli; il mustas atencar la fili pendigita del plafono ed anke la pavimento, por ke il ne ibe mispazez aden volvaji. Balde o tarde, glutiniva slingo tordos su cirkum il, ed il jacos sub la povo dil monstro.

L'araneo kuregis trans la pavimento dil chambro, la griza filo tranita dop ol. Konan alte saltis trans divano —per rapida turno la demono kuris adsupre an muro, e la filo, saltante del pavimento quale vivanto, flugis cirkum la pedkolo di Konan. Il falis adsur sua manui, frenezioze tiris la reto qua tenis il quale flexebla mordilo, o quale la volvajo di pitono. La haroza diablo kuris adinfre por kompletigar la kapto. Incitate a furio, Konan sizis juvelo-kesto e jetis ol per sua tota forteso. Icon la monstro ne expektis. La jetajo frapis ol meze di la nigra gambi bifurkita ed aplastis ol an la muro per matida krak nauzeiganta. Sango e verda slimo spricis, e la ruptita amaso falis kun la frakasita juvelo-kesto al pavimento. L'aplastita nigra korpo jacis inter la cintilanta amaso de juveli qui fluis adsur ol; la haroza gambi movis senskope, l'okuli mortanta rede cintilifis inter la gemi briletanta.

Konan regardegis cirkume, ma nula altra hororo aparis, ed il komencis liberigar su del reto. La stofo tenace adheris ad ilua pedkolo e manui, ma tandem il esis liberigita, e prenante sua espado, il prudente pazis inter la griza volvaji e slingi al interna pordo. Quala horori esas dop ol, il ne savis. La sango dil Kimeriano boliis, e pro ke il venabis tante fore, e pro ke il vinkabis tante multa danjeri, il rezolvis durar til la severa fino dil aventuro, irge quo ol esos. Ed il opinionis, ke la serchata juvelo ne esas inter olti qui esas tante sensucie dissemita tra la chambro.

Arachinte la slingi qui sordidigis l'interna pordo, il deskovris ke ol, quale l'altra, ne esas klefklozita. Il esis kurioza, ka la soldati infre ankore ne savas, ke il esas hike. Nu, il esas alte super li, e se on povas kredar naraci, li kustumas audar stranja soni en la supra parto dil turmo—soni minacanta, e kriachi di agonio ed hororo.

Il pensis pri Yara, ed il ne esis tote tranquila kande il apertis l'ora pordo. Ma il vidis nur eskalero havanta arjenta gradi qui iris adinfre, feble lumizita per moyeno ne deskovrebla. Il taceme decensis, tenegis l'espado. Il audis nula sono, e balde arivis avan ivora pordo inkastrata per sango-gemi. Il askoltis, ma esis nula sono interne; nur tenua fumeti ocieme flotacis de sub la pordo, havante stranje exotika odoro nefamiliara al Kimeriano. L'arjenta eskalero turnis su adinfre e desaparis aden obskureso, e nula sono acensis de ta puteo ombroza; il okulte sentis, ke il esas sola en turmo okupata nur da fantomi e spiriti.

3.

Sorgeme il presis l'ivora pordo ed ol silencoze ocilis adinterne. Ye la solio Konan regardegis quale volfo en loko nekonocata, pronta por luktar o por instantale fugar. Il regardis granda chambro havanta ora kupolo; la parieti esis ek verda jado, la pavimento ek ivoro, mikovrita per dika tapisi. Fumo ed exotika odoro de incenso flotacis de fairo-korbo sur ora tripedo, e dop ol sidis idolo sur sorto de marmora kanapeo. Konan konsternate regardegis; l'imajo havis korpo di viro, nuda, verda; ma la kapo esis ek koshmaro e dementeso.

Tro granda por la homala korpo, ol havis nula homala traiti. Konan regardegis l'oreli larje extensita, la rostro tordita, ye l'amba flanki di qua esis blanka dentegi pintizita per ronda ora buli. L'okuli esis klozita, quaze pro dormo.

Yen la kauzo di la nomo la Turmo dil Elefanto, nam la kapo dil kozo multe similesis olti dil bestii deskriptita dal vaganto Shemida. Ico esas la deo di Yara; do ube esez ta gemo ma celita en l'idolo, pro ke la gemo nomesas la Kordio dil Elefanto?

Konan venis adavane, regardo fixigite ye l'idolo senmova, e subite l'okuli dil kozo apertesis! La Kimeriano haltis en sua plaso. Ol ne esis imajo—ol esis vivanto, ed il esis kaptita en olua chambro!

Ke il ne quik explozis per mortiganta frenezio esis fakto qua mezuras ilua hororo, qua paralizis il. Civilizita homo en lua plaso serchabus dubitoza refujeyo pro decidar, ke lu dementeskas; la Kimeriano ne dubitis sua sensi. Il savis, ke il esas vizajo kontre vizajo kun demono dil Plu Anciena Mondo, e ta savo furtis omna ilua fakultati ecepte vido-povo.

La rostro dil hororo levesis e tastis, la topaza okuli regardegis sen vidar, e Konan remarkis, ke la monstro esas blinda. Kun ta pensajo venis desfrostigo di ilua nervi glaciigita, ed il taceme moveskis retroe vers la pordo. Ma la ento audis. La sentema rostro extensis su vers il, e la hororo di Konan itere haltigis il kande la ento parolis per voco stranja e balbutanta qua nultempe chanjis tono o sonkoloro. La Kimeriano komprenis, ke ta boko ne esabis formacita od intencita por homala parolo.

‘Qua esas ibe? Ka vu venas itere por tormentar me, Yara? Ka vu nultempe finos? Ho, Yag-kosha, kad esas nula fino di mea agonio?’

Lakrimi rulis del blinda okuli, e la regardo di Konan vagis al membri extensita sur la marmora kanapeo. Ed il komprenis, ke la monstro ne staceskos por atakar. Il rikonocis la marki dil roto-tormento, e di la flamo brulanta, e quankam il havis severa anmo, il stacis hororigita da la deformuri quin ilua raciono dicis esir membri tam bela kam ilua propra. E subite omna timo e repugneso foriris, remplasita per granda kompato. Quo ta monstro esas, Konan ne povis savar, ma la marki di olua sufrado esis tante terorinda e patetika, ke tristeso stranje doloriganta sizis la Kimeriano, il ne savis pro quo. Il nur sentis, ke il regardas kosmala tragedio, ed il retropazis pro shamo, quaze charjata per la kulpozeso di tota raso.

‘Me ne esas Yara,’ il dicis. ‘Me esas nur furtisto. Me ne nocos vu.’

‘Proximeskez por ke me povas tushar vu,’ la ento hezitante dicis, e Konan sen timo pluproximeskis; ilua espado pendis obliviata en ilua manuo. La sentema rostro extensesis e tastis sur ilua vizajo e shultri, quale blindulo tastas, ed olua tusho esis tam lejera kam olta di yunino.

‘Vu ne esas di la diablo-raso di Yara,’ sospiris la ento. ‘La pura e muskuloza feroceso di la dezerti markizas vu. Me olime konocis vua populo, quan me konocis per altra nomo longe, longe ante nun, kande altra mondo elevis sua juvelizita turmi vers la steli. Esas sango sur vua fingri.’

‘Araneo en la supra chambro e leono en la gardeno,’ murmuris Konan.

'Vu anke icanokte mortigis homo,' replikis l'altru. 'Ed esas morto supre en la turmo. Me sentas; me savas.'

'Yes,' murmuris Konan. 'La princo di omna furtisti jacas mortinta ibe pro mordo di insektacho.'

'Nu—e nu!' La stranja voco nehomala acensis kom sorto de nelauta kantado. 'Mortigo en la taverno e mortigo sur la voyo—me savas; me sentas. E la triesmo facos la magio pri qua mem Yara ne sonjas—ho, magio di livro, verda dei di Yag!'

Itere lakrimi falis dum ke la tormentita korpo ocilis, tenita da diversa emoci. Konan perplexe regardis.

La konvulsi cesis; l'okuli mola e blinda turnesis vers la Kimeriano, la rostro signifis, ke il proximeskez.

'Ho homo, askoltez,' dicis la stranja ento. 'Me esas abomininda e monstratra segun vu, ka ne? No, ne respondez; me savas. Ma vu aparus tam stranje a me, se me povus vun vidar. Esas multa mondi ultre ica tero, e vivo havas multa formi. Me esas nek deo nek demono, ma karno e sango quale vu, quankam la substanco partale diferas, e la formo esis gisita per altra muldilo.

'Me esas tre olda, ho homo di la dezerta landi; longe e longe ante nun me venis ad ica planeto kun altri de mea mondo, del verda planeto Yag, qua sempre rondiras en la extera bordo di ica universo. Ni flugis tra spaco per fortega ali qui portis ni tra la kosmo plu rapide kam lumo, pro ke ni militabis kontre la reji di Yag ed esis vinkita ed ekjetita. Ma ni nultempe povas retroirar, nam sur ica tero nia ali velkis de nia shultri. Hike ni habitis aparte del terala vivanti. Ni luktis kontre la vivo-formi stranja e terorinda qui tatempe marchis sur la tero, e ni divenis timinda, e ni ne esis molestita en la obskura estala jungli quin ni habitis.

‘Ni vidis homi kreskar del simii e konstruktar la brilanta urbi Valusia, Kamelia, Komoria ed olia fratini. Ni vidis li shancelar pro la ataki di la pagana Atlantidani e Pikti e Lemuriani. Ni vidis la mari kreskar e dronar Atlantida e Lemuria, e la insuli dil Pikti, e brilanta urbi di ta civilizuro. Ni vidis la transvivanti di Piktia ed Atlantida konstruktar lia antiqua imperii, qui krulis til ruinaji per sangoza militi. Ni vidis la Pikti sinkar aden abismala sovajeso, la Atlantidani retroe sinkar aden simieso. Ni vidis la nova sovaji movar adsude kom vinkanta ondi de la cirklo Arktika por konstruktar nova civilizuro, e nova rejlandi nomizita Nemedia, e Koth, ed Aquilonia ed olia fratini. Ni vidis vua homi acensar per nova nomo de la jungli di la simii qui esabis la Atlantidani. Ni vidis la decendanti di Lemuriani qui transvivabis la kataklismo itere acensar de sovajeso e kavalkar adweste kom Hirkaniani. E ni vidis ica raso di diabli, transvivanti di la anciena civilizuro qua esabis ante ke Atlantida sinkis, acensar itere a kulturo e povo—ica maledikata rejio di Zamora.

‘Ton omna ni vidis, nek helpis nek jenis la nechanjebla kosmala leyo, ed unope ni mortis; nam ni de Yag ne esas nemortiva, quankam nia vivi esas quale la vivi di planeti e stelari. Tandem me sole restis sonjante pri anciena tempi inter la kaduka templi di Khitai perdita en junglo, adorata kom deo da flava anciena raso. Lore venis Yara, erudita en obskura saveso transmitita de la dii di barbareso ante ke Atlantida sinkis.

‘Komence lu sidis ye mea pedi e lernis sajeso. Ma lu ne esis satisfacata per ito quon me docis a lu, nam ol esis blanka magio, e lu deziris maligna savajo por

sklavigar reji e plenigar demonatra ambicio. Me volis docar nula nigra sekretaji quin me ganabis, nevolunte, tra la epoki.

'Ma lua sajeso esis plu profunda kam me supozis; per ruzemeso obtenita inter la obskura tombi di tenebroza Stigia, lu dupigis me por divulgar sekretajo quan me ne intencis revelar; e turnante mea propra povo kontre me, lu sklavigis me. Ha, dei di Yag, mea taso esas bitra de ita horo!

'Lu duktis me de la perdita junglo di Khitai ube la griza simii dansas segun la pipi di la flava sacerdoti, e donacaji de frukti e vino esis amasigita sur mea frakasita altari. Me ne plus esis deo di benigna junglo-homi—me esis sklavo di diablo en homala formo.'

Itere lakrimi falis del blinda okuli.

'Lu enkarcerigis me en ica turmo quan, segun lua impero, me konstruktis dum un nokto. Per fairo e roto-tormento lu dominacis me, e per tormenti stranja ed infernal quin vu ne povus komprenar. En agonio me longatempe ante nun me ocidabus, se posible. Ma lu retenis me vivanta—mutiligita, blindigita, e ruinita—por facar ito quon lu imperis. E dum triacent yari me facis ito quon lu imperis, de ca marmora kanapeo, nigrigis mea anmo per kosmala peki, e makulizis mea sajeso per krimini, pro ke me havis nula altra posibleso. Ma lu ne furtis mea omna anciena sekretaji, e mea lasta donacajo esos la sorco di la Sango e la Juvelo.

'Nam me sentas, ke la fino di tempo pluproximeskas. Vu esas la manuo di Fato. Me pregas vu, prenez la gemo quan vu trovos sur ta altaro.'

Konan turnis su al indikata altaro ora ed ivora, e prenis juvelo granda e ronda, tam klara kam karmezina kristalo; ed il savis, ke ol esas la Kordio dil Elefanto.

'Nun la granda magio, la fortega magio, quale ica tero ne antee vidis, e ne itere vidos, tra milion milion yarmili. Per mea vivo-sango me konjuras ol, per sango naskinta sur la verda sino di Yag, qua sonjas fore en la grandega blua vasteso di Spaco.

'Prenez vua espado, homo, ed ektranchez mea kordio; pose presez ol por ke la sango fluez adsur la reda gemo. Pose irez adinfre per ita eskalero ed enirez la ebena chambro ube sidas Yara envolvita da maligna lotus-sonji. Parolez lua nomo e lu vekos. Lore pozez ica gemo avan lu, e dicez, "Yag-kosha donas a vu ultima donacajo ed ultima sorco." Lore rapide ekirez ica turmo; ne timez, vua voyo esos desobstruktita. La vivo di homo ne esas la vivo di Yag, nek morto di homo esas la morto di Yag. Lasez me esar liberigita de ica kajo di karno ruinita e blindigita, e me itere esos Yogah de Yag, jorno-kronizita e brilanta, havanta ali por flugar, e pedi por dansar, ed okuli por vidar, e manui por ruptar.'

Konan necerte pluproximeskis, e Yag-kosha, o Yogah, quale se lu sentas ilua dubito, indikis adube il mustas frapar. Konan klemis sua denti e profunde enstekis sua espado. Sango trempis la lamo ed ilua manuo, e la monstro konvulsante tresayis, pose senmove jacis. Esante certa ke vivo forflugabis, adminime tala vivo quala il komprenas, Konan facis sua tasko repugnanta e rapide ektiris ulo quon il opinionis esar la kordio dil stranja ento, quankam ol stranje diferis de irga kordio quan il vidabis. Tenante l'organo pulsanta super la juvelo flamifanta, il presis ol per amba manui, e sango-

pluvo falis adsur la gemo. Il surprizesis, ke ol ne rulis de ol, ma absorbesis dal gemo, quale aquo absorbesas da sponjo.

Sorgeme tenante la juvelo, il iris ek la chambro fantastika e venis al gradi arjenta. Il ne addope regardis; instintale il sentis, ke ula transmuto agas en la kadavro sur la marmora kanapeo, e pluse sentis, ke ol ne devas esar vidita da okuli homala.

Il klozis l'ivora pordo dop lu e senhezite decensis l'arjenta gradi. Ne venis ad ilua mento, ke il ignorez l'instruciono donita ad il. Il haltis ye ebena pordo, meze di qua esis arjenta kranio ridetachanta, ed apertis ol. Il regardis aden chambro ek ebeno e gagato, e vidis, sur nigre silka divano, sternanta formo alta e magra. Yara la sacerdoto e sorcisto jacis avan il, l'okuli apertita e dilatita pro la fumo dil flava lotuso, regardegante adfore, quaze fixigita ye golfi ed noktala abismi ultre la konoco di homi.

'Yara!' dicis Konan quale judiciisto qua anuncas kondamno. 'Vekez!'

L'okuli quik klareskis ed esis tam kolda e kruela kam olti di vulturo. La formo altstatura e vestizita per silko rekte levis su plu alte kam la Kimeriano.

'Hundo!' Lua siso similesis la voco di kobrao. 'Quon tu facas hike?'

Konan pozis la juvelo sur la tablo ebena.

'Ta qua sendis ica gemo imperis ke me dicez, "Yag-kosha donas a vu ultima donacajo ed ultima sorco."'

Yara retrotiris su, l'obskura vizajo paleskis. La juvelo ne plus esis klara; olua tenebroza profundaji pulsis e batis, e stranja fumatra ondi qui havis chanjanta kolori transpasis olua glata surfaco. Quaze hipnotale tirita, Yara inklinis su an la tablo e sizis la gemo per sua

manui, regardegis olua tenebroza profundaji, quale se ol esas magneto qua tiras la trepidanta anmo ek lua korpo. E dum ke Konan regardis, il pensis, ke ilua okuli dupigis il. Nam kande Yara levabis su del divano, la sacerdoto semblabis gigante altstatura; ma nun il vidis, ke la kapo di Yara apene atingis l'alteso di ilua propra shultro. Il perplexe palpebragis, ed unesmafoye tanokte dubitis sua propra sensi. Ma shokite il komprenis, ke la sacerdoto mikreskas—diminutas avan il.

Sen emoco il spektis, quale on spektas teatrajo; submersita en sento di dronanta nerealeso, la Kimeriano ne plus esis certa pri sua propra identeso; il savis nur, ke il regardas l'extera signi di ludo nevidita inter vasta povi Extera ultre sua kompreno.

Nun Yara esis min granda kam puero; nun quale infanto lu jacis sur la tablo, ankore tenegis la juvelo. E nun la sorcisto subite rikonocis sua fato, e lu saltis a sua pedi, faligis la gemo. Ma lu ankore diminutis, e Konan vidis figuro tre mikra, pigmeatra, qua frenezioze kuris sur la suprajo dil ebena tablo, brandisis tre mikra brakii e kriachis per voco simila a la strido di insekto.

Nun lu diminutis til ke la granda juvelo stacis plu alte kam kolino avan lu, e Konan vidis, ke lu kovris sua okuli per la manui, quaze por shirmar oli kontre la brilo, dum ke lu shancelis quale dementulo. Konan sentis, ke ula forso magnetala e nevidebla tiras Yara a la gemo. Trifoye lu frenezioze kuregis cirkum ol en cirklo plustreteskanta, trifoye lu esforcis turnar su e kurar trans la tablo; pose kun kriacho qua febleskis en l'oreli dil spektanto, la sacerdoto levis sua brakii e kuris rekte vers la flamifanta globo.

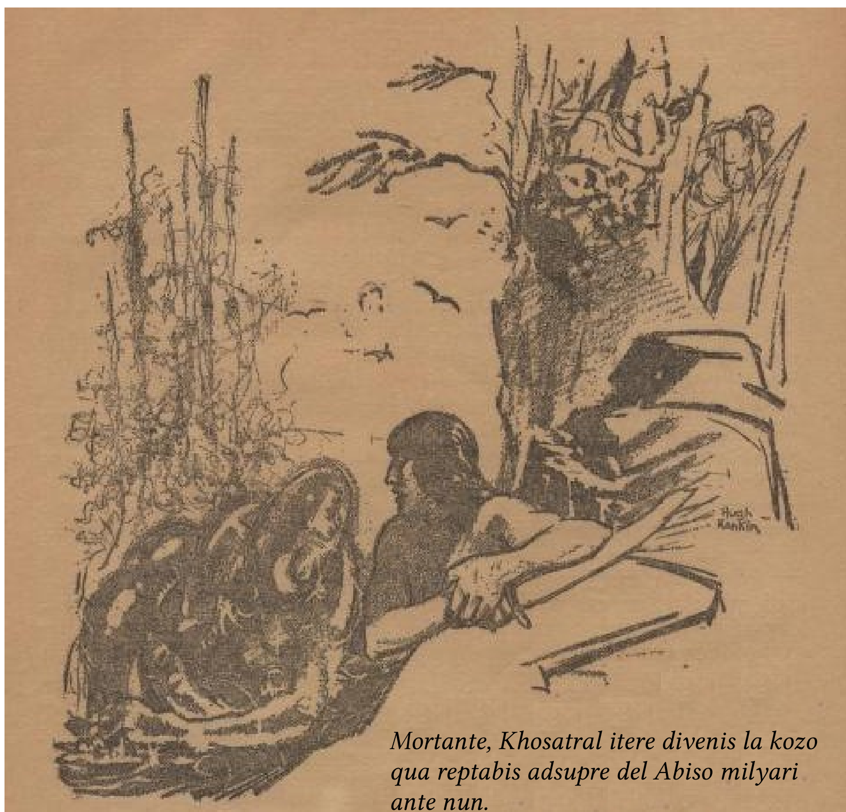
Inklinante su plu proxime, Konan vidis, ke Yara klimas la surfaco glata e kurva, neposible, quale homo

klimus vitra monto. Nun la sacerdoto stacis sur la suprajo, ankore brandisis sua brakii, advokis nomi abomininda e konocata nur dal dei. E subite lu sinkis aden la reala kordio di la juvelo, quale homo sinkas aden la maro, e Konan vidis, ke la fumatra ondi klozas su super lua kapo. Nun Konan vidis lu en la karmezina kordio dil juvelo, itere tam klara kam kristalo, quale on vidas fora ceno, tre mikra pro granda disto. Ed aden la kordio venis alizita figuro verda e brilanta qua havas la korpo di homo e la kapo di elefanto—ne plus blinda, ne plus kripla. Yara levis sua brakii e fugis quale dementulo fugas, e dop lu venis la venjanto. Subite, quale aerbuleto krevas, la granda juvelo desaparis en pluvarkatra explozo ed irisoza flagri, e l'ebena tablo-suprajo esis nuda e desertita—tam nuda, Konan ulmaniere savis, kam la marmora kanapeo en la supra chambro, ube jacabis la korpo di ta stranja ento transkosmala nomizita Yag-kosha e Yogah.

La Kimeriano turnis su e fugis del chambro, adinfre per l'arjenta eskalero. Il esis tante konfuzigita, ke ne venis en sua mento l'ideo eskapar del turmo per la sama voyo per qua il enirabis. Adinfre per ta arjenta eskalero kurva e tenebroza il kuris, e venis aden granda chambro ye la bazo. Ibe il haltis dum instanto; il enirabis la chambro dil soldati. Il vidis la cintilifado di lia arjenta kurasi, di la juvelizita tenili di lia espadi. Li sidis inklinata adsur la festino-tablo, lia plumi solene vaciletis super lia helmizita kapi; li jacis inter lia ludkubi e renversita gobleti sur la lapislazula pavimento makulizita per vino. Ed il savis, ke li esas mortinta. La promiso esis dicita, e facita; sive sorco, sive magio, sive l'ombro falinta de granda verda ali haltigis lia festado, Konan ne povis saveskar, ma ilua

voyo esis desobstruktita. Ed arjenta pordo esis apertita, revelis la blankeso di auroro.

Aden la verda gardeni venis la Kimeriano, e kande la venti di jorno suflis ad il portante la koldeta parfumo di abundanta kreskaji, il tresayis quale homo qua vekas ek sonjo. Il retroturnis su por regardegar l'okulta turmo quan il jus ekiris. Kad il esas sorcita? Kad il sonjas pri to quo semblis eventir? Dum ke il regardegis, la brilanta turmo shancelis avan la karmezina auroro, olua juvelizita bordo cintilifis en la lumo acensanta, ed ol krulis aden briletanta peci.

Mortante, Khosatral itere divenis la kozo qua reptabis adsupre del Abiso milyari ante nun.

LA FERA DIABLO

1.

La peskero desligis sua kultelo en olua gaino. La gesto esis instintala, nam to quon lu timis esas nulo mortigebla da kultelo, ne mem dal akuta lamo segatra e kurva dil Yuetshi, qua povas desintestinagar per adsupra stroko. Nek homo nek bestio minacis lu en la tenebroza solitareso dil kastelatra insulo Xapur.

Lu klimabis la klifi, trapasabis la junglo qua bordizas oli, e nun stacis cirkondata da restaji di stato desaparinta. Frakasita koloni brilis inter l'arbori, la linei di krulinta muri vagis aden l'ombri, e sub lua pedi esis larja pavi, fendita e kurvigita da radiki kreskanta sub oli.

La peskero esis tipo di sua raso, ta stranja populo di qua l'origino perdesas en la griza auroro dil pasinto, e qui lojas en lia kruda kabani alonge la rivo sudal dil maro Vilayet de pos anciena tempi. Lu esis larje facita, havanta longa brakii simiatra e pektoro muskuloza, ma magra lumbo e gambi. Lua vizajo esis larja, lua fronto penta, lua hararo densa e desordinita. Zono por la kultelo e shifono por lumbo-tuko esis lua nura vesti.

Esante ibe pruvis, ke lu esas min obtuze nekurioza kam la plumulto di lua populo. Homi rare vizitis Xapur. Ol esis nehabitata, preske obliviata, nur un de la miriado de insuli qui puntizis la granda maro enlanda. Homi nomizas ol Xapur, la Fortifikata, pro olua ruinaji, restaji di ula rejio prehistoriala, perdita ed obliviita ante ke la vinkanta Hiboriani kavalkabis adsude. Nulu savas ti qui erektabis ta petro-bloki, quankam nepreciza legendi restas inter la Yuetshi, legendi qui mi-kompreneble sugestas ligo nemezureble antiqua inter la peskeri e la nekonocata rejio dil insulo.

Ma esis mil yari de pos ke irga Yuetsho komprenis la signifiko di ta naraci; li nun repetis oli kom formuli sensignifika, sensencaji parolata segun kustumo. Nula Yuetsho venabis a Xapur dum un yarcento. L'apuda marbordo esis senhoma, kanoza marsho cedita al severa bestii qui frequentas ol. La vilajo dil peskero situesis plu fore sude. Tempesto suflabis lua frajila pesko-batelo for lua kustumala frequenteyo, e

naufrajigabis ol dum nokto di brilanta fulmino e bramanta aqui adsur l'alta klifi di ta insulo. Nun ye auroro la cielo esis blua e klara, la suno levanta su facis juveli ek la folii gutifanta. Lu klimabis la klifi, quin lu tenegabis dum la nokto, pro ke, dum la tempesto, lu vidabis terorinda fulmino-stroko del nigra cielo, e la shoko di ol, qua sukusis la tota insulo, esis akompanita da frakas-bruiso kataklismal quan lu dubitis venir de arboro fendita.

Obtuza kuriozeso igis lu inquestar; e nun lu trovis to quon lu serchas, e desquieteso kaptis lu, sento pri celata minaco.

Inter l'arbori stacis ruptita konstrukturo ek giganta bloki de stranja verda petro feratra, trovita nur sur l'insuli di Vilayet. Semblis nekredebla ke manui homal povis formacir e pozir olti, e certe esis ultre la povo homal renversir la konstrukturo. Ma la fulmino-stroko fendabis ta bloki qui pezas de plura tuni quale vitro, polvigabis altri, ed arachabis la tota arko dil kupolo.

La peskero klimis la fragmenti ed enregardis, e to quon lu vidis igis lu grunar. En la ruinita kupolo, cirkondata da petro-polvo e peceti di bloki frakasita, jacis viro sur ora bloko. Lu esis vestizita per sorto de jupo e zono shagrina. Lua nigra hararo, qua pendis kom quadrata krinaro til lua enorma shultri, esis ligita cirkum lua tempori da streta ora cirkleto. Sur lua nuda pektoro muskuloza jacis stranja poniardo havanta pomelo juvelizita, tenilo kordizita per shagrino, e larja cimitaro. Ol similesis la kultelo portata dal peskero ye la hancho, ma mankis ad ol la bordo segatra, ed ol esis fasonita per infinite plu granda experteso.

La peskero deziregis ta armo. Ta viro, komprenende, esis mortinta; lu esis mortinta dum yarcenti. Ica kupolo

esis lua tombo. La peskero ne esis kurioza pri qua arti l'ancieni prezervabis la korpo en tanta vivsimileso, qua igis la membri restar muskuloza e nevelkinta, la bruna karno vivoza. L'obtuza cerebro dil Yuetsho havis sat multa spaco nur por lua deziro por la kultelo havanta delikate ondatra linei an l'obtuze brilanta lamo.

Kliminte aden la kupolo, lu levis l'armo del pektoro dil viro. E kande lu facis lo, evento stranja e terorinda eventis. La bruna muskuloza manui konvulsis, la palpebri apertesis e revelis grand okuli obskura ed hipnotiganta, la regardego di qui tresayigante frapis la peskero quale stroko korpala. Lu retrosaltis, lasis falar la juvelizita poniardo pro perturbo. La viro sur l'estradeto rekte e pezoze sideskis, e la peskero beis pro ilua grandeso tale revelita. Ilua stret okuli tenis la Yuetsho ed en ta stret okuli lu vidis nek amikeso nek gratitudo; lu vidis nur fairo tam stranjera ed enemikal kam to quo brulas en l'okuli di tigro.

Subite la viro alte staceskis super lu, minaco en omna sua traiti. Esis nula spaco en l'obtuza cerebro dil peskero por timo, adminime tala timo quala sizas homo qua jus vidis to quo defias la legi fundamental di naturo. Dum ke la granda manui falis adsur lua shultri, lu ektiris sua kultelo segatra e frapis de infre per la sama movo. La lamo frakasesis an la ventro dil nekonocatulo quale sur stala kolono, e quik la kolo dil peskero esis ruptita quale sika brancheto da la giganta manui.

2.

Jehungir Agha, sinioro di Khawarizm e gardisto dil marbordo, itere examenis l'ornita pergamen-volvajo havanta pavono-siglo, e ridis kurte e sardonike.

'Nu?' bruske questionis lua konsilero Ghaznavi.

Jehungir levis sua shultri. Lu esis bela viro, havanta la senkompata fiereso di alta nasko e talento.

'La rejo perdas pacienteso,' lu dicis. 'Per sua propra manuo, lu bitre plendas pri to quon lu nomas mea falio gardar la frontiero. Per Tarim, se me ne esas kapabla frapar ta furtisti del stepi, Khawarizm devas havar nova mastro.'

Ghaznavi mediteme tiris sua barbo grizizita. Yezdigerd, rejo di Turan, esas la maxim potenta monarko en la mondo. En lua palaco en la granda portuo-urbo Aghrapur esas amasigita la spoliaji di imperii. Lua floti de galeri havanta purpura segli facabis lago Hirkaniana de Vilayet. L'obskura homi di Zamora pagas tributo a lu, anke la provinci estal di Koth. La Shemidi reverencas a lua regno tam fore weste kam Shushan. Lua armei devastas la frontieri di Stigia en la sudo e la nivoza landi dil Hiperboriani en la nordo. Lua kavalkanti portas torcho ed espado adweste aden Brithunia ed Ofir e Korinthia, mem til la frontieri di Nemedia. Lua espadagisti portanta orizita helmi tramplas armei sub la hufi di lia kavali, ed urbi murizita incendiesas segun lua impero. En la saturita sklavo-merkati di Aghrapur, Sultanapur, Khawarizm, Shahpur e Khorusun, mulieri vendesas po tri arjenta moneto-peceti—blonda Brithunianini, flava Stigianini, bruneta Zamoranini, ebenea Kushidini, Shemidini havanta olivea peli.

Tamen, dum ke lua rapida kavalkanti vinkas armei fore ye la frontieri, en lua propra lando enemiko audacoze tiras lua barbo per manuo rede gutifanta e fumo-makulizita.

Sur la larja stepi inter la maro Vilayet e la frontieri dil maxim estala rejio di Hiboria, nova raso genitesis dum la mi-yarcento pasinta, originale formacita ek fuganta kriminanti, ruinita viri, eskapinta sklavi, e desertinta soldati. Li esis homi de multa krimini e landi, uli naskis sur la stepi, uli fugis del rejlandi westala. Li nomizesis *kozaki*, qua signifikas vaganti.

Habitante la stepi larja ed expozita, egardante nula legi ma lia propra stranja kodexo, li divenabis populo kapabla defiar la Granda Monarko. Li sencese invadis la frontiero Turaniana, retretis aden la stepi kande vinkita; kun la pirati di Vilayet, homi di simila raso, li molestis la marbordo, spoliis la komerco-navi qua iradas inter la portui Hirkaniana.

'Quale me aplastez ta volfi?' questionis Jehungir. 'Se me persequus li aden la stepi, me riskus od esar interceptata e destruktata, o li tote evitus me ed incendius la urbo dum ke me esas absenta. Recente li esas plu audacoza kam olime.'

'Pro la nova chefo qua avancas inter li,' respondis Ghaznavi. 'Vu savas ta quan me indikas.'

'Yes!' replikis Jehungir. 'Ta diablo Konan; il es mem plu sovaja kam la *kozaki*, ma tam ruzema kam leono dil monti.'

'Esas plue pro l'instinto di animalo kam pro intelekto,' respondis Ghaznavi. 'L'altra *kozaki* es adminime decendanti di homi civilizita. Il es barbarulo. Ma forigar il esus frapar li mortigante.'

'Ma quale?' questionis Jehungir. 'Il iterante espadagas su ek morto semblante certa. E, per instinto o ruzemeso, il evitas od eskapas omna kaptilo quan on insidias por il.'

'Por omna bestio e por omna homo es kaptilo ne-eskapabla,' citis Ghaznavi. 'Negociante ransono kun la *kozaki* por kaptiti, me observis ica viro Konan. Il havas forta inklino a mulieri ed a forta drinkaji. Igez on querar vua kaptitino Oktavia.'

Jehungir klakis per la manui, e senemoca eunuko, Kushido, imajo di brilant ebeno en silka pantalono, reverencis avan lu ed iris segun lua impero. Lu balde rivenis tenante la karpo di altstatura belino qua havas la flava hari, klara okuli e hela pelo di sua raso. Elua kurta tuniko, zonizita ye la tayo, montris la marveloza konturi di splendida figuro. Elua bel okuli flagris pro rankoro ed elua reda labii budis, ma el lernabis submiso dum kaptiteso. El stacis, la kapo abasita, avan sua mastro til ke lu gestis, ke el sideskez sur la divano apud lu. Pose lu questionante regardis Ghaznavi.

'Ni lurez Konan de la *kozaki*,' bruske dicis la konsilero. 'Lia milit-kampeyo es nun ulloke en l'infra parto dil fluvio Zaporoska—qua, vu bone savas, esas dezerto de kani, marshoza junglo en qua nia lasta expediciono esis pecigita da ta senmastra diabli.'

'Me probable ne oblivios lo,' ironioze dicis Jehungir.

'Esas nehabitat insulo proxim la marbordo,' dicis Ghaznavi, 'nomizita Xapur, la Fortifikata, pro antiqua ruinaji. Esas partikularajo di ol per qua ol esas perfekta por nia skopo. Ol havas nula plajo, ma levas su perpendikle ek la maro per klifi alta de cent-e-kinadek futi. Ne mem simio povus klimar olti. L'unika loko ube on povas acensar o decensar esas streta voyeto an la

flanko westal qua aparas kom rodita eskalero skultita aden la solida petro dil klifi.

'Se ni povus kaptar Konan sola sur ta insulo, ni povus chasar lu segun nia deziro, per arkarmi, quale on chasas leono.'

'Plu bone dezirar la luno,' nepaciente dicis Jehungir. 'Ka ni sendez kuriero por demandar, ke lu klimez la klifi e vartez ni?'

'Fakte, yes!' Vidante l'astoneso di Jehungir, Ghaznavi pluse dicis: 'Ni demandez parlamento kun la *kozaki* pri kaptiti, ye la bordo dil stepi apud la fuorto Ghori. Segun kustumo, ni iros kun trupo e kampos exter la kastelo. Li venos kun trupo de egala nombro, e la parlamento procedos per la desfido e suspektemeso kustumala. Ma cafoye ni kunportos, quaze hazarde, vua belega kaptitino.' Oktavia redeskis e plu atenceme askoltis kande la konsilero gestis vers el per la kapo. 'El uzez sua omna artificachaji por atraktar l'atenco di Konan. Ne esos desfacila. A ta sovaja raptanto, el aparos kom dazlanta beleso. Elua viveso e forta figuro luros il plu intense kam un de la pupeatra belini di vua serayo.'

Oktavia saltis a sua pedi, la blanka pugni klozita, l'okuli cintilifanta, e la figuro tremanta pro iraco insultata.

'Ka vi koaktus me plear la debochantino por ta barbarulo?' el klamis. 'Me ne facos lo! Me ne esas hundino del vendo-bloko por afektace ridetar ed oglar furtisto del stepi. Me esas la filiino di sinioro Nemediana—'

'Tu esis del nobelaro Nemediana ante ke mea kavalkanti forraptis tu,' cinikale replikis Jehungir. 'Nun tu es nur sklavo qua facos to quon me imperos.'

‘Me ne facos lo!’ el furiis.

‘Kontree,’ dicis Jehungir per studiema krueleso, ‘tu ya facos lo. Me prizas la projeto di Ghaznavi. Durez, princo di konsileri.’

‘Konan probable deziros komprar el. Vu refuzos vendar el, komprenende, o kambiar po el la kaptiti Hirkaniana. Lore il forsan esforcos furtar el, o forportar el per atakar—quankam me ne opinionas, ke mem il audacos ruptar la parlament-armistico. Omnakaze, ni esez pronta por irg esforco.

‘Pose, balde pos la parlamento, ante ke il povas obliviar el, ni sendez ad il kuriero, sub armistico-standardo, por akuzar, ke il furtis la yunino, e por postular, ke il retrodonez el. Il forsan mortigos la kuriero, ma il adminime supozos, ke el eskapis.

‘Lore ni sendez spiono—peskero del Yuetshi suficos—al kampeyo dil *kozaki*, qua dicos a Konan, ke Oktavia celas su sur Xapur. Se me konocas ta homo, lu iros direte a ca loko.’

‘Ma ni ne povos esar certa, ke lu iros sole,’ disputis Jehungir.

‘Ka viro iras kun milito-bando por rendevuar kun la muliero dezirata?’ replikis Ghaznavi. ‘Probable il ya iros sole. Ma ni sorgez pri l’alternativo. Ni ne vartez il sur l’insulo, ube ni ipsa povus esar kaptita, ma inter la kani di marshoza punto qua salias nur triamil futi de Xapur. Se il venus kun trupo, ni retretus ed inventus nova komploto. Se il venus sole o kun bandeto, ni kaptus il. Fidez a me, lu venos memorante la rideti e signifikiv ogli di vua charmanta sklavo.’

‘Me ne abasos me a tala shamo!’ Oktavia furiis. ‘Ante lo, me mortos!’

‘Tu ne mortos, mea belino rebela,’ dicis Jehungir, ‘ma tu subisos experienco tre doloriganta e shaminda.’

Lu klakis, ed Oktavia paleskis. Cafoye ne la Kushido eniris, ma Shemido, viro tre muskuloza, de meza alteso, havanta kurta blue nigra barbo loklizita.

‘Yen laboro por tu, Gilzan,’ dicis Jehungir. ‘Forduktez ca folino e ludez kun el pokatempe. Ma sorgez, ke tu ne domajez elua beleso.’

Per nelauta grunacho la Shemido sizis la karpo di Oktavia, e tainstante sub lua feratra fingri elua tota defio abandonis el. Per krio kompatinda, el arachis su de ta manuo e jetis su a sua genui avan la mastro nepardonema, singlutis por mizerikordio.

Jehungir per gesto forsendis la deceptita tormentisto, e dicis a Ghaznavi: ‘Se vua projeto sucesos, me plenigos vua gremio per oro.’

3.

En l’obskureso ante auroro, sono nekustumal perturbis la solitareso qua dormis super la kanoza marshi e la nebuloza aqui dil marbordo. Ol esis nek somnolanta aquo-ucelo nek vekanta bestio. Ol esis homo qua luktante iras tra la densa kani plu alta kam la kapo di viro.

Esis homino, se irgu vidabus, altstatura ed havanta flava hararo. Elua trempita tuniko revelis la splendida membri. Oktavia advere eskapabis; omna insultita parto di el ankore priklis pro l’experienco en netolerebla kaptiteso.

La mastreso di Jehungir esabis sat mola; ma per intencita maligneso, Jehungir donacabis el a nobelulo

di qua la nomo esas citajo popular por dekadeso mem en Khawarizm.

La karno di Oktavia trepidis ed el havis ganso-pelo pro la memoraji. Desespero fortigabis el por klimar del kastelo di Jelal Khan per kordego fasonita ek bendi de lacerita tapeti, ed el hazarde trovis kavalo ligita a paliseto. El kavalkabis dum la tota nokto, e ye jornesko el havis kurbaturata kavalo ye la marshoza marbordo. Trepidante pro odio pri l'abomininda destino quan Jelal Khan projetis, el plunjis aden la marsho por serchar celoloko del expektita persequo. Kande la kani esis min densa cirkum el, e la aquo atingis elua kruri, el vidis l'obskura formo di insulo avan el. El vadis adavane til ke l'ondi atingis elua tayo; lore el forte natis per vigoro qua promisis duro nekustumala.

Pluproximeskante al insulo, el vidis ke ol eskarpe levas su del aquo per klifi kastelatra. El tandem atingis oli, ma trovis nula rok-tabulo o sub la aquo sur qua el povas stacar, o super ol de qua el povas pendar. El natis alonge la kurvo dil klifi, e l'anxio di elua longa fugo pezigis elua membri. Elua manui tastis alonge la roki eskarpa e subite trovis konkavajo. Singlutante pro alejo, el tiris su ek la aquo ed ibe ferme tenis su, blanka deino gutifanta en la febla stel-lumo.

El esis sur olti qui semblis esar gradi skultita aden la klifo. El acensis per oli, presis su an la petro-muro, ed audis la kliktado di remili silencigita. El intense regardis ed opinionis, ke el povas vidar neklara formo qua movas vers la marsho quan el jus livabis. Ma ol es tro fora por esar certa pro l'obskureso, e balde la febla sono cesis, ed el duris klimar. Se esus elua persequanti, esis ne plu bona projeto kam celar su sur l'insulo. El savis, ke la plumulta insuli apud ta marshoza marbordo

esas nehabitata. Ico forsan esus celoloko di pirati, ma mem pirati esus preferinda a la bestio de qua el eskapabis.

Klimante, el hazarde mentale komparis elua olima mastro a la *kozak*-chefo kun qua el—koaktite—shaminde flirtabis en la pavilioni dil kampeyo apud la fuorto Ghori, ube la siniori Hirkaniana negociabis kun la militisti del stepi. Ilua brulanta regardo pavorigis ed humiligis el, ma ilua pura feroceso elemental levis il super Jelal Khan, tala monstro quala nur civilizuro tro luxoza produktas.

El tranis su trans la klif-bordo e timide regardis la densa ombri avan el. L'arbori kreskis proxime al klifi, quale solida nigreso. Ulo flug-sisis super elua kapo, ed el blotisis, quankam el rikonocis, ke ol esas nur vespertilio.

El ne prizis ta ombri ebenatra, ma fermigis sua maxilo ed ireskis vers oli, esforcis ne pensar pri serpenti. Elua nuda pedi ne sonis sur la sponjatra sulo sub l'arbori. Inter oli, l'obskureso pavorigante glutis el. Pos apene dek-e-du pazi, el ne plus povis retroregardar por vidar la klifi ed ultre oli la maro. Kelka plusa pazi, ed el esis tote konfuzigata e perdis direciono-senso. Tra la branchi interplektita ne mem stelo esis videbla. El tastis e faletis blinde, subite haltis.

Avan el komencis ritmoza batado de tamburo. El ne expektis audar tala sono en ta loko dum ta tempo. El quik obliviis ol, koncieskis, ke apud el esas ula prezenteso. El ne povis vidar, ma savis, ke ulo apude stacas en l'obskureso.

Matide kriante, el retropazis, e facante lo, ulo quan el mem panikante rikonocis kom homala brakio kurvigis su cirkum elua tayo. El kriachis ed uzis sua tota yuna

forteso por saltar a libereso, ma la kaptanto sizis el quale se el esas puerino, facile opresis elua rezisto frenezioza. La silenco qua recevis elua frenezioza pregi e protesti grandigis elua teroro, ed el sentis su portata tra l'obskureso vers la fora tamburo qua pulsas e murmuras.

4.

Dum ke l'unesma tinti di jorno redigis la maro, bateleto havanta sola okupanto proximeskis a la klifi. La viro en la batelo esis figuro piktinda. Karmezina sharpo esis ligita cirkum ilua kapo; ilua larja bracho ek reda silko esis zonizita per larja sharpo qua suportis cimitaro en gaino shagrina. L'orizita boti plu multe sugestis kavalkanto kam maristo, ma lu habile traktis la batelo. Tra la blanka bluzo apertita videsis larja pektoro muskuloza, brunigita dal suno.

La muskuli di ilua pezoza bronzea brakii ondatre movis dum ke il remis per movo-facileso preske felinatra. Feroca vivaceso evidenta en omna traito e movo separis il de homi ordinara; ma ilua mieno esis nek sovaja nek solena, quankam l'okuli brulante blua sugestis feroceso facile vekigebla. Yen Konan, qua vagabis aden l'armizita kampeyi dil *kozaki* sen irga havajo ecepte sua mento e sua espado, e qua espadagabis voyo por esar chefo inter li.

Il remis al skultita eskalero quale on familiara kun la cirkumaji, e fixigis la batelo per kordo a saliajo di roko. Pose lu senhezite acensis per l'eskalero rodita. Il esis akute alerta, ne pro ke lu koncie suspektis celata

danjero, ma pro ke alerteso esis parto di il, stimulita da lua vivo sovaja.

To quon Ghaznavi konsiderabis esar intuico di animalo o sisesma senso esis nur la razatra fakultati e la sovaja inteleketo dil barbarulo. Konan havis nula instinto qua dicas a lu, ke homi celate spektas il de la kani dil marbordo.

Dum ke il klimis la klifo, un de ta homi profunde respiris e furtatre levis armarko. Jehungir sizis lua karpo e blasfemante sisis aden lua orelo. 'Folulo! Ka vu trompus ni? Ka vu ne vidas, ke il es ultre nia porteo? Lasez lu irar aden l'insulo. Lu serchos la yunino. Ni restez hike pokatempe. Lu forsan sentis, ke ni es hike, o konjektis nia komploto. Lu forsan celis militisti ulloke. Ni vartez. Pos horo, se nulo suspektinda eventabus, ni remos al eskalero ed ibe vartos il. Se il ne rivenos pos pasable kurta tempo, uli de ni iros adsur l'insulo por trakar il. Ma me ne deziras lo, se posible. Uli de ni certe mortus se ni mustas enirar la foresto. Me preferus kaptar il decensanta l'eskalero, ube ni povas plumizar il per flechi de sekura disto.'

Dume la sensuspekta *kozako* plunjis aden la foresto. Il taceme iris per mola ledra boti, ilua regardo avide serchis omna ombri por vidar la splendida belino qua havas flava hararo, pri qua il revabis de pos vidir el en la paviliono di Jehungir Agha apud la fuorto Ghori. Il mem dezirus el se el montrabus repugneso pro il. Ma elua rideti e regardeti enigmatra incitis ilua sango, e per omna violenteso senlega di ilua heredo, il deziris ta homino civilizita ed elua blanka pelo ed orea hararo.

Il esabis sur Xapur ante nun. Min kam un monato ante nun il ibe sekrete kunvenabis kun pirati. Il savis, ke il proximeskas a loko ube on povas vidar la

misterioza ruinaji por qui l'insulo esas nomizita, ed esis kurioza, kad il trovos la yunino inter oli. Tainstante il haltis quaze frapita til morto.

Avan il, inter l'arbori, ulo aparis quan ilua raciono dicis esar neposibla. *Ol esis granda muro obskure verda, havanta alta turmi ultre la rempari.*

Konan stacis paralizita en la perplexeso qua senkurajigas on koram neposibla nego di raciono. Il dubitis nek sua vido nek sua raciono, ma ulo esis monstroze mala. Min kam un monato ante nun, nur frakasita ruinaji revelesis inter l'arbori. Qua manui homal dum la kelka pasinta semani povus erektir tam enorma amaso kam il nun vidas? Pluse, la pirati qui sencese vagas sur Vilayet certe saveskabus pri tante grandega laboro hike, e li informabus la *kozaki.*

Esis nula expliko, ma yen fakto. Il esas sur Xapur e ta marvelatra amaso de alta masonuri esas sur Xapur, ed omno esas dementeso e paradoxo; ma omno esas vera.

Il jiris por retrokurar tra la junglo, decensar per la skultit eskalero, e remar trans la blua aquo al fora kampeyo ye l'ekflueyo dil Zaporoska. Dum ta panik-instanto senraciona, mem pensar pri restar tante proxim l'enlanda maro repugnis il. Il livez ol dop su, livez la kampeyo armizita e la blua Esto misterioza ube la legi fundamental di naturo povas esar forpozita, per qua magio diablatra il ne savas.

Dum instanto restis en la balanco la fato di rejii qui dependas de ca barbarulo gaye vestizita. Mikra evento inklinigis la balanco—nur silka shifono qua pendas de arbusto quan il hazarde vidis. Il inklinis su vers ol, ilua naztrui expansis, ilua nervi tremis pro stimulivo subtila. Sur ta peceto di stofo lacerita, tante feble, ke il sentis ol min multe per ilua sensi korpal e plu multe

per instinto, restis la parfumo quan il rikonocis de la dolca karno dil muliero vidita en la paviliono di Jehungir. La peskero ne mentiabis: el ya esas hike! Lore en la sulo il vidis un traco de nuda pedo, longa e streta, ma di homulo, ne di homino, e plu profunda kam esas naturala. La konkluzo esis evidenta; la homulo qua livis ta traco portis kargajo, e qua kargajo ecepte la yunino serchata dal *kozako*?

Il taceme stacis koram l'obskura turmi videbla tra l'arbori, ilua okuli esis nur fenduri por blua fairo. Deziro por la yunino havanta flava hararo luktis kun budema furio primordial kontre ta qua kaptabis el. Ilua pasiono homal represis ilua timi ultrahoma, e blotisante quale trakanta pantero, il glitis vers la muri, uzis la densa foliaro por esar nevidebla del rempari.

Pluproximeskante, il vidis, ke la muri kompozesis ek la sama verda petro kam la ruinaji, ed il havis nebulatra sento di familiareso, quale se il regardas ulo ne antee vidita, ma pri qua il sonjabis, od imaginabis. Tandem il rikonocis ta sento. La muri e turmi restis sur la linei dil ruinaji, quaze ke l'edifici krulinta rikreskabis segun olia formi originala.

Nula sono perturbis la jornala silenco dum ke Konan furtatre iris al bazo dil muro, qua eskarpe levis su del abundanta vejetantaro. En ta sudala parto dil enlanda maro, la vejetantaro esis preske tropikala. Il vidis nulu sur la rempari, audis nula sono de interne. Il vidis adsinistre ye kurta disto enorma pordego, e supozis, ke ol esis riglagita e gardita. Ma il anke supozis, ke la serchata yunino esas ultre ta muro, e la voyo quan il selektis esis karakterizive temerara.

Super il, branchi festonizita per viti extensis su vers la rempari. Il klimis arborego quale kato, ed atinginte

loko super la parapeto, tenis dika brancho per amba manui, ociligis su til ke il ganis momento, e lore jetis su tra la aero, felinatre falis adsur la rempari. Ibe squatante, il regardegis l'infra stradi dil urbo.

La cirkuito dil muro ne esis granda, ma la nombro di verda petra edifici kontenita en ol surprizis on. Oli esis alta de tri o quar etaji, la plumulto havis plata tekti, en bona stilo arkitekturala. La stradi konvergis quale la radii di roto en korto oktogonatra ye la centro dil urbo, avan alta edifico havanta kupoli e turmi qua dominacis la tota urbo. Il vidis nulu en la stradi od en la fenestri, quankam la suno ja levis su. La silenco qua regnis esis to di urbo mortinta e desertita. Streta petra eskalero acensis la muro proxim il; per to il decensis.

Domo esis tante proxim la muro ke, mi-voye alonge l'eskalero, il trovis apuda fenestro ed haltis por enregardar. Esis nula stangi, e la silka kurteni esis tenita da satina kordi. Il regardis chambro di qua la parieti esis celita da obskura tapeti velvura. La pavimento esis kovrita per dika tapisi, ed esis benki ek ebeno polisita, ed ivora doselo, sur qua feli esis amasigita.

Il itere komencis decensar kande il audis sono di ulu venanta en la strado infre su. Ante ke ta nekonocato povus irar cirkum l'angulo e vidar il sur l'eskalero, il rapide transsaltis la spaco e falis aden la chambro. Il ektiris sua espado. Il stacis dum instanto quale statuo; nulo eventis, do il movis trans la tapisi vers arkatra pordo, kande tapeto esis fortirita por revelar alkovo kusenizita, de qua gracila yunino havanta bruna hararo regardis il per okuli langoroza.

Konan tensate regardegis el, expektis ke el quik krieskos. Ma el nur represis ocito per frianda manuo,

staceskis e sensucie apogis su an tapeto tenita per un manuo.

El esis sendubite blankino, quankam la pelo esis tre obskura. Elua hararo quadrate tondita esis tam nigra kam noktomezo; elua unika vesto esis silko-peceto cirkum la flexebla hanchi.

Balde el parolis, ma il ne savis l'idiomo e sukusis sua kapo. El itere ocitis, flexeble extensis su, e sen montrar timo o surprizo, chanjis a linguo quan il povis komprenar, dialekto dil Yuetshi, ma sonante stranje antique.

'Ka vu serchas ulu?' el sensucie questionis, quale se invado di elua chambro da armizita stranjero esas tote kustumala.

'Qua vu esas?' il questionis.

'Me esas Yateli,' el lente respondis. 'Me evidente festis til tarde hiere, me esas nun tre dormema. Qua vu esas?'

'Me esas Konan, komandero inter la *kozaki*,' il respondis regardante el. Il supozis, ke elua mieno esas posturo, ed expektis ke el esforcez eskapar del chambro od ecitar la domanaro. Ma quankam velvura kordo, forsan signal-kordo, pendis apud el, el ne tushis ol.

'Konan,' el dormeme repetis. 'Vu ne esas Dagoniano. Me supozas, ke vu esas mercenario. Ka vu fortranchis la kapi de multa Yuetshi?'

'Me ne batalias aquo-rati!' il grunis.

'Ma li esas tre terorinda,' el murmuris. 'Me memoras kande li esis nia sklavi. Ma li revoltis ed incendiis e mortigis. Nur la magio di Khosatral Khel retenis li de la muri—' El pauzis, perplexa mieno luktis kontre la dormemeso. 'Me obliviis,' el murmuris. 'Li ya klimis la

muri hiere nokte. Esis krii e fairo, ed homi vane advokis Khosatral.' El agitis la kapo quale se por klarigar ol. 'Ma lo ne esas posibla,' el murmuris, 'nam me vivas, e pensis esar mortinta. Ho, sendez omno a la diablo!'

El transiris la chambro, prenis la manuo di Konan e duktis il al doselo. Il necerte e perplexe cedis su. La yunino ridetis quale dormema puerino; elua cilii longa e silkatra pendis an okuli obskura e nebulatra. El karezis ilua densa nigra lokli, quaze por certigar, ke il esas reala.

'Esis sonjo.' El ocitis. 'Forsan nur sonjo. Me sentas, ke me nun sonjas. Ne importas. Esas ulo quon me ne povas rimemorar—me obliviis—esas ulo quon me ne povas komprenar, ma me dormeskas pro pensar. Omnakaze, ne importas.'

'Quon vu volas dicar?' il anxie questionis. 'Vu dicis, ke li klimis la muri hiere nokte. Qui?'

'La Yuetshi. Tale me opinionis. Fumo-nubo celis omno, ma nuda diablo sangizita sizis me ye la fauco e trapikis me per kultelo. Ho, to dolorigis me! Ma to esis sonjo, regardez, esas nula marko.' El senpudore exploris sua glata pektoro, pose sideskis adsur la gremio di Konan e pozis sua flexebla brakii cirkum ilua dika kolo. 'Me ne povas rimemorar,' el murmuris, e pozis sua kapo adsur ilua grandega pektoro. 'Omno esas obskura e nebulatra. Ne importas. Vu ne esas sonjo. Ni vivez tam longe kam posible. Amorez me!'

Il bersis la kapo dil yunino en sua brakio muskuloza, e kisis elua reda labii per sincera savuro.

'Vu esas forta,' el repetis, la voco minlauteskis. 'Amorez me—amorez—' La dormema murmurado haltis; l'obskura okuli klozesis, la longa cilii pendis sur

la vangi sensuala; la flexebla korpo destensis su en la brakii di Konan.

Il regardachis el. El semblis esar parto dil iluziono dil tota urbo, ma la ferma tusho di elua membri sub ilua serchanta fingri konvinkis il, ke esas vivanta yunino homala en ilua brakii, ne ombro di sonjo. Ne min desquietigita, il hastoze pozis el adsur la feli sur la doselo. Elua dormado esis tro profunda por esar naturala. Il decidis, ke el esas adikto di ula drogo, forsan la nigra lotuso di Xuthal.

Lore il trovis nova marvelo. Inter la feli sur la dorselo esis belega pelo havanta makuli, la chefa koloro orea. Ol ne esis imituro injenioza, ma la felo di reala bestio. E ta bestio, Konan savis, esis extingita de pos adminime mil yari; ol esis dil grandega orea leopardo qua tre multe importas en la legendi di Hiboria, e qua l'anciena artisti delektis piktar e skultar en marmoro.

Perplexe agitante la kapo, Konan pasis tra la portalo aden koridoro sinuifanta. La domo esis silencoza, ma de extere il audis sono quan ilua akuta oreli rikonocis kom ulo acensante per l'eskalero an la muro per qua il ipsa enirabis l'edifico. Pos instanto il tresayis audar, ke ulo saltas per pedi mola ma pezoza aden la chambro quan il jus ekirabis. Rapide turnante su, il hastis alonge la sinuifanta koridoro til ke ulo sur la pavimento haltigis il.

Ol esis figuro homala, qua jacis duime en la koridoro, duime en aperturo qua evidente celas pordo aspektanta quale un de la pariet-paneli. Ol esis viro, obskura e magra, vestizita nur per silka lumbo-tuko, havante kapo razita e traiti kruela, e lu jacis quale se morto frapabis lu venante de dop la panelo. Konan squatis super lu, serchis por la kauzo di morto, e deskovris, ke

lu nur profunde dormas, simile a la yunino en la chambro.

Ma pro quo hike dormar? Pensante pri lo, Konan esis galvanizita da sono dop il. Ulo movas vers il en la koridoro. Rapida regardeto revelis, ke la koridoro finas avan grandega pordo posible klefklozita. Konan levis la sternanta korpo del panel-enireyo e trapazis, klozis la panelo dop su. Kliko montris, ke ol esas nun klefklozita. Stacante en tota obskureso, il audis ke tranata pazo haltas exter la pordo, e febla koldeso titilis ilua spino. To esis la pazo di nula homo, nek di irga bestio konocata.

Esis silencoza instanto, pose nelauta strido de ligno e metalo. Il extensis manuo e sentis, ke la panel-pordo tensesas e kurvigesas adinterne, quale se granda pezajo presas ol de extere. Kande il tushis sua espado, ta presado cesis, ed il audis stranja bavo qua prikligis la kurta hari di ilua kranio-pelo. Tenante la cimitaro, il retroe pazeskis, ed ilua taloni sentis gradi. Il preske faletis adinfre. Il esis sur streta eskalero.

Il tastis e decensis adinfre tra l'obskureso, serchis ma ne trovis aperturo en la parieti. Decidinte ke il ne plus esas en la domo, ma profunde en la tero sub ol, il deskovris, ke la gradi finas en plana tunelo.

5.

Konan tastis alonge la tunelo nigra e silencoza, omninstante timis falar aden ula puteo nevidebla; ma tandem ilua pedi itere frapis gradi, ed il acensis, til ke il venis a pordo sur qua ilua fingri trovis metala klinko. Il ekiris aden chambro obskura ed alta havanta enorma

proporcioni. Fantastika koloni marchis cirkum la muri marmorumita, subtenis plafono qua, samtempe translucida ed obskura, aparis quale nuboza cielo noktomeza, ed ofris iluziono di alteso neposibla. Se irga lumo enfiltris de extere, ol esis kurioze chanjita.

En budema krepuskulo, Konan transiris la pavimento vakua e verda. La chambrego esis cirkulatra, penetrita en un latero da la granda bronza plaki di giganta pordo. Opozante ico, sur estradeto apud la muro, a qua acensis vitra gradi larja e kurva, situesis kupra trono, e Konan, vidante to quo envolvis la trono, hastoze retretis e levis sua cimitaro.

Pose, pro ke la kozo ne movis, il plu sorgeme regardis, e balde acensis per la vitra gradi e regardegis ol. Ol esis giganta serpento, semblante skultita ek sorto de jado. Omna squamo esis tam distinta kam sur kreuro vivanta, e l'irisoza kolori esis piktita segun realeso. La granda kapo koniforma esis mi-submersita en la volvaji dil korpo; do nek okuli nek boko esis videbla. Il sentis rikonoco en sua mento. Ta serpento evidente reprezentas un de ta feroca monstri dil marsho qui multa epoki ante nun frequentabis la kanoza rivi dil marbordo sudal di Vilayet. Ma, quale l'orea leopardo, oli ne existis de pos yarcenti. Konan vidabis kruda imaji di oli, miniaturi, en l'idol-kabani dil Yuetshi, e deskripto pri oli esis en la *Libro di Skelos*, qua uzas fonti prehistoriala.

Konan admiris la squamoza torso, tam dika kam ilua kruro ed evidente tre longa, ed extensis kurioza manuo ad ol. Tushante ol, ilua kordio preske cesis batar. Glaciatra koldeso konjelis la sango en ilua veini ed herisis la kurta hari di sua kranio-pelo. Sub ilua manuo ne esis surfaco glata e frajila ek vitro o metalo o petro,

ma la maso flexebla e fibroza di *ento vivanta*. Il sentis vivo kolda ed inerta fluar sub la fingri.

Ilua manuo retrofalis pro repugneso instintala. L'espado tremante en ilua manuo, hororo e repugneso e timo preske strangulante il, il retropazis e tre sorgeme decensis la vitra gradi, e regardegis pro pavorigita facineso la ento hororinda qua dormis sur la kupra trono. Ol ne movis.

Il atingis la bronza pordo e probis ol, kordio inter la denti, sudorifante pro timo, ke il trovez su inkluzita kun ta slimoza hororo. Ma la pordo apertesis, ed il traglitis e klozis ol dop su.

Il trovis su en larja koridoro havanta alta muri tapetizita. La lumo esis la sama obskureso krepuskulala. Distanta kozi esis nedistinta, do il esis desquietigita, e pensis pri serpenti qui nevideble glitas tra l'obskureso. Pordo ye la fora extremajo semblis esar distanta de milii en ta lumo deceptanta. Plu proxime, la tapeto pendis talmaniere ke semblis esar aperturo dop ol, e kande il cirkonspekte levis oli, il deskovris streta eskalero qua duktas adsupre.

Il hezitis ed audis de la granda chambro jus ekirita la sama tranata pazi quin il audabis exter la panelo. Kad il persequesis tra la tunelo? Il hastoze acensis per l'eskalero, faligis la tapeto dop su.

Balde il iris aden koridoro sinuifanta. Il trapazis l'unesma pordo renkontrita. Il havis duopla skopo per ta vagado semblante senskopa: eskapar de ta edifico ed olua misterii, e trovar la yunino Nemediana qua, il opinionis, esas enkarcerigita ulloke en ta palaco, o templo, od irge quo ol esas. Il opinionis, ke ol esis la granda edifico kupolizita en la centro dil urbo, ed esis

probabla, ke hike lojas la regnanto dil urbo, a qua kaptita homino sendubite esez adportita.

Il trovis su en chambro, ne koridoro, e preske retroiris, kande il audis voco dop un de la parieti. Ne esis pordo en ta parieto, ma il inklinis su ad ol e klare audis. Glaciatra koldeso lente reptis alonge ilua dorso. L'idiomo esis Nemediana, ma la voco ne esis homala. Ol havis resono terorinda, quale kloshego qua sonas ye noktomezo.

'Esis nula vivo en l'Abiso, ecepte to enkorpigita en me,' ol resonis. 'Esis nek lumo, nek movo, nek irga sono. Nur l'urjo dop ed ultre vivo guidis ed incitis me a mea voyajo adsupre, blinda, nesentiva, persistanta. Tra epoki ed epoki, e tra la senchanja strati di obskureso me klimis—'

Sorcita da ta sono resonanta, Konan blotisis obliviante omno, til ke olua povo hipnotiganta kauzis stranja remplaso di fakultati e percepto, e sono kreis l'iluziono di vido. Konan ne plus remarkis la voco ecepte kom fora son-ondi ritmoza. Portite ultre ilua ero ed ilua propra individueso, il vidis la transmuto dil ento quon on nomizis Khosatral Khel, qua epoki ante nun reptabis del Nokto e del Abiso por vestizar su en la materio dil universo.

Ma homala karno esis tro febla, tro meskina por kontenar l'esenco terorinda qua esas Khosatral Khel. Do lu staceskis en la formo ed aspekto di viro, ma lua karno ne esis karno, nek lua osto esis osto, nek lua sango esis sango. Lu divenis blasfemajo kontre la tota naturo, nam lu igis vivar e pensar ed agar stofo bazala, qua antee nultempe havis la pulso e movado di ento animita.

Lu marchegis tra la mondo quale deo, nam nula armo terala povis nocar lu, e segun lu, yarcento esas quale horo. Vagante, lu trovis populo primitiva qua habitis l'insulo Dagonia, e lu komplezesis donacar kulturo e civilizeso a ta populo; per lua helpo li konstruktis l'urbo Dagon e li ibe habitis ed adoris lu. Stranja e teroriganta esis lua servisti advokata del obskura anguli dil planeto, ube severa transvivanti de epoki obliviata ankore guatis. Lua domo en Dagon konektesis ad omna altra domi per tuneli tra qui lua sacerdoti havanta razita kapi portis viktimi por sakrifikar.

Ma pos multa eri, populo feroca e brutala aparis sur la marbordo. Li nomizis su Yuetshi, e pos feroca batalio li esis vinkita e sklavigita, e dum preske un generaciono li mortis sur l'altari di Khosatral.

Lua sorco katenizis li. Tatempe lia sacerdoto, viro stranja e magra de raso nekonocata, plunjis aden la dezerto, e riveninte portis kultelo ek nula materio terala. Ol esis forjita ek meteoro qua flagrabis tra la cielo quale flecho flamifanta e falabis aden fora valo. La sklavi revoltis. Lia krecenti havanta segatra lami falchis la homi di Dagon quale mutoni, e kontre ta kultelo neterala, la sorco di Khosatral esis nepotenta. Dum ke masakro e buchado bramis tra la reda fumo qua plenigis la stradi, la maxim severa akto di ta severa dramato pleesis en l'enigmatra kupolo dop la chambro havanta estradeto e kupra trono e muri marmorumita quale la pelo di serpento.

De ta kupolo la sacerdoto dil Yuetshi sole emersis. Lu ne mortigabis sua enemiko, pro ke lu deziris havar ta minaco pri liberigar lu por retenar lua propra regnati rebela. Lu livabis Khosatral jacar sur l'ora estradeto, la

mistika kultelo sur lua sino kom sorco por retenar lu sensensa e senanma til la lasta judicio.

Ma l'epoki pasis e la sacerdoto mortis, la turmi di desertita Dagon krulis, la legendi obskureskis, e la Yuetshi diminutesis per pesti e famini e militi, til ke li esas nur restaji dispersita, krasoze vivas alonge la marbordo.

Nur l'enigmatra kupolo rezistis la domajo di tempo, til ke hazarda fulmino-stroko e la kuriozeso di peskero levabis la kultelo magiala del sino dil deo e ruptis la sorco. Khosatral Khel staceskis e vivis ed itere forteskis. Lu komplezesis restaurar l'urbo quale ol esabis dum la dii ante olua falo. Per lua nekromancio lu erektis la turmi del polvo di milyari obliviata, e la homi qui esabis polvo dum epoki itere movis vivante.

Ma homi qui gustabis morto nur partale vivas. En l'obskur anguli di lia anmi e menti, morto ankore restas nevinkita. Nokte la homi di Dagon movas ed amas, odias e festinas, e memoras la falo di Dagon e lia propra masakro nur kom obskura sonjo; li movas en sorcita iluzion-nebulo, sentas la stranjeso di lia existo, ma ne questionas la kauzi di ol. Ye jornesko, li dormeskas profunde, por esar itere vekigita nur da la venonta nokto, qua esas parenta a morto.

To omna rulis kom terorinda panoramo avan la koncio di Konan dum ke il blotisis apud la muro tapetizita. Ilua raciono shancelis. Omna certeso e raciono esis forbalayita, restis universo tenebroza tra qua movis kapucizita figuri havanta terorinda potenciali. Tra la voco qua resonis quale sonas kloshego triumfanta super l'ordinita legi di sana planeto, homala sono ankragis la mento di Konan de

olua fugo tra sferi di dementeso. Ol esis la histeriala singluti di homino.

Il nevolate saltis a sua pedi.

6.

Jehungir Agha sempre plu nepaciente vartis en sua batelo inter la kani. Plu kam un horo pasabis, e Konan ne ri-aparis. Il sendubite ankore serchas l'insulo por la yunino ibe celita. Ma nova konjekto venis al mento di Agha. Se la komandero proxime livabis sua militisti, ka li suspektos e venos por inquestar pri ilua absenteso? Jehungir parolis al remeri, e la longa batelo glitis del kani e movis vers la skultita eskalero.

Livinte sis viri en la batelo, lu duktis l'altra dek fortega armarkisti di Khawarizm, qui weris alta helmi e manteli ek tigro-feli. Quale chaseri qui invadas la retreteyo di leono, li furtatre avancis adsub l'arbori, flechi an la kordeti. Silenco regnis en la foresto, ecepte kande granda verda kozo, forsan papagayo, jiris super lia kapi kun basa tondro de larja ali, e pose forflugis tra l'arbori. Per subita gesto Jehungir haltigis sua bando, e li nekredante regardegis la turmi videbla tra la fora folii.

'Tarim!' murmuris Jehungir. 'La pirati rikonstruktis la ruinaji! Sendubite Konan esas ibe. Ni explorez. Urbo fortifikata tante proxim la marbordo!—Venez!'

Per prudenteso rivivigita, li glitis tra l'arbori. La ludo chanjesis; de persequanti e chaseri li divenis spioni.

E dum ke li reptis tra l'interplektita vejetantaro, la serchata viro havis plu multa danjero kam lia flechi filigranizita.

*

Konan sentis, havante ganso-pelo, ke ultre la parieto ta resonanta voco cesabis. Il stacis tam senmove kam statuo, ilua regardo fixigita ye pordo kurtenizita tra qua, il savis, kulminanta hororo balde aparos.

Esis obskura e polvoza en la chambro, e la hari di Konan herisis su sur ilua kranio-pelo dum ke il regardis. Il vidis kapo e du giganta shultri emersar del krepuskulo tenebroza. Esis nula sono di pedi, ma la granda obskura formo sempre plu distinteskis, til ke Konan rikonocis la figuro di viro. Lu weris sandali, jupo e larja zono shagrina. Lua quadrata hararo esis ligita per ora cirkleto. Konan regardegis la larjeso dil monstratra shultri, la muskuloza pektoro, la salianta muskuli dil torso e membri. La vizajo havis nula febleso e nula kompato. L'okuli esis buli de obskura fairo. E Konan konocis, ke ico esas Khosatral Khel, l'ancieno del Abiso, la deo di Dagonia.

Nula vorto parolesis. Nula vorto necesesis. Khosatral extensis sua granda brakii, e Konan blotisis sub oli por hakar vers la ventro dil gigantulo. Lore il retrosaltis, ilua okuli flamifis pro surprizo. L'akuta lamo sonigis sur la forta korpo quale sur amboso, retrosaltis sen tranchir. Pose Khosatral nerezisteble avancis.

Esis fluganta shoko, feroca tordo ed interplektado di membri e korpi, e Konan forsaltis, omna tendino tremis pro la violenteso di ilua esforci; sango fluis de ube la skrachanta fingri lacerabis ilua pelo. Tushante ta gigantulo, il experiencis l'ultima hororo di naturo maledikata; ne karno homal kontuzabis il, ma *metalo*

animita e koncia; esas korpo ek vivanta fero qua kontreagas il.

Khosatral alte stacis super la kombatanto en l'obskureso. Se ta granda fingri sizus e tenus, oli ne liberigus til ke la homo esas mortinta en oli. En ta mi-lumizita chambro, homo luktis kontre sonjo-monstro en koshmaro.

Konan forjetis sua neutila espado, sizis pezoza benko e lansis ol per sua tota forteso. Ol esis tala jetajo quala kelki povis mem levar. An la pektoro di Khosatral ol esis splitigita. Ol ne mem shanceligis la gigantulo sur lua ferme pozita gambi. Lua vizajo kelke perdis olua aspekto homala, aureolo de fairo lumizis la kapo pavoriganta, e quale movanta turmo, lu avancis.

Per desesperanta tiro Konan arachis tota parto di tapeto del muro ed ociligis ol, per muskulal esforco plu granda kam esis necesa por lansar la benko, cirkum la kapo dil gigantulo. Dum instanto Khosatral drashis per la brakii, sufokata e blindigata da l'adheranta stofo qua rezistis lua forteso quale ligno e stalo ne povus, e dum ta instanto Konan sizis sua cimitaro e kuregis aden la koridoro. Sen inhibar ilua rapideso, il jetis su tra la pordo dil apuda chambro, bruisoze klozis la pordo e riglagis ol.

Turnante su il quik haltis; omna sango en il semblis pulsar aden ilua kapo. La homino por qua il tante multe audacabis ibe blotisis sur amaso de silka kuseni, elua orea hararo falis adsur elua nuda shultri, l'okuli esis vakua pro teroro. Il preske obliviis la hororo dop su, til ke frakas-bruiso rikonciigis il. Il sizis la yunino e saltis al pordo opozata. El esis tro impotenta pro pavoro por o rezistar o helpar il. Febla krieto esis l'unika sono quan el esis kapabla facar.

Konan ne disipis tempo per probar la pordo. Stroko di ilua cimitaro hakante pecigis la seruro, e saltante tra ol al eskalero ultre ol, il vidis la kapo e shultri di Khosatral aparar tra l'altra pordo. La koloso frakasis la pezoza paneli quale kartono.

Konan kuregis adsupre per l'eskalero, portis la granda yunino sur un shultro tam facile kam il portus puerino. Adube il iras, il tote ne savis, ma l'eskalero finis avan pordo di chambro ronda e kupolizita. Khosatral venis dop li per l'eskalero tam tacoze kam vento-morto, e tam rapide.

La muri dil chambro esis ek solida stalo, anke la pordo. Konan klozis ol e faligis aden olia plasi la granda stangi furnisita. Il pensis, ke ico esas la chambro di Khosatral, ube lu inkluzas su por sekure dormar for la monstri quin lu liberigas del Fosi por obediar lua imperi.

La rigli esis apene pozita kande la granda pordo tremis e sukusesis dal asalto dil gigantulo. Konan levis sua shultri. Hike esis la fino dil voyo. Esis nul altra pordo en la chambro, nek fenestro. Aero, e la stranja lumo nebulatra, venis tra l'interstici en la kupolo. Il probis la nikela akutajo di sua cimitaro, tre kalma nun ke il esas akulata. Il esforcabis tam bone kam posible eskapar; kande la gigantulo venos bruisoze tra ta pordo, il atakos lu per nova sovaja asalto per sua neutila espado, ne pro ke il expektas sucesar, ma pro ke ilua naturo esas luktante mortar. Nun nula ago esis posibla, ed ilua kalmeso esis nek koaktita nek fingita.

La regardo quan il turnis a sua bela kompanino esis admiranta ed intensa, quale se il havis cent plusa yari por vivar. Il senceremonie faligabis el adsur la pavimento por klozar la pordo, ed el nun genupozis e

mashinatre ordinis sua fluanta lokli e mikra vesti. La feroca okuli di Konan aprobante brulis e devoris elua hararo densa ed orea, elua okuli klara e larja, elua laktea pelo brilanta per vivoza saneso, la ferma mami, la konturi dil belega hanchi.

Nelauta krieto eskapis el kande la pordo tremis ed un riglo ruptesis kun gruno.

Konan ne regardis ol. Il savis, ke la pordo ankore rezistos pokatempe.

'Li dicis, ke vu eskapabis,' il dicis. 'Peskero Yuetsha dicis, ke vu celis vu hike. Quale vu nomesas?'

'Oktavia,' el mashinatre respondis. Pose la vorti venis impetuoze. El sizis il per fingri desesperanta. 'Ho Mitra! qua koshmaro esas? La homi—la homi havanta bruna peli—un de li kaptis me en la foresto ed adhike portis me. Li portis me a—a ta—ta *ento*. Lu dicis a me—lu dicis—ka me dementeskas? Kad ico esas sonjo?'

Il regardetis la pordo qua esis kurvigita adinterne quale se per frapo di arieto.

'No,' il dicis, 'es nula sonjo. Ta charniro falias. Es stranja, ke diablo mustas abatar pordo quale normala homo; ma pos omno, lua forteso ipsa esas diablajo.'

'Ka vu ne povas mortigar lu?' el dicis anhelante. 'Vu es forta.'

Konan esis tro honesta mentiar. 'Se mortivo povus mortigar lu, lu nun esabus mortinta,' il respondis. 'Me nochizis mea lamo sur lua ventro.'

Elua okuli obskureskis. 'Do vu mortos, e me—ho Mitra!' el kriachis pro subita frenezio, e Konan sizis elua manui, timante ke el domajos su. 'Lu dicis to quon lu facos kun me!' el anhelis. 'Mortigez me! Mortigez me per vua espado ante ke lu abatas la pordo!'

Konan regardis el, negis per kapsigno.

‘Me facos omno posibla,’ il dicis. ‘Ne esos multo, ma ol donos a vu okaziono por evitar lu e kurez adinfre per l’eskalero. Lore kurez a la klifi. Me havas batelo ligita ye la bazo dil eskalero. Se vu povus ekirar la palaco, vu forsan eskapus lu. Omna homi dil urbo dormas.’

El faligis sua kapo aden sua manui. Konan tenis sua cimitaro e movis adavan la pordo resonanta. Vidante il, on komprenus, ke il vartas morto quan il supozas esar ne-evitebla. Ilua okuli plu vivoze bruletis; ilua manuo muskuloza plu forte tenis la tenilo; nur lo.

La charniri faliis sub la terorinda asalto dil gigantulo, e la pordo demente shancelis, tenita nur dal rigli. E ta stala stangi bendesis, kurveskis, flexis de olia inkastro-loki. Konan facinate spektis preske nepersonale, ed envidiis ta monstro lua forteso nehomala.

Subite sen averto la asalto haltis. En la silenco Konan audis altra bruiso sur l’extera fluro—batado di ali, e murmuranta voco simila a la krio di vento tra noktala branchi. Balde esis silenco, ma esis nova *impulso* en la aero. Nur l’akutigit instinti di barbareso povas sentar ol, ma Konan savis, sen vidar od audar, ke la mastro di Dagon ne plus stacas exter la pordo.

Il regardegis tra nova fendeturo en la stala pordo. La fluro esis vakua. Il fortiris la kurvigita riglo-stangi e cirkonspekte apertis la ruptita pordo. Khosatral ne esis sur l’eskalero, ma fore infre il audis la sonego di metala pordo. Il ne savis, ka la gigantulo inventas nova diablaji o ka lu esas forvokita da ta murmuranta voco, ma il disipis nula tempo per konjektar.

Il advokis Oktavia, ed ilua nova tono igis el preske nekoncie staceskar e venar ad il.

‘Quo eventas?’ el anhelante dicis.

‘Ne haltez por parolar!’ Il sizis elua karpo. ‘Venez!’ L’okaziono por agar transformabis il; ilua okuli flamifis, ilua voco krepitis. ‘La kultelo!’ il murmuris dum ke il hastoze tranis la yunino adinfre alonge l’eskalero. ‘La magiala lamo Yuetsha! Lu livis ol en la kupolo! Me—’ ilua voco subite mortis kande mentala imajo aparis avan il. La kupolizita chambro esas kontigua kun la grandega chambro ube esas la kupra trono—sudoro fluis de ilua korpo. L’unika voyo a ta chambro kupolizita esis tra la chambro havanta la kupra trono e la sordida kreuro qua dormas sur ol.

Ma il ne hezitis. Rapide li decensis l’eskalero, transiris la chambro, decensis la sequanta eskalero, e venis aden la granda koridoro havanta misterioza tapeti. Li vidis nula traci dil koloso. Haltante avan la granda bronza pordo, Konan sizis Oktavia ye la shultri ed intense sukusis el.

‘Askoltez!’ il bruske dicis. ‘Me iros aden ta chambro e riglagos la pordo. Stacez hike ed askoltez; se Khosatral venas, advokez me. Se vu audas me kriar ke vu irez, kurez quale se la diablo persequas vu—lu probable ya venas. Irez a ta pordo ye la fora extremajo dil koridoro, pro ke me esos ultre helpo. Me iras por la kultelo dil Yuetshi!’

Ante ke el povis protestar, il glitis tra la pordo e klozis ol dop su. Il nelaute riglagis ol, ma ne remarkis, ke la riglo povas esar movita de extere. En la krepuskulo, ilua regardo serchis ta kupra trono pavoriganta; yes, la squamoza bestio ankore esis ibe, plenigis la trono per sua volvaji odiinda. Il vidis pordo dop la trono e savis, ke ol duktas aden la chambro kupolizita. Ma por atingar ol, il mustas acensar l’estradeto, kelka futi del trono ipsa.

Vento qua suflas trans la verda pavimento facabus plu multa bruiso kam la reptanta pedi di Konan. Fixiginte ilua regardo ye la reptero dormanta, il atingis l'estradeto e klimis la vitra gradi. La serpento ne movis. Il extensis manuo vers la pordo…

La riglo di la bronza pordo kliktis e Konan sufokis terorinda blasfemo kande il vidis Oktavia enirar. El cirkume regardegis, necerta en la plu profunda obskureso, ed il stacis senmove, ne audacis kriar averto. Lore el vidis ilua figuro e kuris vers l'estradeto, kriis: 'Me volas irar kun vu! Me timas sole vartar—*ho!*' El adsupre levis la manui e kriachis pro hororo vidante unesmafoye l'okupanto dil trono. La kapo koniforma levis su de la volvaji ed extensis su vers el per longa kolo.

Konan transiris la spaco inter su e la trono per salto desesperanta, ociligis sua espado per sua tota povo. E la serpento movis per rapideso tante blindiganta, ke ol turnis su e renkontris il meze dil aero, ed envolvis ilua membri e korpo per sis volvaji. Ilua haltigita stroko vane faliis dum ke il bruisoze falis adsur l'estradeto, laceris la squamoza torso ma ne tranchis ol.

Lore il tordis su sur la vitra gradi, la multa slimoza volvaji tordis e nodigis su cirkum il, mortigante kompresis il. Ilua dextra brakio esis ankore libera, ma il ne povis trovar ferma teno por mortigante frapar, ed il savis, ke nur un stroko mustas suficar. Per konvulso di expanso muskulal qua bufigis la veini di ilua tempori til ke oli preske krevis, e nodigis ilua muskuli en saliaji tremanta e tormentita, il forte haulis su a sua pedi, levante la preske tota pezo di ca diablo longa de quaradek futi.

Dum instanto il shancelis sur gambi larje extensita, sentis sua kosti sinkigita til sua organi e sua vido obskureskar; ilua cimitaro brilis super ilua kapo. Lore ol falis, tranchis tra la squami e karno e vertebri. Ed ube esabis un kablo tordata nun esis hororinde du, batante e tordante su pro mort-angori. Konan shancelante pazis for olia blinda stroki. Il esis malada, vertijanta, e sango fluis ek ilua nazo. Tastante tra nebuleto obskura, il sizis Oktavia e sukusis el til ke el anhelis.

'Kande me itere dicas ke vu restez,' il grunis, 'restez!'

Il vertijis tante multe, ke il ne mem savis kad el respondas. Sizante elua karpo, quale se el esas puerino desobediema, il duktis el cirkum l'abomininda stumpi, qui ankore tordis e nodigis su sur la pavimento. Il opinionis, ke il audis klamado di homi de ula fora loko, ma ilua oreli ankore plenigesis per la tondro di sango, ed il ne esis certa.

La pordo falis ad ilua forso. Se Khosatral ibe pozabis la serpento por gardar to quon lu timas, lu evidente konsiderabis ol esar ampla presorgo. Apertinte la pordo, Konan expektis nova monstro asaltar il, ma en la plu obskura lumo il vidis nur la kurvo dil arko supera, oro-bloko obtuze brilanta, e krecento qua jacas quale mi-luno sur la stono.

Il joyoze sizis ol, e ne tardigis su por pluse explorar. Il turnis su e fugis trans la chambro ed alonge la granda koridoro vers la fora pordo, quan il opinionis irar adextere. Il esis justa. Pos kelka minuti il emersis aden la silencoza stradi, mi-portante, mi-guidante la kompanino. Esis nulu videbla, ma ultre la muro westala sonis krii e jemanta klami qui tremigis Oktavia. Il duktis el al muro sudwesta, e sen

desfacileso trovis petra eskalero duktanta al remparo. Il prenabis dika kordo de tapeto, e nun, atinginte la parapeto, il pozis la kordo mola e forta cirkum la hanchi dil yunino ed abasis el a la tero. Pose, fixiginte un extremajo dil kordo a merlono, il ipsa klimis adinfre. Esis nur un maniero eskapar ta insulo—l'eskalero ye la klifi westal. Tadirecione il hastis, iris cirkum la loko de qua venis la krii e la soni di stroki terorinda.

Oktavia sentis, ke grava danjero restas en ta folioza profundaji. El anhelis e presis su apud sua protektanto. Ma la foresto esis nun silencoza, e li vidis nula formo danjeroza, til ke li emersis del arbori e vidis figuro stacanta an la bordo dil klifi.

Jehungir Agha eskapabis la fato qua kaptabis lua militisti kande fera giganto subite atakis de la pordego ed abatis ed aplastis li til peceti di lacerita karno e splitigita osti. Vidinte ke l'espadi di lua armarkisti ruptesis an ta monstro homatra, lu savis, ke ico ne esas enemiko homala, e lu fugabis, celis su en la profunda foresto til ke la sono di buchado cesis. Pose lu retroreptis al eskalero, ma la batelisti ne vartabis lu. Ili audabis la kriachi e balde, dum nervoze vartar, vidis sur la klifo super ili sangizita monstro qua brandisas giganta brakii pro hororinda triumfo. Ili ne plus vartabis. Kande Jehungir venis al klifi, ili jus desaparis adinter la kani tro fore por audar lu. Khosatral esis foririnta—lu o retroirabis al urbo o vagis tra la foresto serchante ta homo qua eskapis lu exter la muri.

Jehungir esis pronta decensar l'eskalero e forirar per la batelo di Konan, kande lu vidis la komandero e la yunino irar ek l'arbori. L'experienco qua konjelis lua sango e preske aplastis lua raciono ne chanjabis

l'intenco di Jehungir relate la chefo dil *kozaki.* Vidar la viro quan lu venabis por mortigar joyigis lu. Lu astonesis vidar la yunino donita a Jelal Khan, ma ne disipis tempo pro el. Lu levis sua armarko e tiris la flecho til olua pinto e lasis ol flugar. Konan squatis, e la flecho splitigesis sur arboro. Konan ridis.

'Hundo!' il mokis. 'Vu ne povas frapar me! Me ne naskis por mortar per stalo Hirkaniana! Itere probez, porko de Turan!'

Jehungir ne itere probis. Ol esabis lua lasta flecho. Lu ektiris sua cimitaro ed avancis, fidis a lua alta helmo e katen-masho. Konan renkontris lu mi-voye per espado-jirado blindiganta. La kurva lami kolizionis, retrosaltis, ocilis per arki briletanta qui nebulizis la vido di ti qui esforcis sequar li. Oktavia spektante ne vidis la stroko ma audis la hakanta shoko, e vidis Jehungir falar, vidis sango spricar ek lua flanko ube la stalo dil Kimeriano fendabis la masho e mordabis til la spino.

Ma la kriacho di Oktavia ne esis incitita da la morto di elua olima mastro. Pos frakas-bruiso di branchi, Khosatral Khel atakis li. La yunino ne povis fugar; jemo eskapis el ed elua genui faliis e faligis el reptachante a la tero.

Konan, inklinante su super la korpo dil Agha, ne movis por eskapar. Chanjante l'espado sangizita ad ilua sinistra manuo, il ektiris la granda mi-lamo dil Yuetshi. Khosatral Khel stacis super il, la brakii levita quale marteli, ma kande la lamo reflektis la lumo dil suno, la gigantulo subite retropazis.

Ma la sango di Konan boliis. Il kuris adavane, hakis per la lamo krecenta-forma. Ed ol ne splitis. Sub olua akutajo, l'obskura metalo dil korpo di Khosatral esis tranchita quale ordinara karno sub hako-kultelo. Del

profunda tranchuro fluis stranja ikhoro, e Khosatral kriis per la funerala sono di granda klosho. Lua terorinda brakii frapis, ma Konan, plu rapida kam l'armarkisti qui mortabis per ta hororinda drashili, evitis oli ed itere frapis ed anke itere. Khosatral shancelis; lua kriachi esis hororinda audar, quale se metalo havas lango di doloro, quale se fero kriachas e bramas pro tormento.

Lore lu turnis su e shancelis aden la foresto; lu faletis, tramplis arbusti, shokis arbori. Ma quankam Konan persequis lu per la rapideso di granda pasiono, la muri e turmi di Dagon aparis tra l'arbori ante ke la viro rajuntis la gigantulo.

Ibe Khosatral itere turnis su, flogis la aero per stroki desesperanta; ma Konan, furiante quale berserkulo, ne lasis su esar negita. Quale pantero abatas alkulo akulita, tale il jetis su adsub la frapanta brakii e stekis la lamo krecenta-forma til la mancho aden ta loko ube esus kordio di homo.

Khosatral shancelis e falis. En formo di homo lu falis, ma formo di homo ne frapis la sulo. Ube esabis imajo di homala vizajo esis nun nula vizajo, e la metala membri fuzesis e chanjis... Konan, qua ne retrotirabis su de Khosatral vivanta, nun paleskante retrotiris su de Khosatral mortinta, nam il vidis terorinda transformo; mortante, Khosatral itere divenis la *kozo* qua reptabis adsupre del Abiso milyari ante nun. Strangulata pro repugneso netolerebla, Konan turnis su por fugar de ta vidajo; ed il subite vidis, ke la turmi di Dagon ne plus aparas dop l'arbori. Oli desaparabis quale fumo—la rempari, la turmi, la granda bronza pordegi, la velvuri, l'oro, l'ivoro, e la bruna homini, e la viri havanta razita kapi. Kun la paso dil intelekto nehomala qua donabis a

li duesma nasko, li itere pasis aden la polvo quan li esabis dum epoki nekontebla. Nur la stumpi di ruptita koloni levis su super krulita muri e frakasita pavi e fendita kupolo. Konan itere regardis la ruinaji di Xapur quale il rimemoris oli esar.

La sovaja komandero longatempe stacis quale statuo; lu neprecize komprenis la kosmala tragedio di ta intermitanta efemereso quan on nomas la homaro e la kapucizita formi di obskureso qui spolias ol. Lore audinte sua nomo kriata per timoza toni, il tresayis, quale on vekas de sonjo, itere regardetis la kozo sur la tero, tremis, e turnis su vers la klifi e la yunino qua ibe vartas.

El timoze regardegis aden l'arbori, e salutis il per mi-represita krio pro alejo. Il forsukusis de su la monstroza vidaji nebulatra qui kurtatempe obsedabis il, ed itere esis kustumale vivoza.

'Ube esas *lu*?' El trepidis.

'Lu iris retroe al inferno ek qua lu reptabis,' il gaye respondis. 'Pro quo vu ne decensis l'eskalero ed eskapis per mea batelo?'

'Me ne desertus—' el diceskis, ma chanjis sua intenco e kelke budeme dicis, 'Me havas nula loko a qua irar. La Hirkaniani itere sklavigus me, e la pirati—'

'Ka pri la *kozaki*?' il sugestis.

'Ka li esas plu bona kam la pirati?' el desestimante questionis. L'admiro di Konan kreskis vidar, ke el tante bone rekuperas sua aplombo pos subisir tala teroro. Elua arogo amuzis il.

'Vu semblis tale opinionar en la kampeyo apud Ghori,' il respondis. 'Vu lore libere donis vua rideti.'

Elua reda labio tordesis pro desestimo. 'Ka vu supozas, ke me amoreskis kun vu? Ka vu supozas, ke

me shamus me por barbarulo bir-glutachanta e karno-manjachanta, sen esir koaktita? Mea mastro—di qua la kadavro ibe jacas—koaktis me tale agar.’

‘Ho!’ Konan aspektis kelke depresita. Ma il ridis per zelo nediminutita. ‘Ne importas. Vu nun apartenas a me. Kisez me.’

‘Vu audacas demandar—’ el iracoze diceskis, ma sentis su sizata de sua pedi e klemata an la muskuloza sino dil komandero. El feroce baraktis, ma il nur vivace ridegis, ebria pro sua posedo di ca splendida kreuro qua tordas su en ilua brakii.

Il facile haltigis elua baraktado, drinkis la nektaro de elua labii per sua tota pasiono nerepresita, til ke la brakii qui luktis kontre il esis moligita e konvulse envolvis ilua dika kolo. Lore il ridis aden ta klara okuli, e dicis: ‘Pro quo chefo dil Libera Homi ne esez preferinda ad urbala hundo di Turan?’

El forsukusis sua flava lokli, ankore priklita en omna tendino da la fairo di ilua kisi. El ne liberigis il. ‘Ka vu judikas vu egala ad Agha?’ el dicis.

Il ridis e marchegis vers l’eskalero, portante el en sua brakii. ‘Vu judikos,’ il fanfaronis. ‘Me incendios Khawarizm kom torcho por lumizar vua voyo a mea tendo.’

NOTO BIOGRAFIALA

Robert Ervin Howard naskis 22 januaro 1906 en Peaster, Texas, Usa, unika filiulo dil mediko Isaac Mordecai Howard e di Hester Jane Ervin Howard. Lu habitis multa vilaji en Texas dum yuneso, de l'evo 13 yari habitis Cross Plains, Texas. Evante 9 yari lu komencis skriptar, influita da Jack London, Rudyard Kipling, e la skriburi pri klasika mitologii da Thomas Bullfinch. Evante 15 yari, lu deskovris la t.n. *pulp magazines*, jurnali kontenanta literaturo populara imprimita sur chipa papero ek kruda paplo. Lu komencis submisionar noveli e poemi, omna de li retrosendita til 1925, kande lu vendis novelo pri anciena kavernano al jurnalo *Weird Tales* [*Stranja Rakonti*] po $16.

Pos ta tempo lu vendis kelka plusa noveli e divenis jurnalisto, anke laboris pri diversa travalii, e kompletigis sua edukado che universitato. Lu kreis nova (por Amerika) jenro di fantastika rakonti qui kombinas aventuro, hororo, e magio, la jenro t.n. *sword and sorcery* [espado e sorco]. Il kreis la karakteri Kull, Solomon Kane, e Cormac Mac Art, qui aparis en multa noveli, ed anke skribis noveli pri boxisti, bovgardisti, e sporti.

Dum 1930 lu komencis korespondar kun l'autoro H.P. Lovecraft, qua anke publikigis noveli en la jurnalo *Weird Tales.* Lovecraft esis tre influiva inter l'autori skriptanta rakonti fantastika, e per lu Howard konoceskis li omna. Lu e Lovecraft debatis pri barbareso kontre civilizeso: Howard deklaris, 'Barbareso esas la stando natural dil homaro. Civilizeso esas nenatural. Ol esas kaprico di cirkonstanci. E barbareso mustas sempre e konkluze triumfar.' Lovecraft, rasisto tre afektacema pri l'importo dil civilizuro ocidental, komprenende kontredicis lo.

Dum 1932 Howard inventis anciena epoko quan lu nomizis 'l'Epoko Hiboreana,' havanta multa landi e populi mi-historiala, ma anke monstri e magio. Lu kreis la karaktero Konan, e l'unesma novelo pri ta heroo, 'La Fenixo sur l'espado,' esis publisita decembro 1932. Ol esis tre populara, e Howard skriptis plusa duadek noveli pri ta barbarulo.

Plu tarde Howard plumulte skriptis noveli pri l'Amerika westal, e sempre poemifis.

Howard havis nur un amikino, qua livis Cross Plains en 1936. Lua matro, kun qua lu esis extreme intima, esis tuberklosiko, ed elua saneso rapide faliis. La frequa viziti di mediki e frequa voyaji a sanatorii igis plusa skriptado neposibla. Howard esis ofte melankolioza; nun lu preparis sua testamento e kompris enterigo-loko por la tota familio. Lu pruntis revolvero de amiko. Kande lua matro eniris elua finala komato 11 junio 1936, lu iris a sua automobilo e pafis su per la revolvero; lu mortis ye 16 kloki. Lua matro mortis dum la sequanta dio, e li esis kune enterigita.

Pos lua morto, lua noveli esis multafoye ri-editita kom libri ed ankore juas granda populareso. Lua letri

anke esas publikigita, e plura biografii pri lu esis skribita. Lua noveli adaptesis kom filmi e televizion-spektakli, influis multa autori ed artisti, e lu restas un de la Usana autori maxim importanta pri aventuro e lo fantastika.